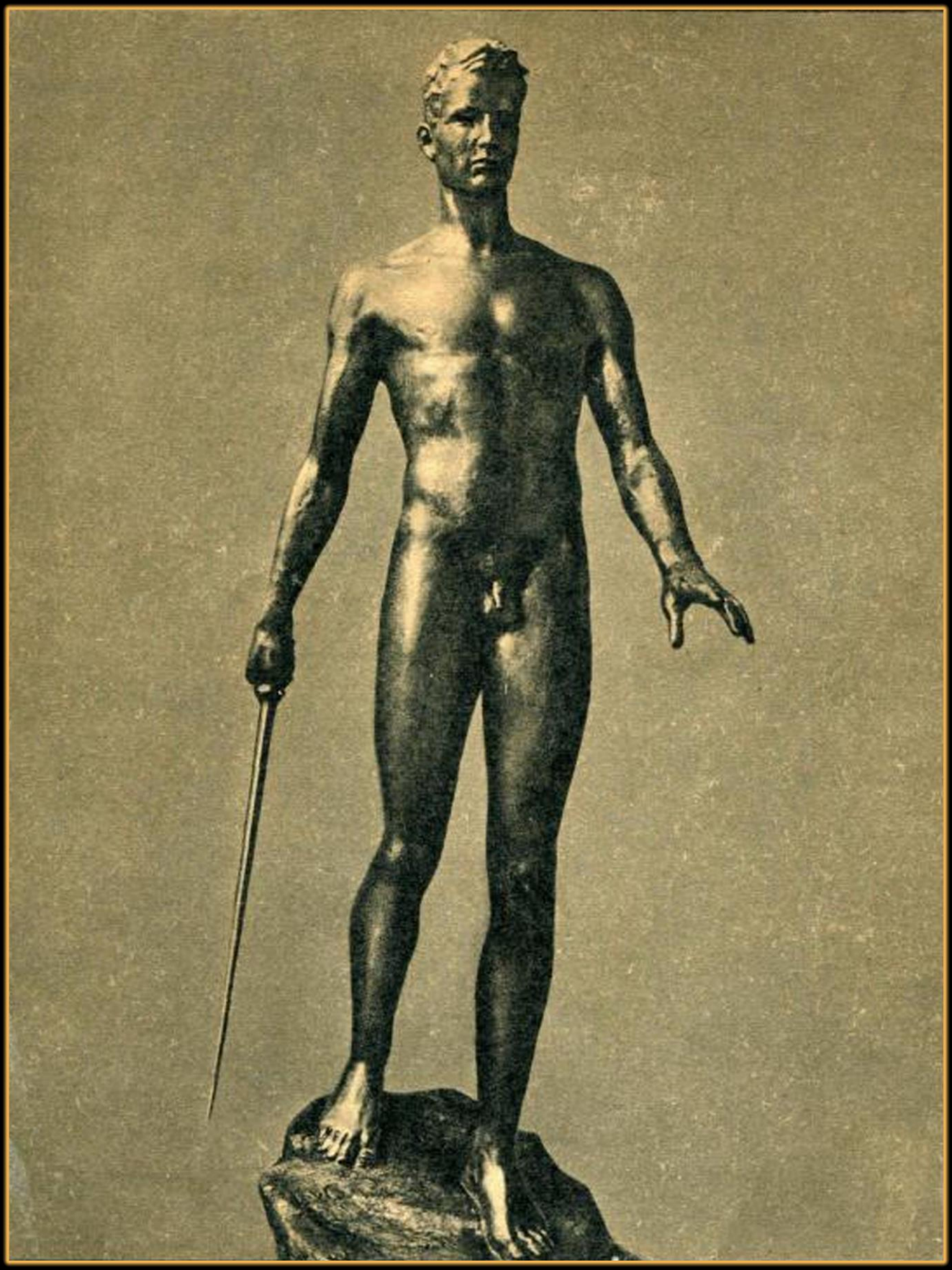

RASSENPOLITIK

RASSENPOLITIK

Vydavatel: Der Reichsführer SS, Správní úřad SS

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍCH DOKUMENTŮ SPRÁVNÍHO ÚŘADU SS, 1943

DOSTUPNÉ Z:

https://archive.org/details/SSHauptamtRassenpolitikum194397S.Scan

Překlady podstupují průběžnou revizí, tím pádem nemusí být stoprocentní a mohou obsahovat spoustu pravopisných, formátových či překladových chyb.

RASOVÁ MYŠLENKA

"A já to zde říkám prorocky: Stejně tak jako poznání oběhu Země kolem Slunce vedlo k revolučnímu přetvoření obecného pohledu na svět, tak i krevní a rasová doktrína nacionálně socialistického hnutí povede k revoluci v poznání a tím i v obrazu dějin lidské minulosti a budoucnosti."

Vůdce v projevu v Říšském sněmu 30. ledna 1937.

Vývoj naší německé kultury neprobíhá rovnoměrně vzestupně; desetiletí stagnace se střídají s obdobími pomalého, ale stálého pokroku, které jsou pak náhle přerušeny epochami převratů, v nichž pronikají nové poznatky a zásadně mění celkový obraz naší kultury. Otevírá se nový pohled na svět, otevírají se průhledy do dosud nepoznaných oblastí našeho bytí a našeho prostředí, které lze zkoumat a procházet jen postupně a z nichž pro náš lid vyrůstá nový pokrok, nový rozkvět a nové životní možnosti.

Intelektuální převrat v 16. století

Po středověku následoval v 15. a 16. století průlom nordického ducha, který našel své charakteristické vyjádření v Koperníkově učení o otáčení Země kolem Slunce. V důsledku toho se Země, která byla do té doby považována za střed vesmíru, stala malou planetou, která, začleněna do harmonie celku, podléhá věčným zákonům vesmíru stejně jako běh hvězd. Svět zdání, v němž lidstvo do té doby žilo, se zhroutil; nordický badatelský duch otevřel dveře novému vědeckému pohledu na svět. V důsledku tohoto převratného poznání se z ideologické stavby, kterou s největším úspěchem vybudovala

středověká církev, aby upevnila svou nadvládu nad duchovnem, postupně vylamoval jeden kus za druhým. Mohl tak vzniknout (vědecky podložený) dnešní světonázor, který nás osvobodil z duchovního područí kněžské nadvlády a jemuž vděčíme za obrovský pokrok techniky, ekonomiky a vědy.

Nacionální socialismus otevírá bránu do nového světa

I my se dnes nacházíme uprostřed takového převratného období. Nové poznatky vědy o dědičnosti a rase, které nabyly politické podoby v nacionálněsocialistickém světovém názoru, byly převratné. Znovu byl prolomen svět zdání, který do té doby skrýval před našimi zraky nejvnitřnější podstatu lidské bytosti, spojení mezi tělem, duší a duchem. Základem světonázoru křesťanské církve je učení o protikladu těla a duše; duše a duch patří do světa, který existuje nezávisle na fyzickém, který nepodléhá přírodním zákonům a který je dokonce schopen lidské tělo do jisté míry vyčlenit z kontextu přírody. Znamená to přelom největšího významu, kdy teorie dědičnosti a rasy uznají jednotu těla, duše a mysli a spojí je v jeden celek ve věčných zákonech přírody. Nastává nová éra, možná větší než ta, jejíž počátky sahají až ke Koperníkově objevitelské práci. Tisícileté představy, které zásadně ovlivnily životy lidí a národů, se hroutí. Vypukl boj, v němž se nordický duch snaží osvobodit z pout, která germánské přírodě nasadily církve a židovství. Není to jen duchovní bitva, neboť se odehrávala v boji nacionálně socialistického hnutí o moc, stejně jako se dnes odehrává na bojištích Východu a Západu. Vítězství, které se blíží, přinese zásadní změnu našeho pohledu na svět a otevře cestu k nové, větší budoucnosti nordického člověka.

Odpůrci nacionálně socialistického světonázoru a jejich doktríny lidské rovnosti

Církve

Katolická církev uznává pouze jednu jednotnou "katolickou" rasu

Křesťanská církev od samého počátku učila o rovnosti lidí a realizovala ji ve své oblasti. Byl to především Žid Pavel, kdo navzdory své hrdosti na rasově čistý židovský původ tyto myšlenky zásadně formoval a novou víru propagoval mezi národy římské světové říše. V tehdejší římské světové říši docházelo k rasovému míšení ve velkém měřítku, a proto se učení o rovnosti všech lidí mohlo velmi rychle rozšířit. Křesťanem se mohl stát kdokoli, ať už Říman, Řek, Žid, černoch atd. jako křesťané jsou si všichni rovni, neboť o hodnotě a osudu člověka rozhoduje pouze příslušnost k církvi a víra v její dogmata. Mezi lidmi existuje pouze jeden rozdíl, a to mezi věřícími a nevěřícími a v samotné církvi mezi kněžími a laiky. Protože všichni lidé jsou si rovni a jsou stvořeni k Božímu obrazu, musí být také všichni získáni pro církev; cílem je jednotné lidstvo, sjednocené v církvi, která jediná může být spasena a kterou vede kněžstvo. Nejjasněji to vyjádřil papež Pius IX. 29. července 1938: "Dnes zapomínáme, že lidský rod je jen jeden velký komplexní katolický rod."

Křesťanství rozkládá rasové hodnoty lidí

Tyto církevní názory nevycházejí z přirozeného náboženství nějaké rasy nebo rasově čistého národa, vznikly v Orientu, v době rasového chaosu absorbovaly prvky z nejrůznějších kultur a svou konečnou platnou podobu našly pod byzantským vlivem.

Zdravý instinkt nordických mužů se brání cizím vírám

Přijetím do křesťanského společenství víry a křesťanskou výchovou se však národy nezměnily ani nezlepšily ve své povaze ani ve způsobu života. Mohly být pouze znejistěny ve svém instinktu pro to, co je přiměřené jejich druhu, tj. cizí vlivy zasahovaly do záležitostí, kde může rozhodovat pouze krev, např. do vztahu mezi mužem a ženou, do výběru manžela, do vztahu k rodině a lidem, do morálky odpovídající druhu a do životního stylu odpovídajícího druhu vůbec. Za 1000 let se křesťanství nepodařilo z černochů nebo jihoamerických indiánů udělat nositele a tvůrce kultury. Na druhé straně církev postavila bariéry tam, kde by žádné neměly existovat, např. mezi Němci různých vyznání, a zbořila bariéry postavené přírodou; požehnala manželstvím mezi Árijci a Židy, černochy a Mongoly. Miliony cenných lidí odtrhla od jejich Bohem daného údělu a oddělila je od národního společenství v klášterech a v kněžském stavu. Jejich učení se tak stalo příčinou úpadku ras, národů a jejich kultury. Zdravý instinkt, zejména u germánských národů, se proto této cizí víře od samého počátku bránil nebo se jí snažil dát původní charakter. Nordické národy bojovaly proti tomuto cizímu dogmatu po celá staletí. Mistr Eckhart to řekl již před více než šesti sty lety: "Božské je ve mně samém, jsem jeho součástí, jsem schopen poznat Boží vůli i bez kněze". A Luther říká křesťanovi, aby naslouchal sám sobě a jednal tak, jak mu diktuje svědomí; ale (a v tom spočívá tragédie a zkáza reformace, která začala jako germánské probuzení a žalostně skončila jako malicherný spor o dogmata) Luther nakonec svědomí připoutává zpět k židovskému učení Bible. S Koperníkem, Keplerem, Galileem a mnoha dalšími badateli začíná boj moderní vědy proti církevním dogmatům. Nordické zvídavé mysli chtějí přijmout za pravdivé jen to, co

odpovídá výsledkům vědy a zkušenosti. A dnes napadá zdánlivě nezvratné základy samotné křesťanské doktrinální stavby a nastoluje otázku lidské rovnosti.

Nacionálně socialistickému světovému názoru, který je založen na poznání zákonů dědičnosti a nerovnosti ras, se podaří překonat toto tisícileté falešné učení a přivést německý národ zpět k původnímu způsobu života.

Liberalismus

Všichni lidé jsou od přírody dobří a rovní, tvrdí liberalismus

S Francouzskou revolucí (1789) se v Evropě dostalo k moci politické hnutí, které mělo na svých praporech napsáno "svoboda, rovnost, bratrství" jako svou vůdčí myšlenku. Bylo to povstání rasově méněcenných, kteří se zmocnili souboru myšlenek, které mohli jen zfalšovat a překroutit, zčásti pocházejících z rasově zcela odlišných zdrojů. Na toto hnutí měli rozhodující vliv také Židé. Liberalismus, stejně jako církev, učil, že lidé jsou si všichni rovni, že neexistují žádné rozdíly v hodnotě ras, že na vnějších rozdílech mezi lidmi (tělesná stavba, barva pleti) nezáleží. V každém člověku, bez ohledu na rasu, jsou v té či oné míře přítomny schopnosti hrdinství i padoušství, idealistického i materialistického pohledu na život, tvůrčího úspěchu i naprostého selhání ve společnosti, bojového nasazení, vědecké práce i umělecké dokonalosti. Záleží především na prostředí a na výchově, aby byl člověk dobrý a hodnotný. Vytvoří-li se správné prostředí a osvobodí-li se člověk od všech vazeb, pak se rozvinou jeho schopnosti a národy se spojí v jedno lidstvo a nastane věčný mír. Proto liberalismus požaduje rovnost všech lidí a státu,

rovné příležitosti pro všechny, zejména pro Židy, rovnost a svobodu v hospodářském životě atd.

Liberalismus přivedl Evropu na pokraj zkázy

Kam tato doktrína rovnosti národy dovedla, jsme si nejlépe vyzkoušeli v samotném Německu. Liberalismus zbořil bariéry postavené formativním instinktem ras a národů a otevřel cestu destruktivním instinktům. Rozšířil se hospodářský a politický bujarý život, který vedl k milionům nezaměstnaných na jedné straně a k nesmyslnému přepychu hospodářských hyen na straně druhé. Liberalismus tak zničil základy života národů a umožnil vítězství podlidí, kteří si uzurpovali moc v politických stranách, v hospodářském životě, ve vědě, umění a tisku a vnitřně vyprázdnili národy. Zrovnoprávnění všech občanů bez ohledu na to, k jaké rase patří, vedlo k rasovému smíšení evropských národů s Židy, černochy, Mongoly atd. a tím k rozkladu a úpadku árijských ras.

To, co nordický národ vytvořil, za co bojoval a o co usiloval v boji proti mocnostem temnoty, pokud jde o kulturu, pokrok a svobodu, bylo ohroženo v jádru a jeho existence byla otřesena v okamžiku, kdy se ho zmocnili Židé spolu se všemi podřízenými. Jedním z důsledků tohoto úpadku bylo zhroucení vlády evropských národů ve světě prostřednictvím světové války a bezprostřední nebezpečí pádu nejlepšího z evropských národů, německého národa, před nímž a tím i celou Evropu zachránil pouze Adolf Hitler.

Marxismus

Pro marxismus existují pouze "proletáři"

Nejnebezpečnějším protivníkem našeho světového názoru je v současnosti marxismus a z něj vzešlý bolševismus,

nejnebezpečnější proto, že je výhradně produktem zhoubného židovského ducha a že jsou to především Židé, kteří tyto národ ničící myšlenky uvádějí do praxe. Marxismus učí, že existují pouze dvě třídy lidí, majetní a nemajetní. Ty je třeba zničit a odstranit všechny rozdíly mezi lidmi; musí vzniknout jednotná lidská masa. To, co bylo dosud pro národy posvátné, se stalo zavrženíhodným; všechna pouta člověka k rodině, rodu a národu byla zpřetrhána. Marxismus je apelem na nižší pudy v člověku, apelem na podlidi.

Kam vede marxismus národy, jsme zažili v našem Německu v letech 1919 až 1932, ve Španělsku a především v Rusku. Národy nakažené liberalismem se proti tomuto židomarxistickému jedu již nedokážou rázně bránit, a kdyby Adolf Hitler svou bojovou činností za duši svého národa nezničil tuto sílu z hlubin samotného Německa, Evropa by zahynula v bolševickém chaosu. Válka na Východě přinese konečné odstranění bolševismu; vítězství nacionálněsocialistického světového názoru je vítězstvím árijské kultury nad duchem zkázy, vítězstvím života nad smrtí.

Žid

Židé jsou původci učení o rovnosti

Učení o rovnosti církve, liberalismu a marxismu v podstatě vytvořili a rozvinuli Židé; byli jejich prvními a nejfanatičtějšími hlasateli. Učení rovnosti v křesťanství šířil Žid Pavel, myšlenkový svět Francouzské revoluce a liberalismu vznikl v zednářství, v němž Židé vždy udávali tón. Anglický Žid Ricardo, narozený v Portugalsku, "otec klasické národní ekonomie", je prorokem liberální ekonomické doktríny volného obchodu a hospodářského soukromnictví. Základní a určující

knihou marxismu a bolševismu je "Das Kapital" Žida Mordechaje (Marxe).

Židé jsou parazity mezi národy

Jak se Židé dostali do tohoto destruktivního postavení mezi evropskými národy? Židé jsou rasovou směsicí, která získává svůj charakter, jenž ji staví do protikladu ke všem ostatním národům a rasám, především díky svým parazitickým instinktům. Nejzřetelněji to vyjádřili sami příslušníci židovského národa. Karl Marx, autor Kapitálu, říká: "Jaký je světový rys Židů? Praktická potřeba, sebezahleděnost. Co je světovým kultem Židů? Smlouvání. Jaký je jeho světský bůh? Peníze." A židovský filozof Spinoza: "Abychom získali to, co požadujeme pro svou spásu a svůj odpočinek, nepotřebujeme jiné zásady než to, že si vezmeme k srdci to, co je pro nás výhodné."

Parazitické instinkty Židů se projevují zejména v jejich přizpůsobivosti hostitelským národům. Charakteristickým příkladem je vztah Židů k jazyku: ještě před naším letopočtem Židé několikrát změnili svůj jazyk; kamkoli přišli, později přijali jazyk hostitelské země, ačkoli většina z nich nikdy nedokázala ve výslovnosti zastřít svůj rasový vliv.

Sami jsou si dobře vědomi své rasy

Přesto jsou právě Židé jedním z národů, které si nejvíce uvědomují svou rasu. Morální pravidla Starého zákona a Talmudu přísně zakazují sňatek s nežidem. Přední Židé všech dob vždy zdůrazňovali zásadní význam rasy a rasové jednoty. Dokonce i v rasově nepřátelském Sovětském svazu jsou přijímána opatření na ochranu židovské krve. Nejznámější je výrok Žida Benjamina Disraeliho (původně D'Israeli, později

lorda Beaconsfielda), který byl dlouhou dobu ministerským předsedou Anglie: „... Nikdo nesmí přistupovat k rasovému principu, k rasové otázce, lhostejně. Je to klíč ke světovým dějinám. A jen proto jsou dějiny často tak zmatené, protože je psali lidé, kteří rasovou otázku neznali a stejně tak málo znali okolnosti, které ji provázely... Rasa je všechno a každá rasa musí zahynout, která bezstarostně dává svou krev do směsi... Jazyk a náboženství nedělají rasu - dělá ji krev.

Jejich vláda je postavena na rozkladu árijských pramenů

Žid ze svých parazitických instinktů udržuje svou vlastní rasu čistou a zároveň útočí na hostitelské národy v jádru jejich existence, v pokračování jejich rasového bytí. Neboť pouze tehdy, když je rasový základ národů zničen míšením, může se svobodně a bez zábran rozvíjet. O tom, že mnozí Židé vědomě usilují také o zničení ras, svědčí politická činnost již zmíněného Disraeliho. Ten jmenoval královnu Alžbětu indickou císařovnou a vědomě tak zavedl do Anglie orientální způsob života. Vybudoval pro Angličany iluzi říše založené na Orientu a tím znecitlivěl a pokřivil rasové instinkty Angličanů. Také v Sovětském svazu Žid oklamal národy Ruska předstíráním ráje na zemi, podpořil rasové míšení největšího rozsahu, a tím mimořádně urychlil proces úpadku, který začal již dříve.

Pouze národ oslabený ve svém rasovém vědomí, bez instinktů, a tedy skutečně bez kultury, se mohl stát nástrojem židovských plánů na ovládnutí světa. Takto chápeme slova velkého Mommsena, který židovský národ nazývá "kvasem rozkladu". Mezi rasově uvědomělými národy a Židem proto nikdy nemůže existovat rovnováha, ale vždy jen boj. Evropa překoná nebezpečí rozkladu teprve tehdy, až náš kontinent opustí poslední Žid. To, co Vůdce předpověděl na počátku našeho boje

za svobodu, se v této válce naplní: V této válce nebude zničen německý národ, ale Židé.

Rasová otázka jako otázka osudu našeho národa

Rozmanitost ras

Kdykoli je ohrožena existence národů, ožívá pro ně otázka základů jejich existence a rozvoje. Dějiny nám ukazují u všech velkých národů především jasné vědomí jedinečnosti vlastního druhu a odmítání jakékoli cizí rasy. Tento postoj je lidem stejně vrozený jako zvířatům. Teprve když národy tyto Bohem dané přírodní zákony nerespektují, když sžíravá představa o rovnosti všech lidí narušuje a ničí jistotu instinktů, když na jejich existenci útočí míšení, stává se problémem to, co by mělo být samo o sobě samozřejmé. Ve většině případů je pak již pozdě na cestu zpět a úpadek národů již nelze zastavit. Když liberalismus začal v 18. a 19. století rozkládat evropské národy, brzy se ozvaly varovné hlasy. S neklamnou jistotou Gobineau rozpoznal nebezpečí míšení a nastolil otázku rasové nerovnosti. Následoval ho H. St. Chamberlain a mnozí další, především F. K. Günther, který napsal Rassenkunde des deutschen Volkes.

Rasy jsou fyzicky i psychicky odlišné

Těmto nordickým badatelům vděčíme za převratný poznatek, že lidé nejsou všichni v zásadě stejní a stejně hodnotní; podobně jako rody a druhy v rostlinném a živočišném světě se i lidský druh dělí na poddruhy a rasy. Každý z těchto poddruhů se vyznačuje vlastnictvím určitých dědičných znaků, právě znaků rasy, které všechny ostatní poddruhy, všechny ostatní rasy, postrádají. Rasové rozdíly jsou fyzické, duševní i duchovní zároveň. Právě v duševní a duchovní oblasti, v životním stylu jednotlivých plemen, se projevují nejvýznamnější rozdíly.

Rasová věda byla podložena a rozšířena pokrokem vědy o dědičnosti. Duch nordického výzkumu pronikal stále hlouběji do tajů života a přírody. Gregor Mendel jako první rozpoznal a formuloval zákony dědičnosti, a otevřel nám tak pohled na jedno z největších tajemství božské činnosti, totiž zachování a udržení života.

Dědičné vlastnosti rasy jsou neměnné

Věda o dědičnosti nám říká, že dědičné vlastnosti se přenášejí z generace na generaci, že duševní a charakterové vlastnosti se dědí spolu s tělesnými vlastnostmi. Vlivy prostředí mohou v člověku rozvíjet pouze to, co je mu vlastní v jeho genetické výbavě. A protože člověk nemá jen jedno prostředí jako zvíře, ale žije v duchovním světě (kultuře) vybudovaném jeho rasou a jeho národem, je jeho vývoj i z této stránky určován dědičným materiálem jeho rasy a jeho národa, který ze svých dědičných hodnot vytvořil kulturu. Proto je rasa, k níž patříme, osudem, pod nímž začínáme a předáváme svůj život.

Různorodost ras

Ne všechny rasy jsou kulturně vyspělé

Tato plemena se liší nejen svou povahou, ale také hodnotami. Existují rasy s obzvláště bohatými schopnostmi tvůrčího kulturního rozvoje a rasy, které za tisíce let své existence nedospěly dál než k nejprimitivnějším formám života. Vzpomeňme si například na úrodné černozemní oblasti Ukrajiny a představme si, co by z nich udělala německá píle a německá dovednost! Postavme to do kontrastu s říšským "keřem roztroušené půdy", Braniborskem, které v nejmenší zemědělské vesnici vykazuje kulturu, jež vysoko převyšuje kulturu bolševických vzorových měst a vzorových kolektivů.

Rasa, která ze všech evropských ras vždy prokázala nejvyšší tvůrčí schopnosti v mnoha nádherných kulturních památkách nejen na evropské půdě, ale i hluboko v Asii a Africe, je rasa nordická. Výzkumy jsou stále ještě v plenkách, ale dnes již víme, že jak v Evropě, tak v severní Africe, na Blízkém východě, v Íránu, Indii a až ve Východním Turkestánu téměř neexistuje země, která by nesvědčila o velkolepých nordických kulturách. Ještě větší hrdostí nás však musí naplňovat, že ve vlasti nordické rasy, v naší vlasti, v Germánii, vzkvétala a stále vzkvétá vyspělá civilizace v nepřerušené posloupnosti již více než 5 000 let, lidé naší krve, našeho rodu, vytvořená našimi předky.

Rasa je rozhodující silou v životě národů

Rasa určuje dějiny národů

Rasa je tedy rozhodující a formující silou v životě národů. Jazyk, kultura, morálka, zbožnost, zvyky, životní styl, ale také právo, forma vlády a ekonomická struktura, zkrátka celá rozmanitost života národa je podmíněna rasou.

Pouze rasově nadřazené národy jsou tvůrci a nositeli vysoké kultury a jsou formující silou v běhu událostí. Podřadné rasy nemají dějiny; chybí jim k tomu předpoklad: schopnost samy ovládat svůj osud. Tuto schopnost mají pouze rasově nadřazené národy; národy, které nemají odvahu tvořit dějiny, nemají ani dějiny. Život národů neprobíhá mechanicky ani se nevyvíjí rovnoměrně směrem vzhůru; je to neustálá konfrontace s přírodou a prostředím, především s jinými národy. Je to věčný boj, věčná bitva. Proto neexistuje rovnoměrný a postupný vzestupný vývoj všech národů ke stejnému cíli. Kultury vznikají a zanikají, národy mohou zaniknout, aniž by jiné mohly pokračovat v budování tam, kde se zaniklý národ

zastavil; každý národ je totiž něčím jedinečný ve své rasové struktuře, způsobu života a kultuře, která se může rozvíjet jen sama o sobě a vždy se naplňuje novým životem.

Rasová smrt je národní smrt

Národy jsou schopny vytvářet kulturu, dějiny a utvářet historii jen do té doby, dokud si zachovávají a udržují v čistotě své kvalitní rasové dědictví. Úpadek kultury národa je výhradně důsledkem rasového míšení a rasového úpadku. Každá změna rasové struktury národa způsobuje změnu jeho charakteru a kultury. Pokud se však rasa, která dala národu charakter a vytvořila jeho kulturu, zkazí smíšením s cizími a méněcennými rasami, pak také kultura tohoto národa odumírá a již nikdy se nemůže probudit k plnému životu.

Pojetí dějin, které vychází z rovnosti lidí a které učí, že celé lidstvo prochází jednotným, postupným vyšším vývojem, je omyl nebo záměrný podvod. Neexistuje žádný vzestupný vývoj lidstva, na němž by se podílely všechny národy, a neexistuje jednotná lidská kultura. Výsledky každého seriózního historického výzkumu jsou jediným důkazem proti tomuto tvrzení.

Dějiny lidstva jsou tedy dějinami národů.

Dějiny národů jsou však rasově podmíněné, jsou rasovým osudem.

Kultura není samostatný "organismus"

Stejně mylný je předpoklad, že kultury, stejně jako jednotlivé organismy, podléhají zákonu růstu a zániku, že každá kultura a každý národ musí jednou zaniknout. Historie na mnoha příkladech ukazuje, že národy mohou existovat po tisíciletí a dosahovat stále nových stupňů vývoje své kultury, pokud si ovšem udržují svou rasovou strukturu. Zahynou pouze ty národy a jimi vytvořené kultury, které jednají proti zákonu krve a jejichž vedoucí a formující se rasa si neudržuje čistotu.

Státní politika musí být rasovou politikou

Protože vzestup a úpadek kultury národa závisí především na zachování, pěstování a očištění jeho vysoce cenného rasového dědictví, musí být každá odpovědná státní politika především politikou rasovou a musí udělat vše pro to, aby toto cenné rasové dědictví bylo po všechny časy očištěno. Prvním státníkem všech dob, který si to uvědomil a založil na tom svou politiku, byl náš Vůdce Adolf Hitler. Celosvětová válka, kterou dnes německý národ pod jeho vedením vede, je bojem nordické rasy proti silám rasového chaosu a rozkladu. Je proto rozhodující pro budoucnost naší germánské kultury, pro zachování čistých kulturně nosných rasových prvků, a tím i pro existenci Evropy vůbec.

Triumf rasového myšlení

Adolf Hitler vychoval německý národ k rasovému myšlení

Sotva lze předpokládat, že by se ještě mladé vědecké poznatky o hodnotě krve pro existenci německého národa a jeho kultury prosadily samy od sebe. Myšlení našeho národa bylo příliš oklamáno vládnoucími silami církve, liberalismu, bolševismu a židovství. Teprve vítězství Adolfa Hitlera a

nacionálněsocialistického světonázoru umožnilo německý národ znovu rasově vyčlenit. Tento světový názor se odvolává na dědictví nordické krve v každém německém národním příslušníkovi; právě díky němu tedy mohl náš národ od roku 1933 zažít gigantický vzestup a jeho armády dnes mohou nastolit v Evropě a ve světě nový řád v nebývalém triumfálním průvodu. Se zničením židovstva bude odstraněna poslední příčina, která způsobila úpadek a rozklad Evropy a její kultury.

Když se v Německu ujal vlády nacionální socialismus, většina lidí ještě neznala převratné výsledky rasové vědy a dědičnosti. Měřeno krátkostí doby a úspěchem se nám dnes triumf rasového myšlení zdá o to překvapivější. Vědeckým poznatkům trvá desítky let, často i staletí, než se v myšlení lidí prosadí. Teprve ideologické zhodnocení těchto naprosto nezpochybnitelných výsledků výzkumu Adolfem Hitlerem umožnilo, že dnes je o správnosti a rozhodujícím významu rasové myšlenky hluboce přesvědčena zdaleka největší část našeho národa.

Myšlenka rasy se objevuje i u ostatních germánských národů

Ale i v ostatních částech germánského regionu, které nejdéle podléhaly a stále podléhají vlivu liberálního Západu (Švédsko!), začínají lidé stále více uvažovat o historickém významu a hodnotě společné nordické krve a její čistoty a uvědomují si úkoly, které z tohoto uvědomění musí vyplynout, zejména pro severogermánské národy, které jsou biologicky stále ohrožené.

Vítězství rasového myšlení v Itálii a dalších evropských zemích

Ale i mezi ostatními národy Evropy, především mezi našimi spojenci, se rasová myšlenka silně prosazuje. Zejména fašistická Itálie se k rasové myšlence jasně a bezvýhradně přihlásila v Rasovém manifestu předních italských vědců ze 14. července 1938. Například v sedmé z deseti vět tohoto manifestu se mimo jiné píše:

"Je načase, aby se Italové otevřeně přihlásili k rasovému učení. Koncepce rasové politiky v Itálii musí být v podstatě italská a směrem k ní musí být árijsko-nordická."

Bod 8 však zní:

"Je třeba jasně rozlišovat mezi středomořskými národy Evropy (Abendländer) na jedné straně a Orientálci a Afričany na straně druhé."

Bod 9:

"Židé jsou neitalské krve."

A konečně bod 10:

"Čistě evropské fyzické a duševní vlastnosti Italů se nesmí nijak měnit. Čistě evropský charakter Italů se mění křížením s jakoukoli jinou neevropskou rasou, která je nositelem kultury odlišné od tisícileté kultury Árijců."

Rasový manifest, který jasně uznává biologickou rozmanitost lidských ras a z tohoto vědeckého poznání vyvozuje i potřebné požadavky, nelze v žádném případě chápat jako pouhé převzetí nacionálněsocialistických myšlenek. Význam manifestu ve

světových dějinách spočívá spíše právě v tom, že druhá velmoc se na základě vlastních vědeckých poznatků slavnostně přihlásila k myšlence rasy a ochranu a zachování její dobré krve považuje za jeden ze svých nejdůležitějších úkolů.

Po rasovém manifestu brzy následovala praktická opatření. Například zákony z podzimu 1938 zakazující sňatky mezi italskými občany a barevnými ("koloniálními poddanými").

Jeden národ v Evropě za druhým tak musí sestoupit ke zdrojům své existence a zamyslet se nad svými rasovými vlastnostmi, aby z nich získal obnovu, jak to zažil německý národ v nacionálněsocialistickém hnutí. V posledních letech proto u většiny evropských národů ožívá vůle chránit vlastní rasové dědictví před jakýmkoli míšením; Židé jsou stále více legislativně vyřazováni z kulturního a hospodářského života a sňatky se Židy jsou zakázány. Za zmínku stojí příklad Slovenska, Rumunska, Maďarska, Chorvatska a Bulharska. Všechna dílčí řešení se ukázala jako bezcenná, neboť pokud se Židům ponechají otevřená zadní vrátka, vymykají se vůli zákonodárce. Proto v evropských zemích sílí poznání, že židovská otázka může být řešena pouze jako otázka rasová a že pouze rasové, životně právní myšlení tvoří předpoklad pro to, stejně jako pro trvalé zajištění života a charakteru každého jednotlivého národa.

Vzniká nový svět

Adolf Hitler zahájil novou epochu v dějinách Evropy a světa, vytváří se nový svět, padají staleté hranice, mocnosti se hroutí, vzniká nový světový řád pod vedením mladých národů. Stejně velký je i duchovní převrat naší doby. Snad nikdy předtím nebyly duchovní a politické konflikty tak vzájemně závislé jako dnes, hranice jsou všude jasně vymezeny; druhá světová válka

je bojem mezi dvěma světovými názory a dvěma způsoby života, Naši protivníci nás nenávidí, protože jsme poznali, že jedinou nenahraditelnou surovinou, surovinou, kterou německý národ disponuje v mnohem větším množství než kterýkoli jiný národ na světě, je naše dobrá krev, naše nordické dědictví. Nenávidí nás, protože vědí, že s ním je v našich rukou klíč k vítězství i k naší budoucnosti, k věčnému království všech germánských národů.

RASA A LID

RASA

O podstatě rasy

Kromě několika malých a vyhynulých odštěpených skupin se rod "člověk" dělí na tři velké rasové skupiny (poddruhy), které jsou od sebe jasně odděleny již přibližně 100 000 let. Jedná se o rasy europidů, mongolidů a negridů. Do skupiny europidů patří především jednotlivé evropské rasy. Ty tvoří národy Evropy, Ameriky a Austrálie, přičemž každý z nich má jiné složení.

Co je to rasa?

"Rasa je skupina lidských bytostí, která se odlišuje od každé jiné skupiny lidských bytostí svou vlastní kombinací fyzických a duševních vlastností a která vždy vytváří pouze svůj vlastní druh." (Hans F. K. Günther). Nebo ještě stručněji: "Rasa je společenství, které je tvořeno společnými charakteristickými dědičnými znaky" (Stengel v. Ruttkowsky). Je třeba znovu a znovu zdůrazňovat, že lidské rasy se neliší pouze fyzickými znaky, ale stejně tak se liší různými instinkty, povahovými rysy a duševními schopnostmi.

Jednota těla, duše a ducha

Lidská duše totiž neexistuje nezávisle na těle, jak učí církve; tělo a duše tvoří neoddělitelný celek, živé tělo je projevem duše.

Genetický materiál je neměnný

Podle zákonů dědičnosti se tělesné a duševní vlastnosti rasy přenášejí beze změny z jednoho pohlaví na druhé, takže v průběhu tisíců let se příslušníci rasy vždy podobají svým tělesným vzhledem, instinkty, city a vůlí. Tentýž krevní oběh

spojuje nesčetné generace nordické rasy a projevuje se například ve fyzickém vzhledu germánského válečníka, jehož podobu nám zachovali římští umělci, v germánském rytíři středověku i v německém vojákovi světové války a dneška. Písně Eddy, epos o Nibelunzích i hrdinské básně současného Německa vznikly ze stejného dědictví nordické krve. Pouto bezprostředního porozumění tedy objímá příslušníky jedné rasy po nejdelší časové úseky, zatímco na druhé straně nordický člověk naší doby v podstatě nikdy nemůže pochopit myšlení a vůli černocha nebo Žida.

Rozdíly ve vzhledu příslušníků určité rasy

Nezměnitelnost dědičných dispozic se jasně projevuje ve vzhledu jednotlivých živých bytostí v rostlinných, zvířecích a lidských rasách pouze v případě, že se jedná o čisté linie. Lidské rasy však nepředstavují čisté linie, stejně jako se ve volném živočišném a rostlinném světě jen zřídkakdy vyskytují zcela čisté kmeny. Přidáme-li k tomu skutečnost, že v rámci národa, který se skládá z několika příbuzných ras, nese většina lidí dědičný materiál různých ras a že dítě získává polovinu svého dědičného materiálu od otce a polovinu od matky, pak pochopíme nekonečnou rozmanitost a hojnost rozdílů v rámci jedné a téže rasy a národa. Stále nové kombinace dědičného materiálu způsobují, že nakonec žádný jedinec není zcela podobný druhému.

Rasy vznikly selekcí a vyřazováním

Podle zákonů dědičnosti vznikají rasy selekcí a výběrem, nikoli míšením. Útočným bodem pro jakýkoli vliv na rasu je jedinec. Výběrem a vyřazováním jedinců s určitými dědičnými vlastnostmi lze rasu jako celek pozvednout nebo degradovat. Tak například prostředí, v němž se nordická rasa vyvíjela

(kromě mnoha jiných selekčních faktorů), zajistilo především drsnými podmínkami existence, že všichni méněcenní jedinci zahynuli, jejich genetická výbava zanikla, a tím se genetická výbava rasy jako celku znovu a znovu očišťovala od chorobných vlivů. Stejně tak model dokonalého člověka svého druhu, který v sobě příslušníci rasy nosí, působí jako selekce zcela určitým směrem tím, že ovlivňuje výběr partnerů a umožňuje tak předávat dědičné dispozice převážně těm příslušníkům rasy, kteří tomuto obrazu odpovídají.

Nebo pokud se v rámci rasy lidem se zvlášť silně vyvinutými válečnickými instinkty rodí v průběhu generací více dětí než ostatním, celkový obraz rasy se postupně mění tímto směrem. Naopak humanisticko-křesťansko-marxistická politika opatrovnictví, která v Německu panovala před rokem 1933 a která usnadňovala život a množení nemocným a méněcenným na úkor zdravých a dědičných, měla během několika generací zásadně zhoršit rasové a zejména rasové složení německého národa.

Mísením ras nevzniká nová rasa

Mísení lidských ras nevytváří nové nebo lepší rasy, ale pouze nové kombinace stávajících predispozic, které se v následujících generacích podle určitých zákonitostí opět rozpadají. Pro vyšší rasy je míšení s nižšími rasami největším nebezpečím, protože znehodnocuje jejich genetický materiál. Vzhledem k nerozlučnému spojení fyzických a duševních dispozic a k tomu, že duševní síly a tvůrčí duševní schopnosti jsou vázány na krevní dědictví, dojde i k jeho úpadku. Míšenci následujících generací již nejsou schopni pochopit kulturu svého národa vytvořenou kvalitní rasou a udržet její politické

postavení ve světě. Rasové míšení ve velkém měřítku bylo proto vždy rozhodující příčinou pádu velkých národů.

Trvalost genetické výbavy nordické rasy

Vzhledem k těsnému soužití evropských ras a národů, k jejich mnohonásobnému prolínání a propojování v důsledku měnícího se utváření států a hospodářských vztahů v průběhu dějin, vzhledem k rozmanitým proměnám jejich existence v období, které je pro nás historicky zvládnutelné, je s podivem, jak málo se například nordická rasa, která má v Německu rozhodující význam, v tomto období změnila a jak nezměněný zůstal její dědičný materiál. To ukazuje, jak pevná je dědičná struktura tohoto plemene navzdory všem variacím a jak nezvratné je poznání o nerovnosti ras a zákonitosti dědičnosti rasových predispozic a vlastností. Totéž platí i pro ostatní rasy, které tvoří německý národ. Toto uchování rasového dědictví našeho národa po tak dlouhou dobu bylo samozřejmě možné jen proto, že na jedné straně byl až do 19. století převážně rolnickým národem a na druhé straně se instinktivně staral o zachování vlastního druhu a odmítal cizí rasy a méněcenné přes veškerý protichůdný vliv křesťanských církví. Vývoj posledních desetiletí však ukázal, že nebýt geniální práce Adolfa Hitlera, byla by tato nejvyšší hodnota našeho národa, jeho nordické krevní dědictví, v krátké době zničena vlivy cizími jeho povaze.

Rasové složení německého národa

Většina evropských národů a také německý národ se skládá ze šesti ras, i když se jejich zastoupení u jednotlivých národů liší. Všechny patří do evropské rasové skupiny a jsou si více či méně příbuzné. Jsou to: 1. nordická rasa, 2. fálská rasa, 3. dinárská rasa, 4. východní (alpská) rasa, 5. východobaltská (východoevropská) rasa a 6. západní (středomořská) rasa.

Nejdůležitější fyzické a psychické vlastnosti těchto plemen zde budou popsány pouze stručně.

Kvalitní dispozice nordické rasy a její tvůrčí kulturní schopnosti

1. Nordický člověk je vysoký, potřebuje dlouhou dobu vývoje a dospívá až pozdě. Štíhlý, výrazně členěný trup je rafinovaným nástrojem pohybu a držení těla; nohy jsou uzpůsobeny k rozsáhlému pohybu v prostoru, ruce a paže k tvarování. Kosti a svaly jsou silně vyvinuté. Kůže je nápadná svou jemností a zbarvením, oči jsou jasné, vlasy jemné a světlé. Vlastnosti severské duše jsou zakořeněny a ukotveny ve vlastnostech nordického těla. Nordická duše, relativně vždy mladá, není pouze pohlcena svým "prostředím", je zaměřena "daleko". Svým způsobem pohybu a smyslovou činností je aktivně nasměrována ven, do nekonečných dimenzí prostoru. Musí si svět a prostor expanzivně podmanit a zároveň je tvořivě utvářet, budovat a učinit je svými. Nordická duše se světu nepřizpůsobuje, ale vtiskává mu svou pečeť. Nordický člověk musí vždy utvářet svůj vlastní postoj, je sám sobě úkolem a ví, že podléhá vlastní odpovědnosti. Nordická duše je ve výrazné míře podmíněna vůlí a vědomím. To jí dodává průzračnost a bystrost, chladnokrevnost a rozvahu. Stojí v odstupu od svého okolí. Soulad vnitřku a vnějšku, vnitřní a environmentální orientace je problémem, nutností a úkolem ve zvláštním smyslu. Žádný rasový typ duše není pro svou velikost a zdraví tak závislý na tom, aby byl v souladu sám se sebou. Velikost a nebezpečí spočívají současně v řešení těchto principů její povahy. Pouze nordická duše se mohla stát duší "faustovskou", duší věčně usilující, která se naplňuje pouze usilováním, zkoumáním

a utvářením, nikdy neodpočívá, ztrácí se světu, sahá po nekonečném a nenaplnitelném.

Fálská rasa

2. Pokud se fálská rasa liší tělem i duší od nordické rasy, její originalita a zvláštnost spočívá v její těžkosti a v její živelné vnitřní síle. Má-li nordická duše "postoj", fálská duše má "stání". Nordický dynamismus a nordický rozsah odpovídají fálskému "trvání".

Dinárská rasa

3. Pokud se dinárské plemeno zásadně liší od nordického a fálského, je pro něj charakteristické, že je původní a drsné, mohutné a zároveň hrubé.

Západní (středomořská) rasa

4. Obraz fyzických a psychických vlastností západního plemene je také ucelený. Zvláštnosti jejich duše jsou zakořeněny v jejich drobnosti a předvídavosti, v lehkosti a jemnosti těla a končetin, v sametové hebkosti a opálení jejich kůže a očí. Západní duše, přizpůsobivější a ekologičtější než nordická, je nejsnáze pohyblivá a nejvíce podléhá výkyvům pocitů; zároveň je plně smyslná, přístupná, otevřená a spojená s barevnou a hřejivou smyslovou plností života.

Východní (alpinská) rasa

5. Zcela odlišná sama o sobě ve své podstatě, původní a nezávislá, sama o sobě také jednotná, stojí nordická duše proti východní duši. Východní tělo je malého vzrůstu, zavalité, kulaté, s krátkýma nohama, dlouhýma rukama, ne tak zřetelně členěné, dobře obtloustlé, kulaté a měkké ve

všech svých formách. Východní duše je přizpůsobena svému bezprostřednímu okolí a je s ním spjata. Je v něm doma, je s ním spojena. Její "svět" je pevně uzavřený v sobě, zaoblený, zahřátý citem. Východní duše, jakkoli je se svým prostředím v detailech spjata, zůstává a spočívá sama v sobě; zůstává ve svém určujícím prostředí, žije a je pohlcena tím, co je jí dáno, cítí a ví, že je v něm bezpečná a podporovaná. Spjatost s prostředím, náladovost, citová vřelost jsou významnými rysy východní duše, které se odlišují od vědomí osvětlujícího chladu a suchosti nordické světskosti. Také ve východní duši vedle sebe leží síla a nebezpečí. Bezpečí, jistota, opora, vřelost a přizpůsobivost znamenají také omezení a nepřekonatelné přírodní hranice.

Východobaltská (východoevropská) rasa

6. Východobaltská rasa je sama o sobě rozporuplná. Jsou to lidé malého vzrůstu, pozdě dospívající. Kostnaté tvary jsou celkově kulaté, v detailech však hranaté a vypouklé. Kůže a oči jsou světlé, ale ne průsvitné jako u severských lidí. Východobaltská duše je pro naše smysly nejméně jednotná; je nepřizpůsobená a přizpůsobená zároveň. Její snaha nevítězí jako u nordické, její klid nenaplňuje jako u východní duše. Její vědomé zkoumání málokdy povede k plodnému poznání, neboť jí chybí smyslový vztah ke světskosti. Východobaltská duše je svéhlavá, uvědomělá, a přesto zároveň náladová, náladotvorná. Její vůle má tendenci prznit skutečnost.

Němci jsou určeni nordickou rasou

Nordická rasa určuje charakter německého národa, neboť tvoří jeho největší část (50-60%). Téměř každý Němec je nositelem

nordické krve, která se někdy a někde vlila do jeho rodové linie. Dědictví nordické krve je jednotícím poutem, které z nás vytvořilo národní společenství, které formuje tělo německého člověka a které vytvořilo německou kulturu v jejích rozhodujících rysech.

Dosavadní rasové složení německého národa mu umožnilo dosáhnout nejvyšších úspěchů. Bez nadsázky lze konstatovat, že německý národ je jedním z nejcennějších národů na světě. Žádný jiný národ by nevydržel strašlivou zkoušku první světové války, po zhroucení v roce 1918 by se tak rychle znovu vzchopil a pak by ve druhé světové válce dosáhl těchto válečných výkonů, které nemají v celých dějinách obdoby. Také ve všech ostatních oblastech života je německý národ a jeho kmenové svazy na špičce: v umění, vědě a výzkumu, v politice a ekonomice, v právu a morálce, v technice, průmyslu a zemědělství atd. což zase dokazuje válka, která zvažuje a zkouší národy z hlediska jejich nejvyšší a nejniternější hodnoty. Zachovat toto dědičné vlastnictví a rasovou skladbu je proto nejvyšším úkolem našeho národa a jeho vedení; smyslem našeho života je služba vrozené individuální životní síle, kterou nám svěřila příroda a prozřetelnost.

Neevropská plemena na evropské půdě

Neevropské rasy a rasy, které jsou nám v Evropě cizí, jsou:

1. Židé,
2. Cikáni (zejména v některých úzkých pruzích na jihovýchodě Velkého Německa),
3. Laponci (pouze v severní Skandinávii).

Mísení příslušníků germánských národů s příslušníky podřadných ras Židů a Cikánů znamenalo pro německý národ

před uchopením moci velké nebezpečí. Ale i smíšení například nositele nordických genů s příslušníkem neevropské rasy, které může být samo o sobě cenné, musí mít katastrofální důsledky, protože tyto rasy jsou nám v celé své podstatě zcela cizí. Křehkost a rozpolcenost, která je vlastní povaze každého míšence, musí na tyto bastardy působit obzvlášť tvrdě.

Všichni ostatní příslušníci neevropských ras, jako jsou Arméni, Indové, Íránci, Číňané atd. se v jednotlivých germánských zemích vyskytují jen ve velmi malém počtu; pouze v Holandsku hrálo míšení krve s Malajci ještě určitou roli.

Ve zbytku Evropy existovaly donedávna dva obzvláště velké zdroje nebezpečí: Francie, která přivážením stále většího počtu černochů z vnitřní Afriky jako vojáků a dělníků umožňovala stále větší ohrožení Evropy z jihozápadu, a sovětské Rusko, které zvláště podporovalo nejen postup nejrůznějších neevropských ras na západ, ale především stále větší míšení příslušníků nejrůznějších ras a rasových skupin. Bolševické plány na ovládnutí světa představují z hlediska rasové politiky hrozbu nejen pro Evropu, ale i pro celý svět. Jen včasný zásah Vůdce toto nebezpečí odvrátil.

LID

Pojem "lid"

Lidé jako dědičné a environmentální společenství

Lid je ucelené životní společenství, které vytváří předpoklady, tj. prostorové, duševní a duchovní prostředí, které potřebuje k existenci a rozvoji jak jednotlivý člověk, tak lidské společenství jako celek, a které je tedy jediným (soběstačným) lidským společenstvím založeným zcela na sobě samém, které určuje a utváří všechny oblasti života. Rodina, rod, třída, profesní či

náboženské společenství nejsou nikdy soběstačné, plní pouze dílčí životní úkoly; stejně tak není soběstačné ani lidstvo jako takové, protože mu chybí vnitřní soudržnost a jednotící pouto. Na rozdíl od rasy, kterou jsme popsali jako dědičné společenství, je lid také společenstvím environmentálním, přičemž je třeba si uvědomit, že člověk nežije jako zvíře pouze v přírodním prostředí, ale také v mnohem komplexnějším "umělém" prostředí, které vytvořil jeho lid, tj. ve státě, hospodářství, kultuře, zvycích, jazyce, historii atd.

Jak vznikl německý lid?

Německý prostor a německá historie se staly prospěšným prostředím pro nordickou rasu

Nordická rasa, která byla vyšlechtěna poměrně jednotným způsobem, si v průběhu staletí vytvořila vlastní politické prostředí, stát, a společně s ostatními blízce příbuznými rasami, které zde žijí, vytvořila jednotný německý národ. Výjimečná síla našeho národa ukazuje, že německý prostor, který je součástí původní vlasti nordického národa, a německé dějiny, které jsou vzhledem k poloze tohoto prostoru neustálým bojem o existenci, se staly nejspasitelnějším prostředím nordické rasy. Právě zde našla nordická rasa cestu k životně orientovanému myšlení a právě zde budovala a buduje svůj životně orientovaný kulturní svět. Odtud se může realizovat společenství všech nordických evropských národů ve Velkoněmecké říši.

Dědičné a environmentální společenství jsou společně předpokladem skutečné národnosti. Soužití různých národností ve společném státě (např. v USA a v sovětském Rusku) z nich ještě nedělá národ, ale na druhé straně dědičné společenství (rasa) také není národem, protože může být rozloženo v mnoha státech a reprodukční společenství může být znemožněno.

Proces stávání se lidem obvykle začíná tím, že dominantní rasa utváří prostředí a buduje stát a kulturu, ale může být iniciován i společným prostředím, v němž žijí příbuzné rasy. V souladu s tím existují také dvě cesty rozpadu národa: ztráta dědičného vlastnictví nebo opuštění vlastního vytvořeného prostředí.

Prostředí lidu

Oblast Německa je utvářena nordickou rasou

1. Prostor, v němž lidé žijí, je především základem jejich fyzické existence. Již při vzniku ras tvořících národ působí jako selekční faktor, podle toho, zda nutí jednotlivé lidi rozvíjet své silné stránky a dispozice, či nikoli. Stejně jako se rostlina nebo zvíře mohou plně rozvinout pouze v prostředí, které je pro ně příznivé, tak i člověk potřebuje nejprve přírodní prostředí, které mu zajistí růst a rozvoj. Nižší rasy se spokojí s prostorem, který jim příroda poskytne, ale tvořivě založená nordická rasa si od počátku utvářela své přírodní prostředí podle svých dispozic, takže dnešní německá země nese ve všech svých částech pečeť nordického člověka; stejně jako v minulosti, tak i v budoucnosti bude každý nově získaný prostor utvářet podle své nejvnitřnější povahy. Jak odlišně utvářel německý národ svůj životní prostor než například Angličané, Rusové, Číňané, Američané atd.

Němci potřebují více prostoru pro svou budoucnost

Existence národa závisí na tom, zda má dostatek prostoru pro svůj přirozený růst, jinak uvadne jako rostlina, které chybí půda, vzduch a světlo. Zejména nordická rasa, jakožto rasa rolnická a válečnická, potřebuje dostatečný prostor k životu a utváření podle svého druhu, aby mohla plně rozvinout své

dispozice. Nedostatek prostoru způsobil v posledních staletích, že německý národ ztratil emigrací miliony cenných lidí; vedl také k dalekosáhlému odtržení národa od půdy jeho předků, a tím významně přispěl k tomu, že dezintegrační vlivy jiných ras mohly mít tak zhoubný účinek. Odtržení od rodné půdy je jedním z největších nebezpečí pro existenci našeho národa, a proto má uskutečnění nacionálněsocialistické myšlenky "krve a půdy" pro jeho budoucnost rozhodující význam.

Němčina je také převážně výtvorem nordického ducha

2. Kromě společného životního prostoru je to duchovní pouto společného jazyka, které lidi objímá a spojuje; je to hlavní součást duchovního prostředí téhož. Jazyk a jeho existence úzce souvisí s duchovní podstatou rasy a odráží rysy tohoto ducha. Je prostředníkem rasové duše vlastní národu, jeho rasových sil ducha, mysli a vůle. Německý jazyk (standardní jazyk a nářečí) je převážně výtvorem nordické rasy; jeho slovní zásoba a stavba vět, ale především vnitřní obsah obraznosti a odraz životních zkušeností nesčetných generací v něm obsažených, je typicky nordický. Rasové změny národa vždy způsobují změny v jazyce, které probíhají tím rychleji, čím méně je jazyk upevněn písmem a literaturou (srovnejte rozdíly mezi angličtinou používanou v Anglii a v USA). Německý jazyk se za posledních 2000 let nezměnil, ale jeho vývoj byl přímočarý a nepřerušovaný. Fichte ji proto právem označuje za původní jazyk, zatímco jazyky ostatních velkých evropských národů ztratily svou původnost a rasový charakter v důsledku rasového míšení, k němuž došlo v době římského impéria a stěhování národů. Lineární vývoj naší mateřštiny také dokazuje, že rasové

složení a rasové dědictví našeho národa zůstalo po staletí neměnné.

O příslušnosti k německému národu nerozhoduje jazyk, ale pouze krev

Samotný jazyk však neurčuje příslušnost k národu, protože se ho mohou naučit i lidé jiné rasy. Žid, který mluví německy jako svým mateřským jazykem, tedy rozhodně ještě není Němcem. Nebo chceme tu část volyňských Němců, kteří už německy neumějí nebo jen špatně, ale nadšeně se hlásí k německému národu a jsou připraveni kdykoli položit za Německo život - nechceme už tuto odtrženou a dočasně odcizenou část němectví počítat k německému národu? Zejména pod vlivem liberalismu byl za rozhodující znak etnicity považován jazyk. V Německu to usnadnilo cizincům propašovat se do národního společenství a vedlo to k poněmčení mnoha cizinců, např. i Poláků, kteří se přistěhovali do německých měst a průmyslových oblastí. Takové přistěhovalectví však může způsobit značný posun v rasovém složení našeho národa a snížit tak jeho úroveň.

Společně prožitý osud posiluje krevní společenství

3. K prostředí, které si národ sám vytvořil, patří také jeho historie a současný státní a politický život, který na ni navazuje. Dějiny jsou osudem národa, tj. konfrontací jeho dědičného světa s jeho prostředím. Samotná krevní a jazyková pospolitost nezaručuje vnitřní soudržnost národa; je třeba přidat pospolitost osudu. Nizozemci, Vlámové a Švýcaři opustili německé společenství osudu, a tím se německému národu odcizili. Na druhé straně společný osud nespojuje rasy různé krve v jeden národ: Židé, kteří po staletí sdíleli osud svého hostitelského národa, přesto zůstali Židy; německá etnika v cizích

zemích, která se celým srdcem podřídila novému státnímu společenství, přesto zůstala Němci, i když ani stará vlast, s níž byla často přerušena veškerá spojení, o nich už nic nevěděla.

Německé dějiny jsou realizací nordické rasové duše

Rasa určuje historii a osud národa. Německé dějiny jsou převážně realizací nordického dědictví a nordické duše. Je to neustálé sahání po nejvyšších hodnotách, boj za svobodu, za utváření sebe sama a světa, za soulad vnitřního a vnějšího. Germáni nikdy nežili jen pro sebe, jejich dějiny nejsou nikdy spočíváním na vlastním majetku, vždy v sobě nesli odpovědnost za celek a usilovali o řád a dokonalost světa. Žádný jiný národ v Evropě by nevydržel tak těžké dějiny jako německý národ, žádný nebyl jako on připraven kdykoli se obětovat pro svobodu ducha a zachování evropské kultury. Odvolávání se na nordickou krev v něm vždy probouzelo jeho nejlepší rasové instinkty a umožňovalo mu dosahovat nejvyšších úspěchů.

Dějiny a podoba státu jako projev rasové duše opět působí na dědičný svět národa. Boj o existenci, který národ vede a který se projevuje v jeho dějinách, znamená plemennou selekci ve velkém měřítku. Vedení státu, které si je vědomo svého národního úkolu, zajistí, aby tato selekce zůstala pozitivní a aby vedla k zachování a rozmnožení nejlepšího genetického materiálu. Z našich dějin získáváme obrazy nordické podstaty a nordického bytí, podle nichž se může orientovat naše vůle a jednání. Velké osobnosti minulosti určují mentální nastavení našeho národa v současnosti; jejich cíle jsou i našimi cíli, dotváříme to, o co usilovali oni, často se o tom jen dohadujeme. Věrné zobrazení našeho osudu, našich dějin, musí být proto

naplněno nordickým duchem; cizí rasové vlivy při psaní dějin působí stejně zhoubně jako při vedení státu.

V bojovém pokřiku se realizuje německá krev a jednota osudu: Jeden národ, jedna říše, jeden vůdce! Sjednocení všech Němců v jedné říši pod jedním vůdcem je smyslem německých dějin, německého osudu; říše všech Němců zaručuje zachování společenství krve, a proto je základem naší národní existence. Také ostatní nordické národy Evropy budou moci nejlépe plnit své úkoly ve spojení s touto velkou germánskou říší.

4. Celé prostředí, které si lidé sami vytvářejí, můžeme také nazvat "kulturním světem". Kultura v užším slova smyslu však znamená především umění a vědu, světonázor a náboženství, řemesla a technologie, které lid vytvořil a předal. Nejsou to výdobytky nezávislého, nadlidského intelektu; vyvěrají z tvůrčích hlubin, z instinktů a nejvnitřnější podstaty rasy. Proto si podřadná rasa nikdy nemůže přivlastnit kulturu nadřazeného národa, nebo na ni dokonce tvůrčím způsobem navázat. Německá kultura, stejně jako sám německý národ, je převážně nordická.

Cizí kulturní vlivy ohrožují rasovou existenci národa

Stejně jako míšení a rasový úpadek vedou k úpadku kultury národa, tak naopak kulturní odcizení téhož přispívá k otupení rasových instinktů a podporuje míšení. Příklad USA nám ukazuje, jak tamní "kultura", určovaná Židy, podporuje vše podřadné; gangsteři, Židé a černoši prosperují, kvalitní nordický lid hyne nebo zůstává bezdětný, nordické rolnictvo už nenachází žádnou možnost života, takže bohaté krevní dědictví po nordických národech Evropy po několika generacích zanikne, pokud nedojde brzy k zásadní změně. V Rusku marxistický světový názor, vymyšlený židovskými mozky,

zničil zdravé rolnictvo sotva za lidský věk, podřadní lidé, kteří se přizpůsobili vládnoucí doktríně, se rozmnožili a cenný dědičný materiál byl vyhuben. V bolševických hordách, které dnes plní naše zajatecké tábory, už člověk nepozná ruského vojáka z roku 1914.

Termín "lid"

Souhrnně lze lid definovat jako "dědičné a prostředím podmíněné osudové společenství určitého rasového charakteru" (Ruttke), jako výsledek a příčinu dědičného reprodukčního společenství, které se skládá z mnoha pohlavních sekvencí, které žije v prostředí, jež si samo vytvořilo a rozmnožuje se (Stengel v. Rutkowski). Lid není, jak se často mylně tvrdilo, organismus, který vzniká a musí podle zákonů života opět zaniknout; je to spíše společenství organismů (jako les), které je samo o sobě věčné, dokud udržuje neporušený, zvětšuje a rozšiřuje základ svého bytí, své krevní dědictví a prostředí, které vytvořilo a které je vhodné pro život. To je smyslem a úkolem každého státního vedení, které je povoláno k tomu, aby uvedlo vůli lidu v život.

Péče o lid je péče o rasu

Osud lidu závisí na zachování jejich krve

Jakkoli je "prostředí" důležité pro život národa, pro jeho postavení ve světě a pro rozvoj jeho tvůrčích sil, nesmíme přehlížet, že v konečném důsledku je to pouze zachování rasy a dědičné faktory, které rozhodují o její existenci. Samotný svět kultury vděčí za svůj vznik rase; dokud rasa existuje, může svou kulturu znovu a znovu budovat, ale pokud rasa zanikla, pak je i kultura nenávratně pryč. Nacionálně socialistický stát proto viděl svůj první úkol v tom, aby zabránil jakémukoli míšení ras

v Německu a podporoval kvalitní rasové dědictví našeho národa. Bylo nutné vychovávat lidi k rasově uvědomělému myšlení, neboť politické, hospodářské a kulturní poměry posledních sta let rasové instinkty utlumily a potlačily. Úkolem budoucnosti je otevřít německému národu smysl života jako takového a posílit ho pro službu životní síle, která je nám vlastní a kterou nám svěřila Prozřetelnost.

Osud německého národa je dán jeho společným nordickým rasovým dědictvím

Každý člověk je výsledkem přirozeného výběru, který probíhal a bude probíhat i v budoucnu podle určitého šlechtitelského cíle. Šlechtitelským cílem německého národa je realizace životního zákona jeho základní rasy, tvořivé nordické rasy, která rozhodujícím způsobem utvářela jeho tvář a kulturu. Z hlediska podílu její krve na celém národě převyšuje početně i ostatní základní rasové prvky národa. Téměř každý Němec je nositelem nordického genetického materiálu, takže nordická rasa není rozdělující, ale naopak sjednocující krevní linií. Každá genealogická studie ukazuje, jak daleko sahá příbuzenství německého národa mezi sebou; právě toto pokrevní společenství nás spojuje a zároveň odděluje od ostatních národů. Tento zákon života nordické rasy se musí stát základem německého způsobu života a morálky, může a musí určovat způsob života každého německého člověka a stát se nejvnitřnějším vodítkem jeho myšlení, cítění a jednání.

Zachování nordické krve je úkolem jednotlivce i vedení státu

Jakékoli formování národa může prakticky začít pouze u jednotlivce a rodiny. Zdraví a životaschopnost národa, typ a úroveň jeho kultury závisí na tom, zda existuje ještě dostatek

rasově hodnotných rodů. Jednotlivec i vedení státu mají stejný úkol a mohou ho řešit jen společně: Zachování a očištění těchto rasově kvalitních rodů a rodin. Náš vůdce Adolf Hitler přivedl německý národ k poznání, že nordická rasa, která určila jeho povahu, utvářela jeho kulturu, formovala jeho dějiny, je nejtvořivější, nejkvalitnější rasou na celé zemi a že rasová péče, tj. zachování a péče o hodnotnou nordickou krev, je jeho vůbec nejdůležitějším úkolem. A na řešení tohoto úkolu má podíl každý z nás, především svým výběrem manžela či manželky. Vědomí hrdého dědictví našich předků musí být vždy nejvyšším vodítkem pro naše vlastní jednání. Nechceme totiž být posledními dědici tisícileté vyspělé civilizace, která se potápí spolu s námi, ale "články nekonečného řetězu od vzdálených předků až po nejmladší vnuky" (Reichsführer SS Heinrich Himmler).

ÚKOLY RASOVÉ POLITIKY

Životní nebezpečí pro lid

Proč rasová politika

Cílem rasové politiky, jak jsme již vysvětlili, je zachování dědičného rasového materiálu národa, zachování jeho zvláštního rasového složení, jeho rasové struktury v její osobitosti a harmonické rovnováze, protože na ní spočívá jeho síla a vitalita, jeho kultura a postavení ve světě, a protože každá změna v početní síle krevního společenství, jeho dědičné hodnotě a jeho rasovém složení má za následek i změnu charakteru a úrovně kultury, životního stylu a způsobu života tohoto národa. Německá rasová politika si musí být vědoma zejména toho, že německý národ má obzvláště cenné rasové dědictví, které musí chránit, a že musí dbát zejména na zachování silného podílu nordického rasového prvku, který v průběhu tisíciletí své historie prokázal svou nadřazenost a tvůrčí sílu.

Rasový úpadek ohrožuje život lidu

V boji o existenci jsou národy ohroženy mnoha nebezpečími, kterým musí čelit a překonávat je. Všechna vnější nebezpečí, přírodní katastrofy, války, hospodářské potíže, politický útlak, neohrožují základy existence národa, nebo jen v malé míře; to, co jej ohrožuje na životě, jak jsme ukázali a čeho jsou dějiny jedním velkým důkazem, je pouze zásah do jeho podstaty, do jeho rodin a rodů, do jeho rasy a rasového složení. Pouze tehdy, když hrozí, že dobrá krev v národě vyschne, je vážně ohrožen život samotného národa.

Tři životní nebezpečí: klesající porodnost, protiselekce, rasové míšení

Útok na rasovou podstatu lidí, a tím i na jejich životy, může být veden třemi způsoby:

1. poklesem porodnosti, "rodovou sebevraždou". Toto ohrožení života národa spočívá v tom, že se v něm postupně snižuje počet dětí, především v rasově nejhodnotnějších rodinách, do té míry, že pro nedostatek hodnotného talentovaného potomstva nakonec není schopen dále utvářet vlastní kulturu a nakonec ani udržet vlastní životní prostor a politickou nezávislost proti náporu životaschopnějších národů.
2. Druhé nebezpečí spočívá v protiselekci, která vyplývá ze skutečnosti, že v delším časovém období mají rasově a dědičně nadřazení lidé z jakéhokoli důvodu v průměru mnohem méně dětí než ti méněcenní. Spočívá tedy ve stále větším přerůstání nadřízených podřízenými.
3. A konečně třetí nebezpečí - míšení s cizí krví - je pro národ nejkatastrofálnější, protože pokud není včas rozpoznáno a účinně potíráno, musí nezvratně vést k "smrti národa", ke stále většímu opouštění národního charakteru, k rozpadu a zničení kultury tohoto národa.

Klesající porodnost

Národní smrt je být neroděným

Lid je společenství života, nikoli "organismus", proto nevymírá s vymíráním jednotlivců, nevymírá ani s vymíráním rodů, spíše "vymírá", když už nemá vůli žít dál v mnoha zdravých dětech a vnoučatech. To znamená: národ, v němž je počet dětí stále omezenější, především ve vůdčích, kulturně tvůrčích, rasově

nejcennějších vrstvách, takový národ bude dříve či později stále více infiltrován, odcizován, "zrozen" jinými národy, které jsou odvážnější, a proto mají více dětí. Protože tento vývoj probíhá postupně a po dlouhá časová období, bývá obvykle rozpoznán až příliš pozdě ve všech svých katastrofálních důsledcích pro budoucnost tohoto národa. Tak tomu bylo i v případě téměř všech velkých kulturních národů, které známe z historie. Zde je třeba uvést pouze jeden příklad: Kolem roku 820 př. n. l. byl spartský stát ještě schopen postavit do zbraně asi 10 000 mužů nordické rasové panské vrstvy Sparťanů a 10 000 Perioků (doslova obyvatel okolí), potomků Achajů, kteří byli ještě téměř stejné rasy. O 340 let později, v době perských válek, tj. asi po 12 generacích, bylo ve zbrani jen asi 6000 Sparťanů a Perioeků. O několik generací později (za Kleomena III.) jich však bylo jen 300!

Dějiny starověkého nordického římského národa až do pádu mocného Imperium Romanum ukazují podobný obraz, stejně jako dějiny dalších velkých kulturních národů starověku (Egypťanů, Babyloňanů, Asyřanů, ale především také nordických ras Íránců a Indů).

Pokud tedy vedení národa dovolí, aby se nerespektovaly přirozené zákony života, pokud se rozpustí a zničí přirozená společenství manželství, rodiny a rodu, pak následný pokles porodnosti nevyhnutelně povede k úpadku národa.

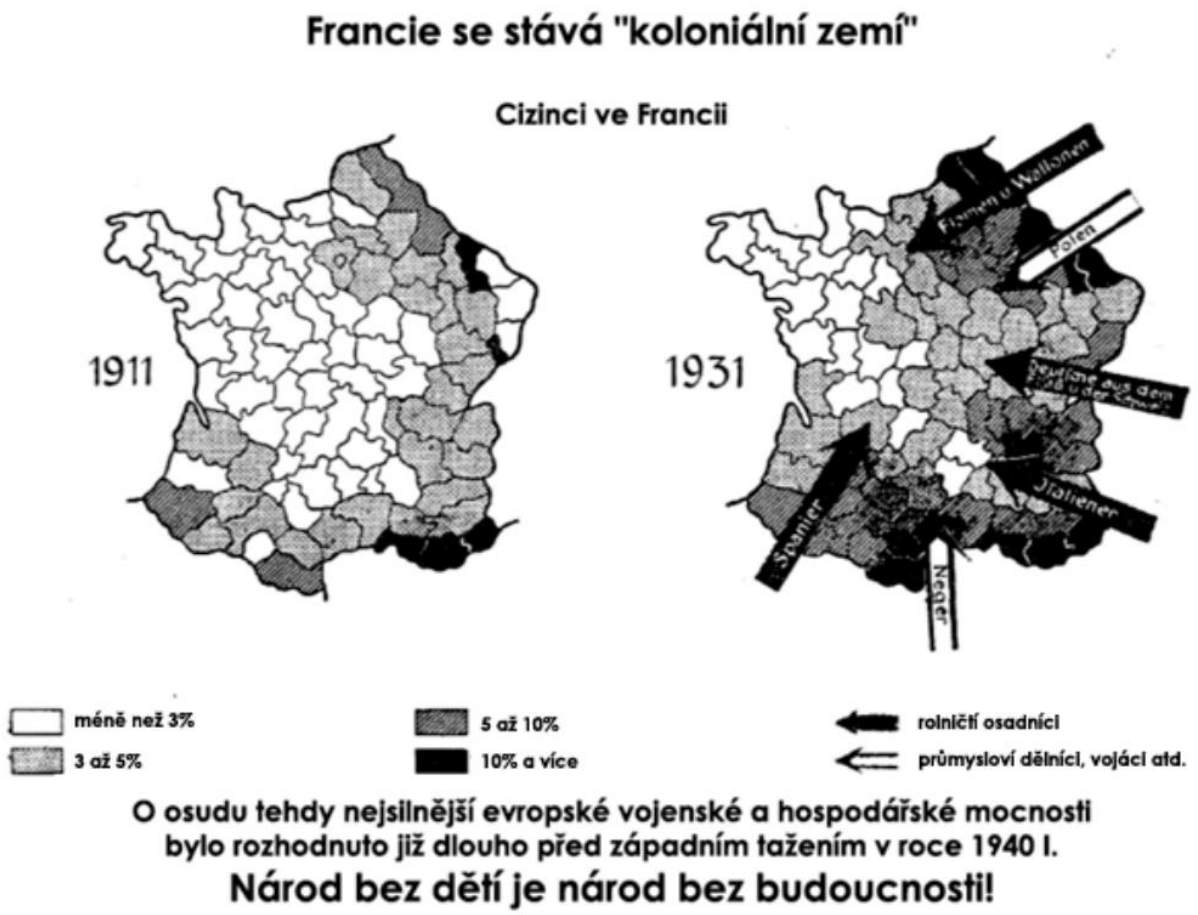

Příklad Francie: Kulturní země se stává koloniální zemí

S vítězstvím protiživotní doktríny Francouzské revoluce začalo toto nebezpečí ohrožovat i "bílé" národy Evropy a Ameriky, které se k této doktríně hlásily. V zemi jejich původu, ve Francii, lze již po roce 1820 pozorovat rostoucí pokles porodnosti; právě nejúrodnější oblasti střední Francie s téměř čistě rolnickým obyvatelstvem se začaly stále více vylidňovat; ve středu Evropy začaly na rozsáhlé plochy vylidněné půdy opět zasahovat lesy, vřesoviště, rašeliniště a pustiny. Poláci, Češi, Španělé, Vlámové, Valoni a nakonec i Němci z Alsaska a Švýcarska vstupovali do nové "koloniální země" jako řemeslníci a průmysloví dělníci, ale stále častěji také jako osadníci, jejichž dřívější páni v kosmopolitní Paříži a dalších velkých městech země chátrali a upadali. Povoláni do země jako vojáci se i černoši z vnitřní Afriky nakonec ve stále větším

počtu usazovali ve velkých městech a posádkách a v několika případech už i na venkově; v posledních letech je dokonce nacházíme ve vedoucích vrstvách Francie (koloniální státní tajemníci, poslanci atd.).

Německo 1933: 200 000 narozených dětí je stále málo!

Mnohem později, zhruba od sedmdesátých let minulého století, začala stále více klesat i porodnost germánských národů. Rychlost tohoto vývoje však byla podstatně rychlejší než ve Francii, takže např. v roce 1930 byla porodnost Německé říše (17,5) dokonce nižší než ve Francii (18,1), která již měla nízkou porodnost. Zatímco v roce 1913, tj. v době, kdy se pokles porodnosti již silně projevoval, se v Německé říši (na území roku 1933) narodilo ještě 1 606 000 dětí, v roce 1933 to bylo již jen 971 000. Aby se však vůbec udržel pouhý (tehdejší) počet obyvatelstva kolem 67 000 000, muselo by se v tomto roce (1933) narodit ještě asi 200 000 dětí. Vítězství nacionálního socialismu přineslo v této oblasti rozhodující změnu, kterou sám Vůdce označil za své nejkrásnější vítězství. Je pravda, že v roce 1939 se ve staré Říši narodilo téměř o 2 miliony dětí více než v roce 1933, ale ani toto číslo stále nestačí k tomu, aby bylo zaručeno pouhé udržení početního stavu říšského obyvatelstva, i když v roce 1939 činil nedostatek pouze 1,2 %.

Po roce 1939 se pouhých "nutných porodů" stále nedosáhlo

Tento enormní nárůst porodnosti byl skutečným zvýšením plodnosti, tj. počet narozených dětí se nezvýšil jen proto, že v letech po převzetí moci prudce vzrostl počet sňatků, protože se nyní mohlo oženit mnoho lidí, kteří by se jinak nemohli oženit a založit rodinu. Ve skutečnosti, jak ukazuje naše ilustrace se jednalo nejen o děti narozené v těchto dodatečných manželstvích, ale také o děti (v 75 % všech případů) z těch

manželství, která buď existovala již v roce 1933, nebo vznikla od té doby, a to i při dalším vývoji poměrů před převzetím moci, ale která by bez nacionálněsocialistické revoluce zůstala obzvláště chudá na děti nebo bezdětná. Nebylo tedy vůbec neobvyklé, že se v mnoha manželstvích, v nichž se po léta nenarodilo žádné dítě, narodilo třetí, čtvrté, páté nebo šesté dítě, často po pěti až desetileté přestávce.

To dokládají následující obrázky:

Nárůst počtu manželských porodů v letech 1933 až 1939 ve Staré říši:

	1933	1938	Nárůst o	%
První porody	346 000	465 000	119 400	35
Druhé porody	325 900	368 900	143 000	63
Třetí porody	125 000	214 000	89 000	71
Čtvrté porody	72 800	120 000	47 200	65
Páté porody	44 800	67 600	22 800	51

Přesto se podíl čtvrtých narozených dětí v letech 1933 až 1939 zvýšil jen velmi mírně (z 8,2 % na 9 %). Jistě lze očekávat, že nekompromisní vůle bude mít velký počet dětí z většiny manželství, která byla uzavřena po roce 1933, a která tedy dnes nemohou být bohatá na děti. Nesmíme však zapomínat, že ani krátkodobý cíl populační politiky, tedy pouhé udržení počtu obyvatel, není navzdory enormnímu nárůstu počtu narozených dětí stále zajištěn.

Pohyb obyvatelstva v Německé říši

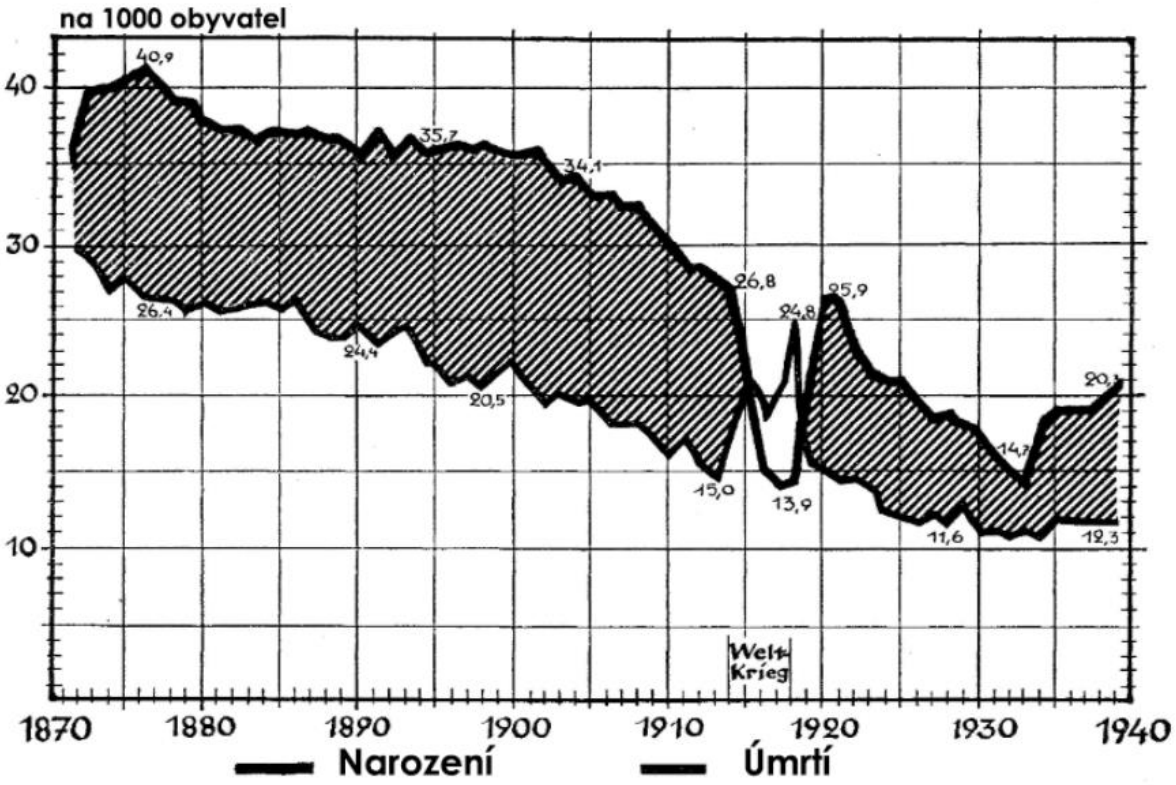

Pohyb obyvatelstva ve Francii

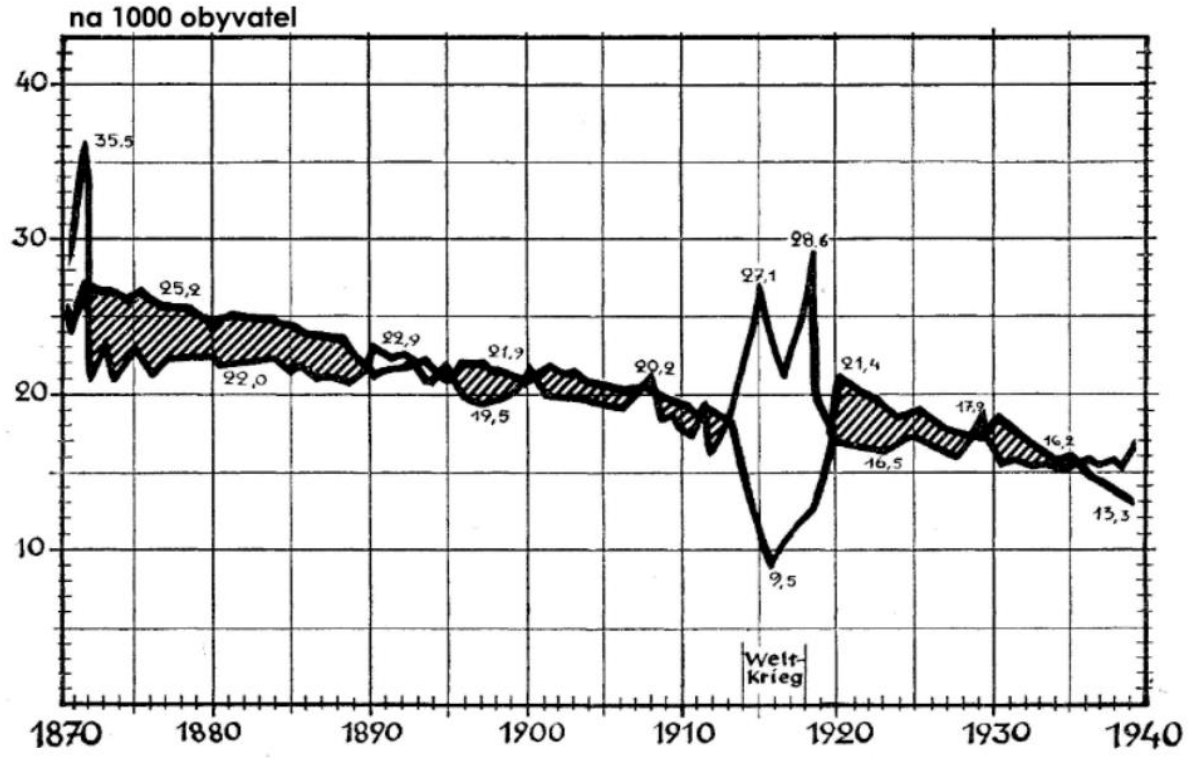

Boj o porodnost - rozhodující boj!

Posílení vůle k životu a důvěry v budoucnost, zejména u německého národa, ale i u národů s ním spřízněných a ideologicky blízkých (zejména Itálie, Finsko, Slovensko atd.), vedlo od roku 1933 k silnému nárůstu počtu narozených dětí v těchto zemích. Rovnováha sil mezi evropskými národy a skupinami národů z hlediska populační politiky se tedy od roku 1933 také výrazně změnila v náš prospěch. Konečné vítězství v poslední rozhodující bitvě národů, v boji o porodnost, však náš národ teprve čeká. Neboť cíle naší populační politiky nedosáhneme, dokud se hojnost dětí v našem národě, zejména u těch, kteří jsou schopni dědit, nezmění z problému v samozřejmost, z aritmetického experimentu v životní náplň, z výjimky v pravidlo, kdy všichni zdraví, rasově a dědičně hodnotní rodiče uvidí ve svých dětech své nejvyšší bohatství a naplnění svého života par excellence a kdy na tyto rodiny nebudeme muset myslet především ty se 4 dětmi, ale ty s nejméně 4, tj. s 5, 6, 7, 8 a více dětmi.

Hojnost dětí se musí stát všeobecnou a samozřejmou!

Nechceme totiž nahradit "systém dvou dětí" "systémem čtyř dětí". Nehledě na to, že "čtyřdětný systém" by v žádném případě nezajistil budoucnost našeho národa a splnění velkých úkolů, které před něj Vůdce postavil, ba že by dokonce nezajistil ani jeho další existenci, znamenal by "čtyřdětný systém" stejně jako "dvoudětný systém" a "jednodětný systém" omezení počtu dětí, i když ne tak zjevné, a tedy stejným způsobem zásah do přirozeného řádu, porušení přírodních zákonů. My však nechceme, aby proud života našeho lidu byl uměle omezován právě v jeho hodnotných rodech, chceme, aby právě tam plynul tak bohatě, jak to chce příroda.

Žádný "systém čtyř dětí"

O budoucnost našich dětí se však již nemusíme bát, zvláště po konečném vítězství v této válce; najdou příležitosti - ve starých i nových profesích - jaké neměla žádná německá generace před nimi a pravděpodobně nebude mít ani žádná po nich. Ale zejména v mnoha rasově a dědičně nejcennějších rodech našeho národa počet dětí stále ještě značně zaostává za celostátním průměrem. Důležitý je však podíl rodin s vysokou dědičností a především rodin s vysokým počtem dětí, nikoliv nárůst počtu narozených za každou cenu.

Kultury zanikají a zamrzají, když krev, která je stvořila, vyschne a zkazí se.

Pohřební věž v jižním Peru, sousední kultuře Inků

Pozůstatky chrámu předaztécké kultury v Mexiku (podle modelu v Museum für Völkerkunde v Berlíně)

Měla by v těchto různých tělech přebývat stejná duše, stejný duch?

Tvůrčí síla rasy se projevuje zejména v uměleckých dílech

Dřevěné sochy černochů

(Tilman Riemenschneider (1468 - 1531) a neznámý mistr)

Ne prostředí utváří lidi, ale lidé utvářejí prostředí.

Ruská vesnice na úrodné Ukrajině

Německý statek - půda vydobytá v moři tvrdé práce

Nordické dědictví se zachovalo v nezměněné podobě po tisíce let

VŮLE K DĚTEM

zvítězila v nacionálně socialistickém Německu!

Narozené děti

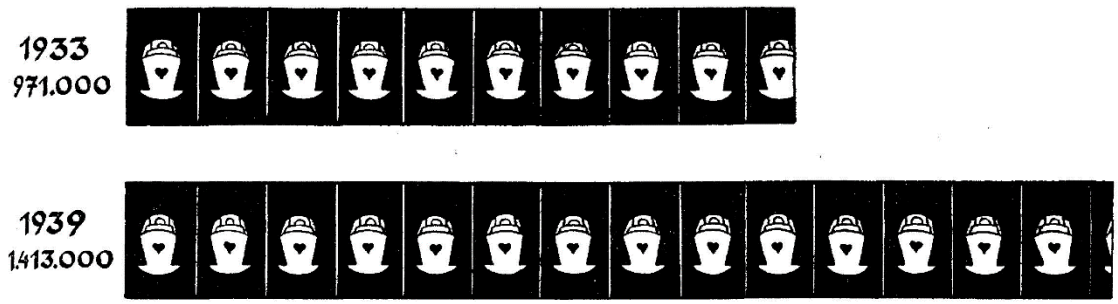

Nárůst o 46 % !

Vůle k dítěti se musí stát
VŮLÍ KE MNOHA DĚTEM!

počet narozených v manželství (včetně mrtvě narozených):

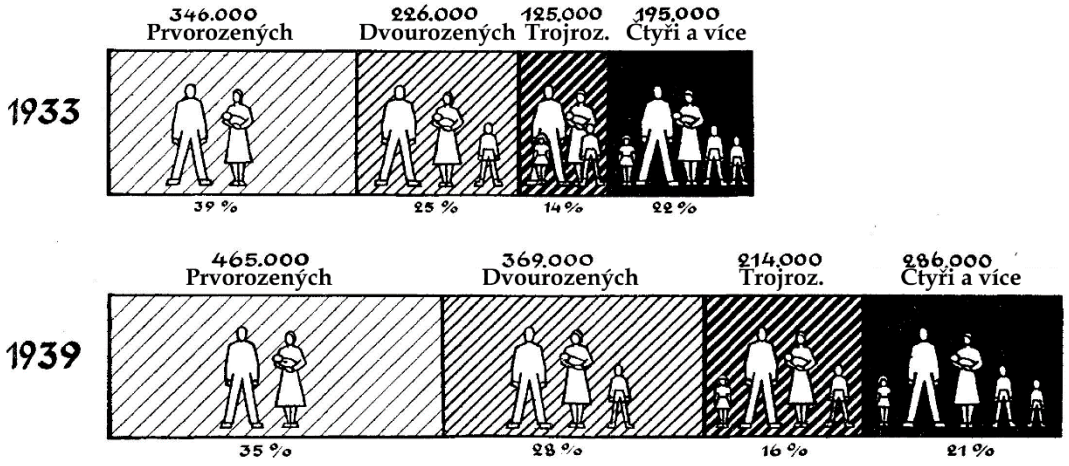

VŮLE MÍT DĚTI ROZHODUJE O BUDOUCNOSTI NĚMECKA!

Smrt národa hrozí i na Severu!

U ostatních germánských národů (s výjimkou Nizozemců a Vlámů) byla situace v některých případech ještě horší než v Říši před rokem 1933.

Zatímco například v Norsku připadalo v letech 1908-1913 v průměru 26 živě narozených dětí na 1000 obyvatel, v roce 1935 to bylo 14,4.

Ve Švédsku klesl počet živě narozených dětí z průměrných 24,4 v letech 1908-1913 na 14,2 v roce 1935, v Dánsku to bylo 27,1 a 17,7, ve Finsku 27,2 (1913) a 18,5 (1935). V některých skandinávských zemích však porodnost od roku 1933 stoupala, v Norsku od roku 1935, i když pomalu. Zatímco například v Norsku bylo v roce 1935 napočítáno jen asi 41 000 živě narozených dětí (oproti téměř 65 000 v roce 1921), v roce 1938 se v Norsku narodilo téměř 46 000 živě narozených dětí.

Norsko a Švédsko mají i dnes jednu z nejnižších porodností ze všech zemí v Evropě a dokonce i na světě. Je třeba mít na paměti, že tato čísla jsou pouhými průměry; kdyby se například počítala pouze porodnost Švédů (tj. bez zahrnutí stále ještě vysoce porodných Laponců a Finů na severu země), výsledek by byl ještě katastrofálnější.

Totéž, i když ne v takové míře, platí pro Norsko, jehož provincií s nejvyšší porodností je Finnmark, obývaný převážně Laponci.

Mapa porodnosti Evropy 1933

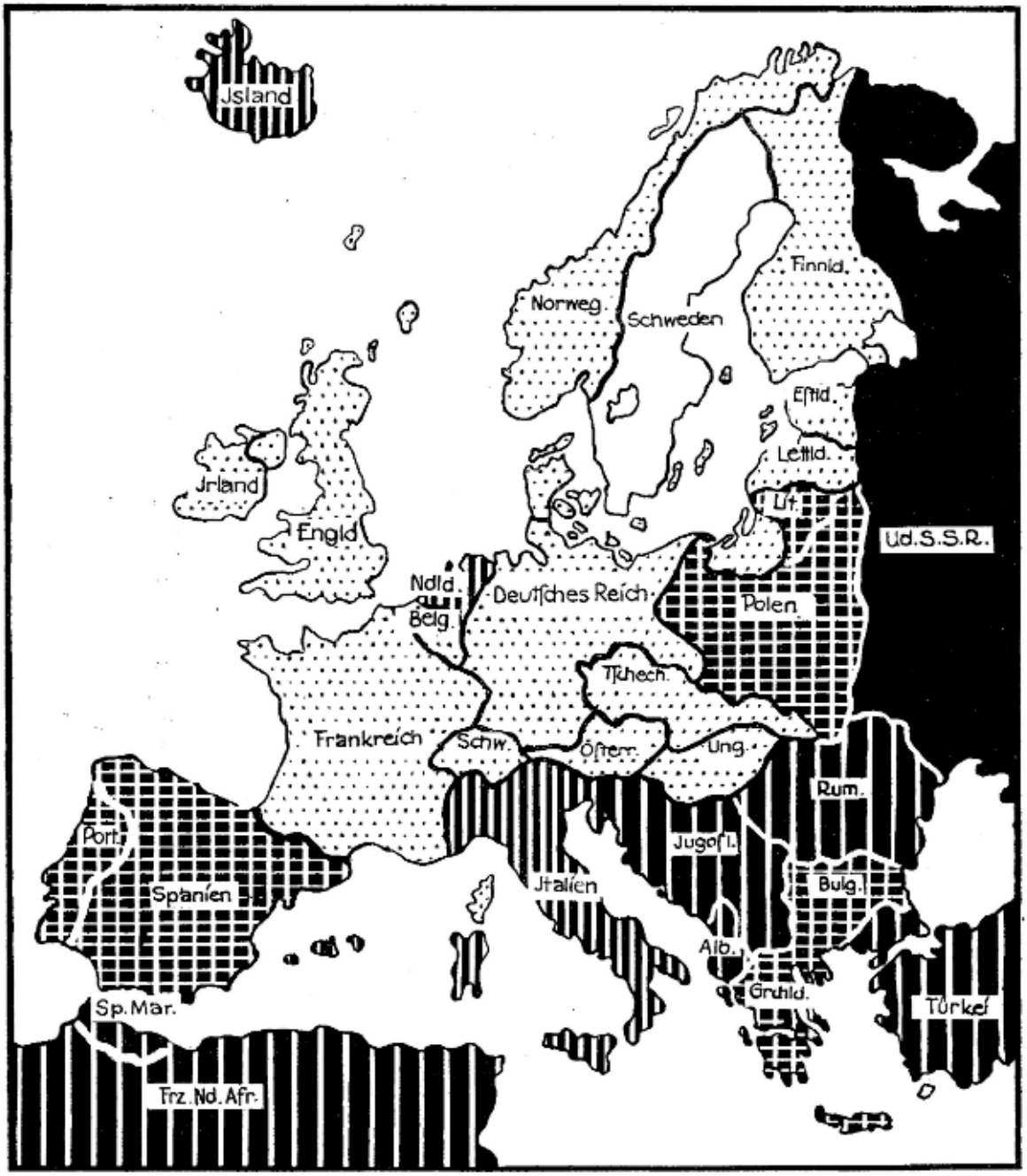

Míra porodnosti

- nad 35 na 1000 obyvatel
- 30-35 na 1000 obyvatel
- 25-30 na 1000 obyvatel
- 20-25 na 1000 obyvatel
- 15-20 na 1000 obyvatel
- 15 na 1000 obyvatel

Příčiny poklesu porodnosti

Otázkou příčin poklesu porodnosti, o které se dříve vedly velké spory, se zde budeme zabývat jen stručně, protože dnes už na ni lze odpovědět zcela jednoznačně.

Kdy začal pokles porodnosti?

V době ekonomických potíží, v době takzvané "světové hospodářské krize", bylo stále rostoucí omezování počtu dětí připisováno pouze ekonomickým příčinám. Uvědomíme-li si však, že pokles porodnosti začal již dávno před přelomem století v době hospodářské prosperity, zejména u nejbohatších vrstev, kde měl od té doby nejkatastrofálnější dopad, pak si uvědomíme, že samotné hospodářské potíže nemohou být příčinou poklesu porodnosti, i když samozřejmě v mnoha případech vedly k dalšímu snížení počtu dětí.

Urbanizace a pokles porodnosti

Za rozhodující příčinu poklesu porodnosti je navíc často označována rostoucí urbanizace. Tento předpoklad již obsahuje správné jádro. Nemělo by však být chápáno tak, že městský způsob života jako takový nebo přechod k němu musí nevyhnutelně vést ke snížení počtu dětí, jako by město jako takové bylo dětem, a tím i životu, nepřátelské. Naopak, městský způsob života v germánském prostoru ve středověku, a dokonce v mnoha případech i na počátku 19. století, můžeme v tomto ohledu označit za zcela zdravý. Německá města středověku, jako například Olmütz na Moravě nebo Lemberg v Haliči, dokonce dokázala využít vlastní přebytečné obyvatelstvo k založení nejen nových měst (například Littau na Moravě), ale také celé řady prosperujících vesnic, z nichž některé existují dodnes.

Zrušení zemědělství a nomádizace

To vše však bylo možné jen tehdy (ukazuje to zejména poslední příklad), když způsob života městského člověka v germánské oblasti ještě odpovídal zákonu druhu nordické rasy, tj. když byl ještě v podstatě spojen s půdou a rolníkem v širším slova smyslu. Teprve v 19. století, kdy se měšťan stal městským obyvatelem, vykořeněným proletářem bez majetku a bez domova, kdy se podíl měšťanů bez domova a kořenů na celkovém počtu obyvatelstva stal neúměrně velkým, se velkoměsto, ale stále více i střední a malé město, v němž začal převládat nepřátelský kočovný duch předních světových měst, začalo stávat masovým hrobem národů.

Zatímco porodnost v Německé říši v roce 1932 byla již extrémně nízká a činila 14 a. V témže roce činila porodnost v kosmopolitním Berlíně pouze 8,1. V metropoli Vídni, která byla obzvláště vystavena rozkladu židovstva, činila v roce 1935 pouze 6,5.

Aktuální příčiny poklesu porodnosti

Skutečné příčiny poklesu porodnosti však spočívají v duchovní a duševní oblasti. Jestliže byla za hlavní příčiny označena antikoncepce a především potraty, které byly až do roku 1933 praktikovány ve všech vrstvách našeho národa, pak se musíme především ptát po příčinách těchto jevů. Neboť bezvýhradný souhlas ženy a neméně i muže a lékaře s provedením potratu, který není ničím jiným než vraždou nenarozeného dítěte, mohl najít své vysvětlení pouze v určitém protiodpovědném a protiživotním ideologickém postoji. I zde má rozkladné a škodlivé působení židovství nejkatastrofálnější důsledky.

Mapa porodnosti Evropy 1939

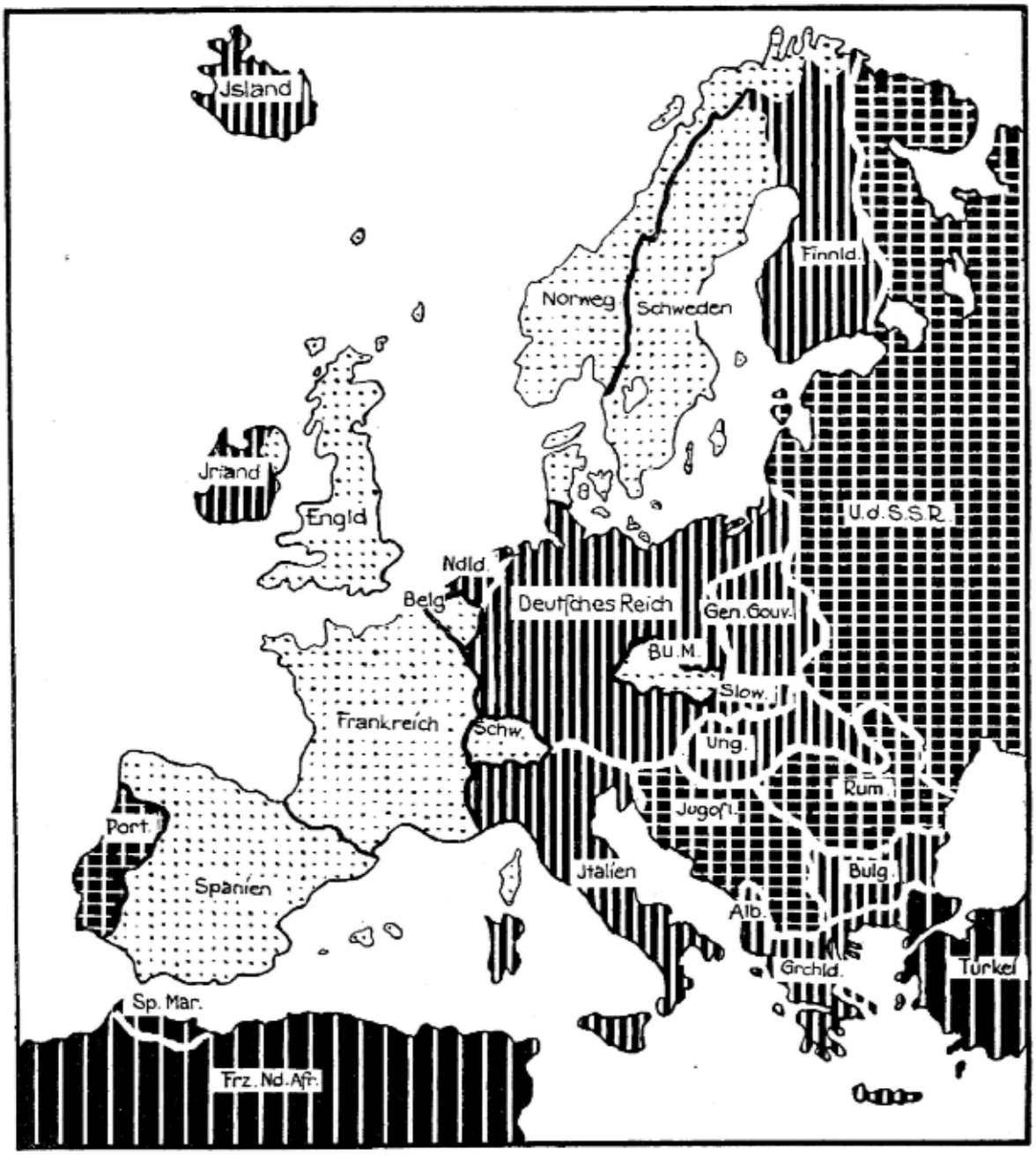

Míra porodnosti

nad 35 na 1000 obyvatel	20-25 na 1000 obyvatel
30-35 na 1000 obyvatel	15-20 na 1000 obyvatel
25-30 na 1000 obyvatel	15 na 1000 obyvatel

Hojnost dětí – lehkomyslnost?

Když se po léta a desetiletí beztrestně hlásá, že jen ten, kdo omezuje počet svých dětí, se chová zodpovědně ke svým dětem a ke svému národu, pak se nelze divit, že porodnost klesá. Jestliže se v národě, jako je ten náš, ve stovkách vědeckých prací a populárních brožur vysvětlovalo, že mít velký počet dětí je synonymem bezohlednosti a nesvědomitosti, že čím méně dětí člověk má, tím více od života dostane, pak tomu tento národ skutečně věřil. A když byl po desetiletí starý mládenec, lamač srdcí, "bel ami" a cizoložník systematicky oslavován jako hrdina v románech, dramatech, filmech a "lidových hrách", zatímco manžel a muž od rodiny byl prezentován jako směšná postava, pak samozřejmě nikdo už nechtěl být touto směšnou postavou. V národě, kde mohl udávat tón bohatý starý mládenec se svými osobními luxusními "potřebami", a nikoli otec s mnoha dětmi a jejich skutečnými životními potřebami, kde byl člověk za to, že má mnoho dětí, trestán vyššími (přímými i nepřímými) daněmi, dražším nájemným za bydlení atd. musela být vůle mít mnoho dětí oslabena. Celá atmosféra liberální éry, z níž pocházíme, byla dětem a životu nepřátelská.

Poslední rozhodující příčiny poklesu porodnosti tedy nacházíme v duchovní, mentální sféře. Útěk od manželského, rodinného a rodového společenství, ba od každého svazku a odpovědnosti je výrazem postoje "moderního" člověka dnešní tonoucí epochy. Úcta a oddanost před zázrakem života se mu staly cizí. Už nechtěl uznávat žádného pána nad sebou kromě sebe, už nechtěl znát žádné hranice; beztrestně se domníval, že smí učinit poslední krok a rozhodnout, zda má být život stvořen, nebo zda má být ještě nenarozený znovu zničen. Ale ani on neporušoval beztrestně věčné zákony života. Neboť národ,

který si dovolí nerespektovat zákony života, sám sebe zničí; ale ty národy, které zákony života respektují, zůstávají.

Národy mohou žít věčně

Japonský kulturní lid starý několik tisíc let je dodnes živý, stejně jako jeho bohatá kultura, protože zůstal věrný svému rodu a zajistil přežití své dobré krve, a tím i národní budoucnost v úctě k předkům a přísných zvykových zákonech. Totéž platí i pro čínský národ. Nicméně. Japonsko však díky své nesrovnatelně výhodnější ostrovní poloze dokázalo během mnoha staletí své historie úspěšně odrážet cizí vlivy a pokusy o narušení, zatímco Čína, která byla díky své centrální poloze ("Říše středu") mnohem nechráněnější, několikrát podlehla nájezdům cizích národů, ale také myšlenkám cizím jejímu druhu, prosazovaným dynastiemi cizími jejímu lidu, zejména v posledních 500 letech. (Mongolský vpád, cizí šlechta, vliv jezuitů na čínském císařském dvoře, britský útlak od opiové války v roce 1840, pokusy o bolševizaci atd.)

Nárůst porodnosti v několika málo letech vzestupu Německa nám konečně umožňuje poznat, že i německý národ se dnes jako germánské jádro Evropy chystá získat odvahu žít dál v mnoha vzdálených generacích a získat tak věčnost.

Každý velký muž lidu musí vůli vůdce učinit svou vlastní vůlí

To, co může odpovědné vedení státu udělat pro odstranění vnějších příčin poklesu porodnosti, udělala nacionálněsocialistická vláda a strana; do budoucna se plánují další opatření. Stačí zmínit usnadnění uzavírání sňatků pomocí sňatkových půjček, změnu daňového zákonodárství ve prospěch bohaté rodiny s možností rodit děti, poskytování

příspěvků na vzdělání, podporu nadaných atd. Nacionálněsocialistická revoluce zničila liberalisticko-marxistický stát a uvolnila tak cestu druhově vhodnějšímu způsobu života německého národa. Usiluje také o odstranění skutečné příčiny poklesu porodnosti, židovsky infikovaného postoje německého národa, a o jeho návrat k druhově vhodnému způsobu života. Je pochopitelné, že tento boj nelze rozhodnout ze dne na den; světové názory potřebují čas, než se konečně zmocní každého jednotlivého příslušníka národa a mohou mít vliv na jeho jednání.

Je nejhlubší povinností každého schopného německého muže a každé zdravé porodu schopné německé ženy přijmout vůli nacionálněsocialistického vedení a pomoci dosáhnout velkého cíle našeho Vůdce založením zdravé rodiny s mnoha dětmi. Víra v Adolfa Hitlera a v jeho dílo, věčnou Říši Němců, se u každého jednotlivce projevuje především v jeho vůli mít děti, v jeho ochotě stát se článkem "nekonečného řetězu od vzdálených předků až po nejmladší vnoučata".

Severním zemím hrozí národní smrt!

(Porodnost v oblasti Baltu v roce 1935)

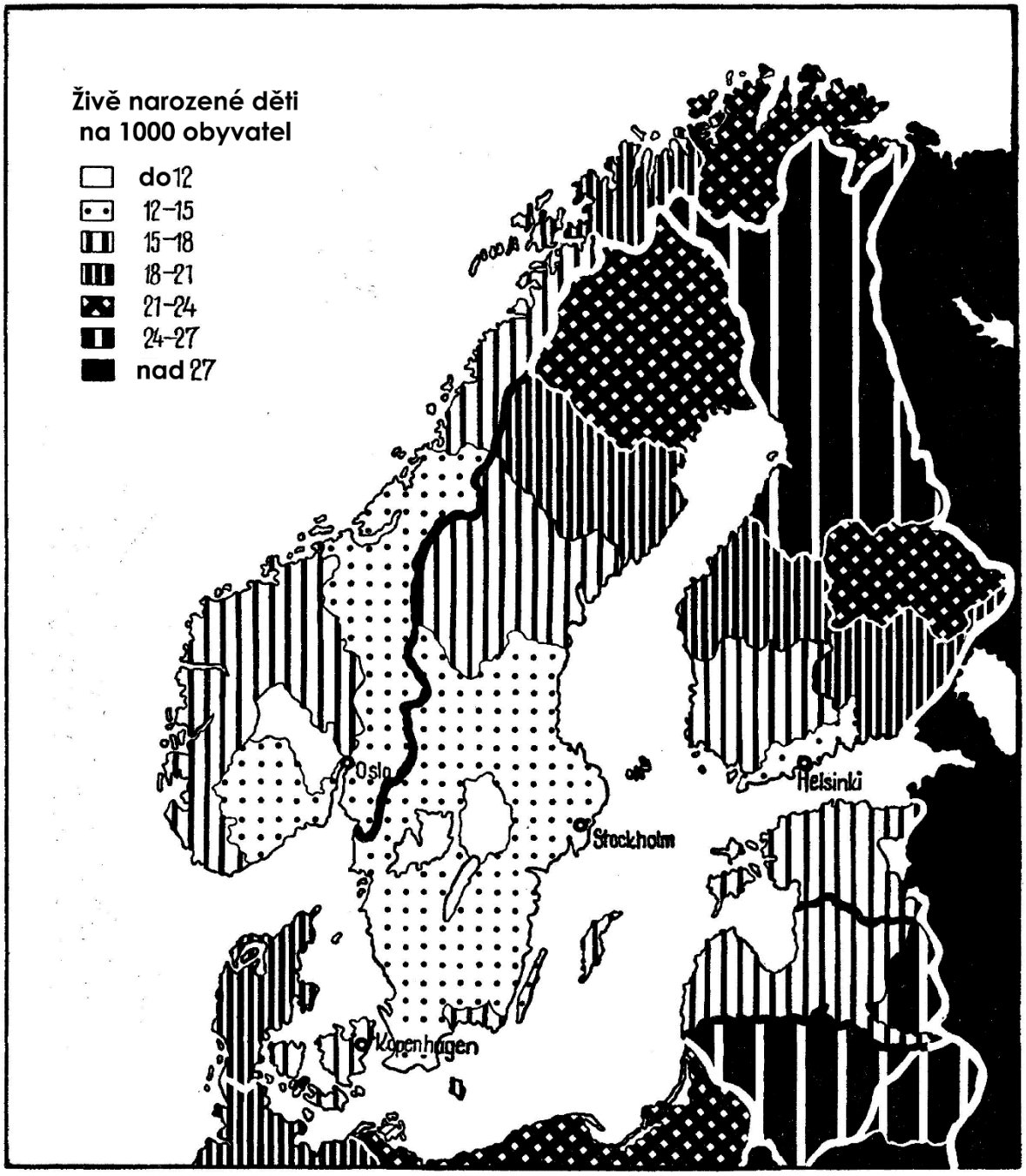

Protichůdná selekce

V boji o existenci vítězí silní a schopní

V rostlinném a živočišném světě i u primitivních národů se v boji o existenci prosadí pouze silní, zdraví a schopní, zatímco slabí, nemocní a neschopní života padnou k zemi nebo se nerozmnoží, tj. jsou v každém případě ze schopných vymýceni. Kulturní společnost již tento proces přírodního výběru nezná. Liberální stát nejenže svévolně zasahuje do tohoto přirozeného procesu sebeočišťování lidského těla tím, že uměle udržuje při životě za každou cenu i dědičně nemocné, méněcenné a k životu neschopné, ale nakonec jde v nepochopeném soucitu tak daleko, že věnuje péči o tyto lidi stále větší péči a stále více zapomíná, že podpora zdravého, hodnotného dědičného materiálu by měla být jeho skutečným úkolem.

Podpora méněcenných v liberálním státě

Například v Německu to vedlo k tomu, že duševně nemocní a v některých ústavech dokonce i zločinci žili v hezčích bytech, lépe se stravovali, bylo o ně více postaráno a obecně se jim žilo lépe než biologicky hodnotné a schopné německé rodině s mnoha dětmi. To vedlo k tomu, že stát vydával stále více na rodiny dědičně zatížených, dědičných zločinců a asociálů, z nichž většina nebyla schopna pravidelné práce, a tedy ani obživy, a na druhé straně stále méně zůstávalo pro rodiny schopného dědictví. Přestože nacionálněsocialistické Německo, které toto neblahé dědictví systémové éry převzalo, výdaje na neschopné od počátku přísně omezovalo ve prospěch schopných, muselo se i v posledních letech na tyto rody vydávat ročně asi 1 až 1,2 miliardy RM, z toho jen na těžce dědičně nemocné, idioty apod. vyžadující stálou ústavní péči asi 110 milionů RM.

Podřadní přerůstají dědičné

"Nebezpečí pro život" národa spočívá v tom, že počet dětí v méněcenných rodinách je v průměru mnohem vyšší než v rodinách dědičných. Zatímco v dědičné rodině se i dnes vychovávají v průměru nanejvýš 2 děti, v asociální rodině se rodí v průměru 5 až 7 dětí, o jejichž obživu se obvykle stará stát. Kromě toho se žena z asociálního rodu obvykle stává poprvé matkou ve věku 18-19 let, zatímco dívka z rodiny s dobrým dědictvím se vdávala v průměru až ve 24 letech. Stejně tak porody v dobře uspořádané dědičné rodině následují po sobě v průměru každé 2 roky, zatímco u asociální ženy se objevují potomci rok co rok, většinou od různých otců.

16 ku 3125!

Předpokládejme nyní, že v jedné dědičné rodině se ve století vystřídají čtyři generace po dvou dětech, zatímco v asociální rodině je pět generací po pěti potomcích, pak po 100 letech je 2*2*2*2=16 potomků z dědičné rodiny, ale 5*5*5*5*5 = 3125 potomků z asociální rodiny.

V nehostinném velkoměstě dochází k úpadku...

Duševní úpadek

Ze 100 obyvatel Čech v roce 1930 žilo ve velkoměstě Praze:

12%

Ze 100 duševně chorých, kteří pobývali v Čechách, bylo jejich poslední bydliště v Praze:

30%

Morální úpadek

Ze 100 obyvatel Čech žilo v roce 1930 ve dvou velkoměstech Praze a Plzni:

14%

Z celkového počtu rozvodů a rozchodů manželství v Čechách v letech 1928/30 však připadá na Prahu a Plzeň nejvíce rozvodů:

36%

Hospodářský pokles

Ze 100 průmyslově obchodních podniků v Čechách mělo sídlo v Praze:

10%

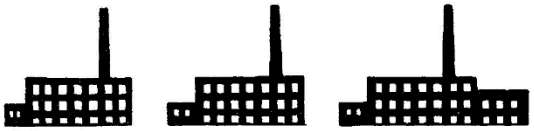

Ze 100 konkurzů vyhlášených v Čechách v letech 1933/34 připadl jeden na hlavní město Prahu:

18%

Společenský úpadek

Podle sčítání lidu z roku 1930 žilo z každých 100 německých obyvatel Československa ve velkých městech:

5

Naopak v roce 1935 se z každých 100 narozených německých dětí v Československu narodilo ve velkých městech:

2

"Rodinná sebevražda" nadaného člověka

Tento malý příklad nám ukazuje, jak katastrofálně musí taková protiselekce ovlivnit typ a úroveň kultury národa v relativně krátké době. Již dnes je v Německé říši nedostatek schopných a kvalitních pracovníků téměř ve všech profesích, na druhé straně však přes všeobecný nedostatek pracovních sil stále existují lidé, kteří si práci nikdy nenajdou, protože ji najít nechtějí, nebo kteří práci pouze přijmou a vykonávají ji spíše špatně než dobře, aby neutrpěli žádné sociální a politické nevýhody, lidé, kteří patří především k asociální třídě.

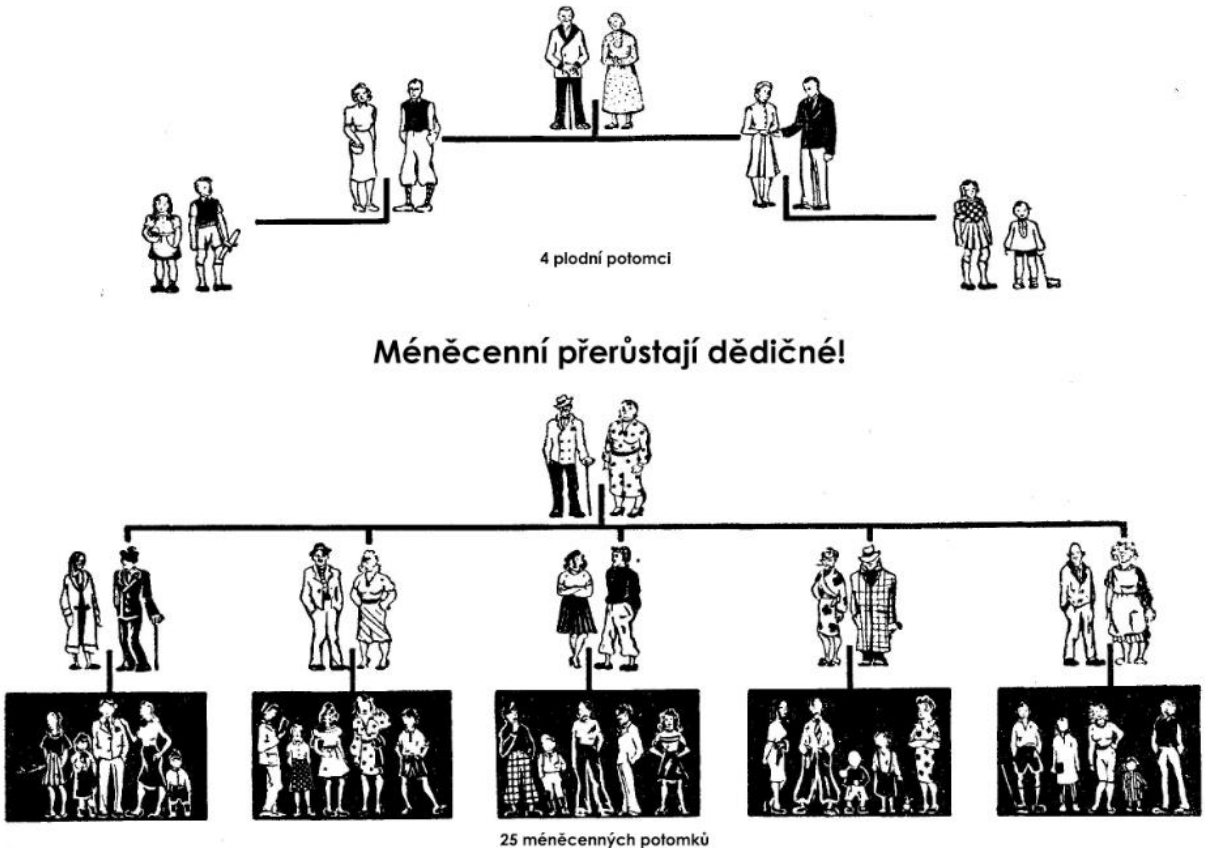

Dědičně nemocní lidé, asociálové a dědiční zločinci

V této souvislosti hovoříme o dědičně nemocných lidech, asociálech a zejména o dědičných zločincích. Jedná se ve všech třech případech o stejnou skupinu lidí?

Dedičně nemocní

O dědičné rodině hovoříme tehdy, když v rodině byla dědičným lékařem diagnostikována určitá dědičná nemoc, tj. nemoc, jejíž predispozice jsou dědičné. Za dědičné choroby ve smyslu německého zákona o prevenci dědičných chorob se však považují pouze některé (tělesné a duševní) dědičné choroby uvedené v německém zákoně o prevenci dědičných chorob, jejichž další šíření mezi lidmi by mělo obzvláště katastrofální důsledky pro širokou veřejnost i pro samotné rody, a proto by se jim mělo předcházet. V určitých případech má tedy stát zvláštní zájem na tom, aby se určité dědičné choroby dále nešířily, neboť jejich šíření, zejména duševních chorob, které se dědí skrytým způsobem, představuje z hlediska veřejného zdraví nebezpečné ohrožení budoucnosti národa a v neposlední řadě také státu přináší značné náklady.

Není to však tak, jak se často zobecňuje, že by dědičné choroby postupně přerůstaly ty zdravé v důsledku jejich vyššího počtu dětí. Naopak, u všech dědičných chorob uvedených v zákoně (s jedinou výjimkou vrozené imbecility, zejména v její nejlehčí formě!) není reprodukční frekvence ani plodnost (počet dětí) zpravidla vyšší než u průměrné populace s dědičným zdravím. Je snadno pochopitelné, že člověk, který je dědičně slepý nebo dědičně hluchý nebo který trpí dědičnou závažnou duševní chorobou nebo například dědičnou pádovou chorobou, má menší pravděpodobnost, že se ožení a zplodí potomstvo, než člověk zdravý.

Společensky nepřizpůsobiví (asociálové)

Postupné přemnožení dědičné chudoby hrozí zejména těm příživníkům na těle lidu, které nazýváme nepřizpůsobivými nebo asociály. Jsou to lidé, kteří se uznávají za členy národního

společenství jen tehdy, když dostanou nějaký dar, podporu nebo pomoc, zkrátka když mohou získat nějakou materiální výhodu, ale o povinnostech společenství nechtějí nic vědět. Jsou to vyslovení popírači společenství, kteří opakovaně nenavštěvují základní školy, kteří se s neslýchanou obratností vyhýbají jakékoli práci, ale na druhé straně ještě umí získat sociální dávky, lidé, kteří neznají spořádané manželství, spořádanou domácnost, kamarádství, ale ani zábrany před pokušením jakéhokoli druhu. Tato třída se vyznačuje pracovní neschopností, rozháraností, častými přestupky proti mravnosti a majetku, prostitucí, naprostou neschopností plnit nejjednodušší společenské povinnosti v manželství, rodině, povolání, kamarádství, sousedství, národě a státě, stejně jako nedostatkem jakékoli snahy o výkon, tvorbu, plnění povinností.

Je tato neschopnost začlenit se do komunity pouze důsledkem špatné výchovy nebo jiných nepříznivých vlivů prostředí, jak se dříve soudilo? Ne!

Dědičné charakterové vady charakterizují asociální jedince

Podřadnost charakteru, která tak jasně odlišuje asociální třídu od třídy dědičné, je dána spíše jejich postavením, tj. je zakořeněna v jejich genetické výbavě. A tato vrstva zůstane i v budoucnu pokrevní jednotkou, protože lidé z této vrstvy vstupují téměř výhradně do vztahů s lidmi svého druhu, tj. s lidmi, kteří jsou dědičně zatíženi stejnými charakterovými nedostatky; i zde tedy platí přísloví: "Vrána k vráně sedá."

Dědiční zločinci

Mezi těmito společensky neschopnými (asociály) působí státu zvláštní potíže jedna skupina, a to dědiční zločinci, tj. ti společensky nepřátelští asociálové, jejichž kriminální sklony je

opakovaně přivádějí do konfliktu s trestními zákony. Protože je lze téměř ve všech případech stíhat, zavírat do vězení, v některých případech dokonce trestat smrtí, a v případě nebezpečných návykových zločinců a mravnostních delikventů také vykastrovat, je pro stát také snazší se s nimi vypořádat než s většinou ostatních asociálů, kterým velmi často nelze prokázat spáchání žádného trestného činu.

Dědičná nemoc a neschopnost začlenit se do společnosti

Antisociální jsou méněcenní

Pojmy "nezpůsobilý pro společnost" (asociál) a "dědičná choroba" se proto nesmí zaměňovat. Asociální člověk je nositelem dědičné charakterové méněcennosti a škůdcem národního společenství; ve většině případů je však třeba jej označit za "dědičně zdravého" ve smyslu zákona. Na druhé straně dědičně vadný, v některých případech dokonce sám dědičně vadný, je často schopen a ochoten se do jisté míry aktivně účastnit národního života, i když jeho rozmnožování je samozřejmě nežádoucí a je třeba mu bránit.

Tady nejde o zesměšňování jedinců s dědičnými onemocněními!

Dědičně nemocný člověk proto nikdy nesmí být kvůli své dědičné nemoci označován za méněcenného nebo dokonce nepřátelského vůči společnosti. Jak asociálního, tak dědičně nemocného člověka nazýváme nezpůsobilým k dědičnosti (neschopným dědičnosti).

Nebezpečí protiselekce

Dědická péče - důležitý úkol státu

Také v našem národě stále narůstá nebezpečí stále většího přemnožení především těch, kteří nejsou schopni socializace (asociálů), a to vzhledem k hrozivě nízkému počtu dětí, zejména v rasově nejcennějších vrstvách. Ohrožuje budoucnost našeho národa a naší kultury neméně než pokles porodnosti; proto musí být plánovitá péče o dědičnou populaci jedním z nejdůležitějších úkolů státu, ruku v ruce s opatřeními populační politiky a rasové péče (v užším slova smyslu).

Opatření nacionálního socialismu proti protiselekci

Odstranění nebezpečí, které našim lidem hrozí v důsledku "protiselekce", lze dosáhnout především prostřednictvím legislativy, která je spravedlivá k životu. Z tohoto důvodu přijal nacionálněsocialistický stát již v roce 1933 "Zákon o prevenci dědičně nemocného potomstva" a "Zákon proti nebezpečným návykovým zločincům a o bezpečnostních a nápravných opatřeních". Duch těchto základních zákonů proti protispolečenské selekci musí naplňovat naši legislativu, neboť je věrný životu a podporuje celek národa. Musí však také převládnout v myšlení každého jednotlivého Němce proti takzvanému "křesťanskému soucitu", který i v největším zločinci vidí duši, jež má být "spasena", a proto brzdí a brání životně důležitému boji proti méněcenným a nemocným. Stejně tak je třeba z našeho národa neúprosně vymýtit židomarxistického zlého ducha, který oslavuje zlo a za viníka nepovažuje vraha, nýbrž zavražděného, a který slaví své velké triumfy např. ve Spojených státech ovládaných Židy. Na druhé straně každý dědičný Němec může a musí pozitivně podporovat vůli zákonodárce tím, že bude udržovat a zvyšovat kvalitní

rasové dědictví našeho národa tím, že založí rodinu a bude mít mnoho dětí.

RASOVÉ MÍŠENÍ

Míšení – obohacení kultury?

Dodnes je rozšířen názor, že rasové míšení kulturu posiluje, a dokonce ji vytváří. Poukazuje se například na to, že po podrobení Íránu, Indie, později Řecka, Itálie, ale i Francie, Španělska a severní Afriky (Vandalové) atd. nordickými dobyvateli vznikly všude obrovské vysoké kultury, ačkoli to byly všechno země, v nichž se invazní nordické národy setkaly se zcela cizorodými prvky, které nijak nevyhubily. Skutečnost vzniku vyspělých civilizací lze, jak se usuzuje, vysvětlit míšením krve mezi oběma živly. Ve skutečnosti však, jak již věda jasně prokázala, při dobývání všech těchto zemí, stejně jako po celou dobu rozkvětu těchto vyspělých civilizací, v žádném případě nedošlo k významnému míšení krve s podrobenými cizími rasovými národy. Označení nordických indiánů jako "hari", tj. blonďáků, zvláštní označení cizích ras jako barbarů u Řeků obecně, jako Metoiků (doslova spolubydlících) u Athéňanů zvláště a mnohé další příklady dokazují, že rasové vědomí a rasová hrdost, stejně jako vědomí rozhodujícího významu zachování čisté krve musely být u těchto nordických dobyvatelských národů v jejich kulturně tvůrčí době obzvláště živé. Právě proto, že si zachovali čistou a nesmíšenou krev, dosáhli velkých kulturních výtvorů, které jsou výrazem čistého a nezkaženého nordického přístupu k životu.

Odkud pochází tento chybný názor?

Na druhou stranu je pravda, že kontakt s cizími národy, s lidmi cizího druhu, cizí rasy, nás často nutí k nejhlubšímu uvědomění

si vlastní povahy, vlastních vlastností, a tím k odlišení se od cizích bytostí. Ovšem z donucení k nejhlubšímu uvědomění si vlastní přirozenosti obvykle vzniká obzvlášť silná snaha o vlastní tvůrčí dokonalost, zejména u rasově nadřazených a především nordických národů. A čím větší je duchovní a mocensko-politická konfrontace s cizím národem, s cizí rasou, tím jasněji, silněji a hlouběji zejména nordický člověk poznává a formuje své vlastní bytí ve velké kultuře.

Na druhé straně se dobytím cizích zemí značně rozšířila životní základna nordických národů, kterým se tak usnadnil tvrdý boj o existenci, který musely vést ve své nordické domovině; mohly pro sebe využívat pracovní sílu podrobeného původního obyvatelstva, čímž se jejich tvůrčí síly uvolnily pro takové oblasti života, které pro svůj rozvoj předpokládají určitou nezávislost celého národa na boji o holou existenci: Umění a vědy. Nesmíme zde zaměňovat příčinu a následek.

Žádná krajina, byť by byla jakkoli bohatá a klimaticky příznivá, nepřivede duchovně sterilní lid k tvůrčímu aktu kultury, a žádný prostor, byť by byl jakkoli nepříznivý, nezabrání vyšší rase, aby vytvořila svou vlastní kulturu; ale stejně jako se rostlina může plně rozvinout v půdě, která jí nabízí vše potřebné k životu, tak i rasa nebo národ budou moci rozvinout všechny své tvůrčí síly pouze v příznivém prostředí. Řeckou kulturu nevytvořilo rasové míšení, ale duchovní síla nordické nadřazené rasy, která se po podmanění místního obyvatelstva mohla rozvíjet obzvlášť svobodně. Kdyby míšení cizích ras skutečně vedlo k růstu kultury, dokonce ke vzniku kultury, a ne ke kulturnímu úpadku a rozkladu, pak by například rasová směs v Sovětském svazu nebo ve státech Střední a Jižní Ameriky dala vzniknout nejvyšším kulturám. Je však dobře známo, že právě tyto rasově smíšené země jsou téměř zcela duchovně netvořivé. Co je však

vysokou kulturou například v Latinské Americe, je kultura bílého člověka, především rasově čistých a hrdých potomků Španělů a Portugalců a v jižní Brazílii také německých přistěhovalců, kteří se drželi stranou jakéhokoli míšení s barevnou krví.

Míšení - kulturní úpadek

Mísení dvou cizích ras dříve či později neúprosně vede ke stále většímu kulturnímu úpadku obou ras. Každá čistá rasa představuje harmonický celek, který se projevuje jasnou a nezměněnou povahou a charakterem příslušníků této rasy, jednotným životním stylem i skutečnými společenskými postoji a morálkou. Celá kultura rasy vyplývá z jejích živototvorných instinktů, které určují a řídí city, vůli a činy jednotlivce i celého druhu. Zvíře vede svůj život ze svých instinktů a zachovává svůj druh; jak by tomu mohlo být jinak u člověka! Pokud je instinktivní struktura vysoce šlechtěného plemene zvířat zničena mícháním plemen, zmizí také úroveň výkonnosti, kterou se odlišovalo od ostatních. A pokud se smísí příslušníci dvou lidských ras, které mohou být obě samy o sobě harmonické, pak takové smíšení musí nutně narušit dosud existující harmonii; toto narušení bude tím větší, čím vzdálenější jsou od sebe tyto rasy. Především se ztratí nejvyšší instinkty, které rasám umožňují tvůrčí úspěch.

Míšenec je netvořivý

Tyto poruchy nejsou jen fyzické, jako jsou nemoci nebo zvýšená náchylnost k nim, ale také a především povahové - psychické nerovnováhy; čím méně jsou obě plemena příbuzná, tím větší tyto nerovnováhy budou. Míšenec, "člověk se dvěma dušemi v jedné hrudi", už nemá jednotný postoj k životu jako čistokrevný pes; jeho povaha je rozpolcená, rozbitá a plná

zábran. Někdy disponuje vyšší inteligencí (a i to jen na úkor charakterových a duševních jemností), nikdy však tvůrčími schopnostmi. Hloubkové statistické průzkumy také ukázaly, že asociálnost a kriminalita je ve smíšených populacích (v průměru 10 % z celkové populace) výrazně vyšší než v čistokrevných populacích (v průměru 1 % z celkové populace) (podle Hechta).

"Všechny rasy jsou od Boha, ale míšence stvořil ďábel," říká staré přísloví.

Židovství – antirasa

Mísení s opačnou rasou, Židy, má na árijské národy obzvlášť zhoubný vliv. Parazitické instinkty této rasy rozežírají krev, charakter a ducha árijských národů a vedou k oněm odstrašujícím příznakům rozkladu, které známe zejména ze Sovětského svazu a USA.

Míšení ras - Národní smrt

Proto bylo míšení ras nejdůležitější a rozhodující příčinou jejich pádu a rozkladu jejich kultur ve všech dobách a u všech národů. Národ totiž žije jen tak dlouho, dokud si uchovává svou dobrou čistou krev a bohatě ji předává dalším generacím. Starověká nordická Hellas zemřela rasovou smrtí, když se pustila do směsi s cizím původním obyvatelstvem. Starověký Řím zahynul, když byly přísné rasové zákony z období království a republiky, kde převládali rolníci, překonány ve prospěch stále většího neomezeného rasového míšení všech ras.

Norimberské zákony

Jedním z největších úspěchů nacionálně socialistického státu při zachování národa je, že oddělil Židy od německého národa a zabránil dalšímu rasovému míšení s Židy, Cikány, černochy

atd. Norimberské zákony z roku 1935 umožnily Říši postupně překonat nebezpečí míšení s cizí krví.

"Jsou vyznáním síly a požehnání germánsko-nordického ducha. My sami, německý národ, jsme tímto prvotním hříchem museli velmi trpět. Víme, že konečný kořen veškerého úpadku Německa pochází z tohoto prvotního hříchu. Musíme se proto pokusit znovu navázat na rodokmeny z dávných dob. Byla to skutečně poslední hodina spásy, a kdyby nám Bůh a Prozřetelnost nedaly Vůdce, Německo by se z prvotního hříchu, z úpadku, nikdy nepozvedlo." (Říšský maršál Göring.)

Etnická homogenizace a rasové míšení

Je homogenizace národů pro stát přínosem?

Mísení s jinými rasami je obvykle iniciováno tzv. "homogenizací", tj. přijetím příslušníků cizích národů do vlastní etnické skupiny. Až do současnosti byla integrace v Evropě považována za přínos, protože se uvažovalo pouze o výsledném zvýšení počtu obyvatel, pracovních sil a vojáků. Je pravda, že evropské národy jsou téměř výhradně složeny ze šesti evropských ras, které jsme popsali; liší se však tím, že v každém z jednotlivých národů převládá jiná rasa a podíl jednotlivých ras se liší. Zachování národního charakteru, samostatné kultury a zvláštního způsobu života vyžaduje, aby tato daná rasová struktura, tj. rasová rovnováha získaná v průběhu dějin, byla chráněna před úpadkem.

Nebezpečí homogenizace

Na nebezpečí sjednocení upozorňovali i jiní. Austen Chamberlain například říká, že pronikání Skotů, Velšanů a Irů do řízení státu, který umožnil etnickou homogenizaci, narušilo důslednost a přímočarost anglické politiky a znejistilo její instinktivní cíle. O mnohem zhoubnějším vlivu Židů se ze známých důvodů nezmiňuje. Ještě zřetelněji se katastrofální účinky přistěhovalectví projevují v USA, kde jsou lidé obzvláště hrdí na to, že miliony přistěhovalců z celého světa byly tak rychle amerikanizovány, tj. integrovány.

Tento proces tavení a tato rasová směs je příčinou toho, že se v Severní Americe navzdory velkému podílu nordického obyvatelstva z germánských zemí nemohla rozvinout žádná kultura a žádný individuální životní styl, ale pouze masovost, která odpuzuje každého Evropana, který se podívá hlouběji.

Také císařské Německo se snažilo poněmčit Poláky žijící v jeho hranicích. Naštěstí zůstalo jen u pokusu. Etnická homohenizace může být prospěšná pouze tehdy, pokud se do ní zapojí příslušníci nejcennější nordické rasy. Mnozí němečtí osadníci, kteří byli absorbováni do cizího národa, sehráli vynikající roli při formování jeho vůdčí třídy.

Germanizace příslušníků východoevropských národů je pro německý národ obzvláště nebezpečná

Pro německý národ je germanizace neškodná pouze tehdy, pokud se týká příslušníků kmenových (germánských) národů, protože ti se od německého národa neliší rasovým složením, ale pouze odlišným prostředím. Germanizace příslušníků ostatních evropských národů a z ní plynoucí rasová směs je spojena s velkým nebezpečím, protože by se tím procentuálně snížil podíl krve nordické rasy a byla by ohrožena výkonnost a jednota našeho národa. Změna rasového složení našeho národa v jeho zvláštní rovnováze, která by nebyla obohacením nejcennějších dědičných kmenů, ale další dehonestací, by vedla k dalšímu nárůstu těch zcela netvořivých, nevýkonných průměrných klanů, které se nikdy nedokážou podílet na vysokých hodnotách naší kultury, a to ani tím, že je prožívají a znovu vytvářejí.

Musíme co nejrozhodněji odmítnout integraci a míšení ras s východními národy, kde převládá východobaltská (východoevropská) rasa. Duševní postoj této rasy je v silném protikladu k nordické rase; je také nejméně soudržná a vyvážená ve své dědičné struktuře.

Nacionálně socialistické Německo proto od samého počátku odmítalo jakoukoli imigraci. Návrat německých osadníků z východu a opětovné přijetí etnických Němců z Polska do německého národního společenství probíhalo podle zásad

rasové selekce. Obrovská expanze Říše na Východ však od každého Němce vyžaduje, aby si byl vědom toho, že každé míšení s cizími národy ochuzuje jeho vlastní dědičný materiál a obohacuje cizí dědičný materiál; obojí je stejně nežádoucí. Své vedoucí postavení v Evropě si můžeme navždy udržet jen tehdy, zabráníme-li invazi a rasovému míšení, ať už se tak stane jakýmikoliv prostředky. V této souvislosti je třeba zvážit i problém zaměstnávání zahraničních dělníků v Říši. Toho lze dosáhnout pouze tehdy, pokud se každý německý občan naučí udržovat přísný odstup od příslušníků cizích národů a ras. Nebezpečí infiltrace, které zde vzniká, je třeba za každou cenu zabránit.

Rasová politika - nejdůležitější úkol

Závěr, který musíme vyvodit z uvědomění si významu tohoto "ohrožení života" pro budoucnost národa a jeho kultury, je jasný:

Národ, který nechá svou dobrou krev odtéct, zdegenerovat nebo zahynout, musí zahynout. Avšak národ, který si zachovává čistou krev a předává ji bohatou a nezkaženou dalším generacím, bude žít věčně.

Proto musí být plánovité pěstování a péče o tuto dobrou krev nejdůležitějším úkolem každého odpovědného vedení státu.

Rasová politika jako utváření kulturního prostředí

Jedinečnost nacionálněsocialistické revoluce

Nacionálně socialistická revoluce je jedinečným fenoménem v životě našeho národa i v dějinách celého Západu. Od všech předchozích reforem a revolucí se liší svou celistvostí, hloubkou, jasností cíle a důsledností. Všechny převraty minulých desetiletí a staletí, pokud nebyly jen bojem

jednotlivých skupin nebo tříd o moc ve státě, měly svůj původ v dílčích oblastech národního života.

Nacionálně socialistická revoluce je však průlomem života jako takového, jejím cílem je svobodný rozvoj přirozených sil našeho lidu. Její smysl spočívá v naplnění věčných, božských zákonů života a přírody.

Nacionálněsocialistické zákony proti miscegenaci a protiselekci a za zvýšení počtu narozených dětí v dědičných rodinách však zůstanou navždy plodné jen tehdy, budou-li spojeny s celkovou proměnou našeho národního prostředí a jeho životní orientací podle povahy a dispozic naší rasy.

Prostředí nevytváří novou rasu ani nové rasové dispozice, má však rozhodující vliv na stupeň rozvoje dědičného materiálu přítomného v národě. Stejná dispozice může být v jednom prostředí strádat a v jiném může dosáhnout svého nejvyššího rozvoje. Představitel téže rasy může v rámci přírodně-kulturního chovného prostoru (milieu) dosáhnout plného účinku, příznivého výběru manžela a velkého počtu dětí, zatímco jiné prostředí může toto vše potlačit a ztížit.

Člověk jistě není vázán na své přirozené a umělé prostředí ve stejné míře jako zvíře. Jeho duchovní vývoj mu dal určitou svobodu ve vztahu k přírodě; může vědomě poznávat přírodní zákony, může do nich zasahovat, může je do jisté míry řídit, může svou svobodu obrátit i proti přírodě. Je to tisíciletý blud, který učily křesťanské církve a který prosazoval i humanismus a idealismus, že pouze duch utváří osud člověka a národů a určuje jejich vyšší vývoj. Nacionální socialismus odhalil pohřbené zdroje života, jeho nové vidění života ukazuje jedince jako příslušníka rasy a národa; vede za úzké hranice jednotlivce a uznává par excellence svázanost člověka s životem a jeho

zákony, z níž se může do jisté míry vymanit jedinec, nikoli však rasa nebo národ. Zákon povinnosti v našich prsou je výrazem zákona života naší rasy; zaniká, pokud ho jednotlivec nerespektuje; vede k nejvyššímu vzestupu výkonnosti celého národa, pokud se mu podřizuje a dobrovolně se podřizuje přírodě a božské vůli Prozřetelnosti.

Ve "světě kultury" se odhaluje nadindividuální život rasy

V živočišném světě se nepřetržitý a komplexní život, který přesahuje jednotlivce, projevuje přímo v instinktech, z nichž zvíře udržuje svůj druh, a tím i život jako takový; rozmanité faktory selekce a vyřazování, které působí v prostředí zvířete, zajišťují udržení úrovně výkonnosti druhu a zaručují provádění příznivých mutací, díky nimž se druh stále více přizpůsobuje svému prostředí. U primitivního člověka je přirozený výběr, vylučování a rozmnožování druhu podporováno nebo oslabováno zvyky, způsobem života a vzděláním kmene. Kulturní národy jsou nejvyšší a nejtvořivější formou života; ze své nadindividuální životní síly vytvořily a nadále vytvářejí svůj kulturní svět, který neustále rozšiřuje a přetváří přírodní prostředí. Pokud je toto kulturní prostředí narušeno vlivy cizími danému druhu, pokud je nepříznivými podmínkami a okolnostmi vytlačeno ze své předem určené vývojové cesty, pokud se tím zákony života stávají neúčinnými, pak je postižen i samotný rod.

Velkoněmecká říše je forma vlády utvářená nordickým duchem

Nordická rasa může vzkvétat pouze ve státě, svého vlastního druhu

Umělé prostředí v podobě státu, náboženství, zvyků, ekonomického systému může korumpovat své vlastní tvůrce.

Adolf Hitler zlikvidoval liberální marxistický stát v Německu a odstranil tak podstatnou příčinu počínajícího odnárodňování německého národa a s tím spojeného národnostního a rasového úpadku. Vytvořil autoritářský nacionálně socialistický stát, založený na pocitu odpovědnosti vedoucích mužů vůči národu jako celku. Tento vedoucí stát, jak dokazují dějiny germánských národů, je státní formou nordické rasy; proto také nordickému prvku v našem národě v Německu zajistí dominantní vliv ve vedení státu, který si podle svého početního podílu a charakterových dispozic zaslouží.

Nordická rasa je zemědělským plemenem

Podpora rolnictva slouží k zachování nordické složky krve

Nordická rasa vznikla jako rolnická a válečnická rasa; odtržení od tohoto základu její existence pro ni znamená ohrožení života. V Anglii politický a hospodářský liberalismus zničil přízemní rolnictvo a velkoměsta dosáhla nebývalého rozmachu. S absencí nordicky determinovaného rolnictva nelze nahradit ztracenou nordickou krev. V Německu dosáhla urbanizace v 19. a 20. století obrovského pokroku a podíl rolnictva na celkovém počtu obyvatelstva se desetiletí od desetiletí stále více snižoval. S rostoucí urbanizací začalo také odnárodňování německého národa.

Nacionálněsocialistický stát prostřednictvím zákona o dědickém soudu (Erbhofgesetz) znovu spojil německého rolníka s jeho půdou a zabránil tak dalšímu úpadku rolnictva a v něm žijící nordické krevní složky. Byl obnoven starý germánský Odalsrecht, který kdysi pomáhal nordické rase vysílat ze své původní vlasti stále nové vlny lidí, které rozšiřovaly životní prostor rasy a vytvářely velké nordické kultury. Současně se v nacionálně socialistickém Německu vytváří prostor pro další osídlení pro rolníky. Nedostatek prostoru, kterým trpěl náš národ, postihl především německého rolníka, protože pro něj v jeho vlastní zemi již neexistovala žádná volná půda, na níž by bylo možné zakládat nová hospodářství. Přebytečné rolnické obyvatelstvo se muselo vystěhovat do měst nebo do zahraničí. I z tohoto důvodu rozhoduje válka na Východě o budoucnosti německého národa a nordické rasy, protože německému rolníkovi opět zajišťuje potřebnou sídelní plochu, takže po další staletí bude k dispozici dostatek půdy pro rostoucí počet rolníků.

Ekonomika vlastní německému druhu

Celý hospodářský život musí být utvářen tak, aby se v něm nordický člověk cítil dobře

Také u nezemědělských profesí a ve velkých městech je třeba odstranit příčiny, které vedly k odnárodnění našich lidí. Německý socialismus buduje hospodářský a životní řád, který odpovídá povaze našeho lidu a jeho rasovým dispozicím, který uvolňuje cestu těm, kdo jsou schopni výkonu, a zajišťuje silný přírůstek těch rodin, které jsou nositeli kvalitního dědičného majetku. Nacionální socialismus opět postavil člověka do středu ekonomického myšlení; pracovní síla německého dělníka je pro nás jediným měřítkem hodnoty v hospodářské

činnosti. Proto usiluje o takové formy práce a pracovní místa pro dělníka, které odpovídají povaze a charakteru německého člověka, požaduje hospodářského vůdce odpovědného lidu, plánuje uvolnění velkých měst a chce tak dosáhnout těsnějšího sepětí lidí v nich žijících s přírodou a vlastí. Vytváří tak hospodářský systém, který dává rodině prostor k rozvoji a který z hojnosti dětí opět činí nejsilnější zdroj štěstí a radosti pro každého příslušníka národa, zejména však pro ty nejproduktivnější.

Význam světového názoru pro zachování rasy a lidu

Osudy národů jsou utvářeny převládajícími názory, pohledy, duchovními postoji atd., které ovládají příslušnou žijící generaci. Opakovaně se ukázalo, že tyto názory, a jejich prostřednictvím i celý duchovně-kulturní habitat národa či rasy, mohou být nasměrovány ve prospěch a ve stylu jiné rasy. Výše bylo ukázáno, jak křesťanství, liberalismus a marxismus odklonily německý národ od přirozené a rasové realizace německého lidu a od životně spravedlivého utváření jeho dědičného hřiště. Pro budoucí konstituci národa má velký význam, jaké ideje se šíří v jeho hlavách, neboť na nich závisí povolání, výběr manžela, počet dětí atd. Z téhož základního rasového materiálu lze v závislosti na převládajících idejích vychovat za sebe zodpovědného nebo líného člověka, člověka s vysokými výsledky nebo jedince na podpoře, člověka, který život oslavuje nebo hledajícího vykoupení, pracujícího nebo parazita.

Nejde jen o samotný pohled na svět, ale často i o primitivní názory a životní pravidla, které stojí v cestě zdravému přístupu lidí k životu. Tak i dnes brání brzkému sňatku, který je tak důležitý pro všechny lidi, buržoazní názor diktovaný strachem

o život, že člověk musí mít nejprve zajištěné postavení, aby měl právo založit rodinu. Rozšířený názor, že člověk musí před sňatkem dožít, jistě značně přispěl k odkládání sňatků, k poškození zdraví, a tím i ke katastrofálnímu poklesu porodnosti u nordických národů.

Nacionální socialismus jako přirozený nordický životní názor zajišťuje rasovou existenci německého národa

Nacionálněsocialistický světonázor opět staví do centra lidového myšlení základní životní princip, že plodný je pouze duch, který posiluje lidovou vůli k obnově. Úkolem nacionálněsocialistického vedení je vytvořit pro německý národ duchovní "klima", v němž se daří lidem s rozhledem, iniciativou a odpovědností a které dává tvůrčím duchům prostor pro svobodný rozvoj. Například Kantova morální doktrína, která vidí své těžiště v pojmu povinnosti, se ukázala být pro lid a stát plodnou; po krachu v roce 1806 posílila a upevnila pruský lid v boji za svobodu duchovní silou, která z ní vycházela. Nacionálněsocialistický světový názor však pro německý národ znamená více, je to jeho vlastní pojetí života, z něhož všechny oblasti života postupně prožívají vnitřní proměnu a orientaci ve smyslu našich rasových předpokladů.

Vůdce Adolf Hitler získal v boji o moc duši německého národa pro svůj světový názor. Také církve tvrdí, že jejich hlavním úkolem je péče o rodinu, přesto se jim nepodařilo zastavit pokles porodnosti a zabránit zločinu proti klíčícímu životu, ačkoli ve své organizaci, pastoraci, kázání, zpovědi atd. měly v tomto obranném boji k dispozici všechny prostředky. I zde zvítězil nacionálněsocialistický světový názor v prvním náporu, dosáhl toho, že německý lid považuje zločin proti klíčícímu životu za těžký zločin, překoná i všechny ostatní názory,

stanoviska a předsudky, které stojí v cestě zdravému rodinnému životu, které brání předčasnému sňatku, které vedly zejména vedoucí vrstvy k systému jednoho a dvou dětí a které brání volbě manžela vedené pouze rasovým instinktem.

Význam německého umění

Nacionálně socialistické umění dává německému lidu nordické ideály

Vnitřní proměnu duchovního postoje našeho lidu podporuje očista německého umění od všech podřadných a cizích vlivů, kterou Vůdce inicioval a provedl. Stejně jako světový názor objasňuje a posiluje rasovou vůli, tak i umění utváří rasové ideály, které určují život jednotlivce i společenství. Umění nejsilněji ovlivňuje názor panující v národě na smysl života, postoj k opačnému pohlaví, vůli mít či nemít děti, úsudek o prostituci, radost či únavu ze života. Německé umění, které vyrůstá z nacionálněsocialistického světového názoru, má však za svůj předmět a vzor zdravého, ušlechtilého a přirozeného člověka; činí z jeho napodobování a společnosti hodnou snahy v mínění veřejnosti i v myšlenkových pochodech a touhách jednotlivce.

Rasově-politický úkol německého školství

Cílem nacionálně socialistické výchovy je zachování rasového dědictví

Kulturní prostředí národa se předává dalším generacím především prostřednictvím výchovy mládeže; ta by měla umožnit příslušné dorůstající generaci zachovat a navázat na kulturní dědictví národa, které vznikalo po tisíce let. Svůj nejhlubší smysl naplňuje tehdy, když vede vzdělaného člověka prostřednictvím volby manžela a počtu dětí ke spolupráci na

zachování a podpoře dědictví další generace. Německé školství musí být zcela prodchnuto nacionálněsocialistickým světonázorem; jeho základem je tělesná výchova a obrana německé mládeže. Musí odstranit zbytečný, ba škodlivý balast předávaných vědomostí, který vděčí za svou existenci a rozšíření cizímu názoru humanismu na vládu ducha nad životem; musí vychovávat mládež k úctě k nejvyššímu, k životu samému a jeho věčným zákonům. Odborná a vědecká výchova nesmí bránit mladému muži, aby v pravý čas vstoupil do manželství, ani mladé ženě, aby se stala manželkou a matkou. Naopak musí vést k tomu, aby nejproduktivnější z lidí měli co největší počet dětí, má-li být jinak přizpůsobena životu. Cíl našeho německého školství je třeba spatřovat v tom, že umožní celému německému národu podílet se na jeho kulturním životě, a tím umožní trvalý vzestup hodnotných dědičných nositelů a probudí všechny tvůrčí síly.

Rasové zákonodárství a rasová orientace lidového prostředí zajišťují existenci německého národa

Z rasově-politických úkolů nacionálně-socialistického státu, pokud se týkají kulturního prostředí našeho národa, zde můžeme uvést jen malý výňatek. Samotný cíl stojí jasně před námi: práce, vojenská služba a rodičovství musí být základními měřítky hodnoty osobnosti v našem národě, aby vedoucí postavení ve státě měli vždy ti němečtí muži a ženy, kteří představují nejlepší projev naší rasy a jsou nositeli nejcennějšího genetického materiálu. Z nacionálněsocialistického světonázoru musí být naše přirozené i "umělé" národní prostředí utvářeno tak, aby k nejsilnější reprodukci přicházeli ti nejhodnotnější lidé. Tento německý "kulturní svět", který je utvářen a formován výhradně našimi vlastními rasovými silami a očištěn od všech cizích rasových

vlivů, bude ve spojení s politikou a zákonodárstvím orientovaným na vlastní život rasy zárukou zachování našeho německého národa a především nordické části krve.

Rasově-politický úkol SS

Základní zákony Schutzstaffel

Zásnubní a svatební řád

1. SS je spolek německých mužů nordického původu, kteří byli vybráni podle zvláštních kritérií.
2. V souladu s nacionálněsocialistickým světonázorem a s vědomím, že budoucnost našeho národa je založena na výběru a zachování rasově a dědičně dobré krve, zavádím s účinností od 1. ledna 1932 "povolení k sňatku" pro všechny svobodné členy SS.
3. Žádoucím cílem je dědičně hodnotný rod německého, nordicky určeného typu.
4. Povolení k sňatku se uděluje nebo zamítá výhradně na základě rasových a dědičných zdravotních hledisek.
5. Každý SS-man, který se hodlá oženit, musí za tímto účelem získat povolení k sňatku od říšského vůdce SS.
6. Příslušníci SS, kteří přesto uzavřou sňatek v případě zamítnutí povolení k sňatku, budou vyškrtnuti z SS; mohou svobodně odstoupit.
7. Řádné vyřízení žádostí o sňatek je úkolem "rasového úřadu" SS.
8. Rasový úřad SS vede "Sippenbuch der SS" (rodovou knihu SS), do níž se zapisují rodiny příslušníků SS po udělení povolení k uzavření manželství nebo potvrzení žádosti o registraci.
9. Reichsführer SS, vedoucí rasového úřadu a úředníci tohoto úřadu jsou vázáni přísahou mlčenlivosti.
10. SS si je vědoma, že tímto rozkazem učinila krok velkého významu; posměch, pohrdání a nepochopení se nás nedotknou, budoucnost patří nám!

31. prosince 1931.

Říšský vůdce SS, H. Himmler.

Zákon cti SS

1. Každý SS-man má právo a povinnost bránit svou čest se zbraní v ruce.
2. SS-Mann je každý příslušník, který má k 9. listopadu 1935 hodnost SS-Führer, tj. nejméně SS-Untersturmführer, a také každý příslušník SS, který k 30. lednu 1936 patřil k SS po dobu tří let.

   Každý uchazeč o členství v SS, který je po ukončení své služby jako uchazeč o členství v SS a kandidát SS, po složení přísahy věrnosti Vůdci, po čestném absolvování pracovní a vojenské služby uznán 9. listopadu každého roku za SS-mana udělením dýky SS a je tak plně přijat do Schutzstaffel, se stává do budoucna SS-manem.

   Po třech letech služby v SS se všichni příslušníci SS, kteří vstoupili do SS v letech 1933, 1934 a 1935, aniž by splňovali podmínku uvedenou v odstavci b), stávají muži SS, pokud jim v době vstupu do SS bylo již 23 let. Všichni ostatní SS-mani, kteří vstoupili do SS v letech 1933, 1934 a 1935 a kterým v době vstupu do SS ještě nebylo 23 let, se mohou stát SS-many až po absolvování povinné vojenské služby.
3. S účinností od 9. listopadu 1935 bude zrušen platnost disciplinárního řádu pro SA (Sturmabteilung) NSDAP a pro SS (Schutzstaffel)
4. Od 9. listopadu 1935 platí pro SS Řád rozhodčího a čestného soudu SS.

9. listopadu 1935.

Říšský vůdce SS, H. Himmler.

Založení sdružení "Lebensborn e.V"

Již v dopise z 13. prosince 1934 jsem upozornil všechny vůdce SS, že bychom všichni bojovali zbytečně, kdybychom k politickému vítězství nepřidali i vítězství narozených dobré krve.

Otázka mnoha dětí není soukromou záležitostí jednotlivce, ale povinností vůči jeho předkům a našemu národu.

První krok učinila SS již dávno nařízením o zásnubách a sňatcích z prosince 1931. Uzavírání dobrých manželství je však zbytečné, pokud z nich nevzejde početné potomstvo.

Očekávám, že SS a zejména vedoucí sbor SS půjdou i zde příkladem.

Minimální počet dětí potřebný pro dobré a zdravé manželství jsou čtyři. Pokud nešťastné okolnosti osudu zabrání tomu, aby manželství mělo vlastní děti, měl by každý vůdce SS přijmout rasově a dědičně hodnotné děti a vychovávat je v duchu nacionálního socialismu a poskytnout jim vzdělání odpovídající jejich schopnostem.

Pro výběr a přidělování vhodných dětí mají vedoucí SS k dispozici spolek "Lebensborn e. V.", který je pod mým osobním vedením začleněn do RuS.-Hauptamt SS a jehož úkolem je:

1. Podpora rasově a dědičně hodnotných rodin s mnoha dětmi.
2. Ubytovat a pečovat o rasově a dědičně hodnotné nastávající matky, u nichž lze po pečlivém vyšetření jejich vlastní rodiny a rodiny otce ze strany RuS.-Hauptamt SS očekávat, že porodí stejně hodnotné děti.

3. Pečovat o děti.
4. Pečovat o matky dětí.

Kéž má každý SS-Führer stále na paměti, že jen oběti osobní a materiální povahy nás v době boje posunuly kupředu a že další budování Německa bude také po staletí a tisíciletí nemožné, pokud každý z nás nebude připraven nadále plnit svou samozřejmou povinnost.

13. září 1936.

Říšský vůdce SS, H. Himmler.

Základní zákon o péči o vdovy a sirotky

1. SS, jakožto vyvoleným společenstvím SS-manů, má posvátný úkol všemožně pomáhat manželkám a dětem zemřelých kamarádů,
2. Proto nařizuji, aby velitelé, tj. vedoucí Sturmbanne, Standarten, Sections a Oberabschnitte, jako jednu ze svých nejušlechtilejších povinností vzali na sebe pomoc a péči o vdovy a sirotky po soudruzích SS.
3. Tento úkol se neomezuje pouze na opatření v oblasti finanční péče. Za ještě důležitější považuji, že je naší povinností poskytnout taktním způsobem mužskou ochranu a pomoc rodině, která ztratila otce a nyní musí čelit boji o život bez muže.

   Neméně posvátnou povinností je, abychom se starali a cítili zodpovědnost za výchovu a vzdělání vzácných dětí z těchto rodin SS.
4. Velitelé musí tuto povinnost považovat za úkol, jehož osobní část jim nemůže nikdo vzít.

   Pro administrativní část úkolu mají velitelé k dispozici střediska péče o SS podle norem.

5. Následují prováděcí ustanovení k tomuto základnímu zákonu.

9. listopadu 1937.

Říšský vůdce SS, H. Himmler.

SS - Rozkaz posledním synům

Muži SS!

1. Z rozkazu Vůdce jste byli staženi z fronty jako poslední synové. Toto opatření bylo přijato, protože lid a stát mají zájem na tom, aby vaše rodiny nevymřely.
2. Nikdy nebylo zvykem SS-manů smířit se s osudem a z vlastní vůle neudělat nic pro to, aby ho změnili. Je vaší povinností postarat se co nejrychleji prostřednictvím plození a rození dětí dobré krve o to, abyste již nebyli posledními syny.
3. Usilujte o to, abyste za rok zajistili přežití svých předků a svých rodin, abyste byli opět k dispozici v první bojové linii.

Polní velitelství, 15. srpna 1942.

Říšský vůdce SS, H. Himmler.

Šlechtitelský cíl německého národa

Smysl života

Smyslem života je zachování a zdokonalení sebe sama

Zachovat a zvětšit sebe sama je nejhlubším smyslem života. Svou rasovou politikou se nacionálněsocialistické vedení staví do služeb života a usiluje o naplnění jeho smyslu pro německý národ. Zachování a zvětšení života však zahrnuje i snahu o zdokonalení, vyšší rozvoj a dokonalost, která je vlastní všemu živému. Každá živá bytost usiluje o plný rozvoj svých vrozených sil. Nadindividuální život rodů a druhů se dovršuje v jejich rostoucím přizpůsobování se prostředí. Všeobjímající život na naší zemi způsobuje, že druhy vznikají a zanikají, tvoří ze sebe stále nové formy s cílem rostoucího zdokonalování jedinců a druhů, jejich vyššího rozvoje, nárůstu funkcí. Není to slepá náhoda, která řídí vznik a zánik v milionech let, během nichž se život na Zemi odehrává, ať už se v jednotlivých případech tlačí do popředí jakkoli a zatemňuje nám pohled, nad ní stojí božská vůle všeobjímajícího života, která je sama o sobě naplněním a dokonalostí.

Národy a rasy jsou nejvyššími formami života. I jejich úkolem je zachování a růst, i jejich smysl spočívá ve snaze o rozvoj, růst a zdokonalování jejich bytí a podstaty. Zůstanou, pokud se tomuto zákonu života podřídí, zaniknou a na jejich místo nastoupí jiní, pokud jej odmítnou.

Zachování a množení, rozvoj a růst života se odehrává v boji o existenci, jemuž je vystavena každá rostlina, každý živočich, každý druh a každý druh. V tomto boji jsou zvažovány, vybírány nebo vyhlazovány. Tomuto boji jsou vystaveny i lidské bytosti a lidské rasy; určuje jejich hodnotu a právo na

existenci. Kulturní národy však svým uměle vytvořeným prostředím, svým kulturním světem, jednotlivce z tohoto boje do značné míry vyřadily; za něj se staví národní společenství jako celek, musí vždy bojovat za zachování své existence a svého postavení ve světě, svého životního prostoru a své kultury. Národ jako celek proto může a musí od každého svého člena vyžadovat bezpodmínečnou oddanost celku ve válce i v míru. Jednotlivec je k tomuto závazku veden zákonem povinnosti ve své hrudi, který ho nutí rozvíjet své síly ve službě nejvyšším hodnotám svého národa a přinášet oběti pro rodinu, rod a lid.

Cíl národního rozvoje

Cílem rasového vývoje lidu je rasová dokonalost

Kulturním národům, jakožto nejvyšším formám života, je dáno vědomě rozpoznávat a utvářet to, co žije nevědomě ve všem živém. Ze svého nitra vytvářejí žádoucí obraz, o který jsou povinny usilovat. V dílech jejich nejlepších malířů, sochařů, básníků a mudrců získává tento fyzický a duchovní ideál hmatatelnou podobu. Legenda a historie uchovávají v paměti národa ty muže a ženy, v nichž se nejčistěji a nejdokonaleji projevila rasová a etnická podstata a kteří ukazují žijící generaci cestu do budoucnosti. Nejlepší a nejprozíravější vůdci národů se vždy snažili podporovat je v naplňování jejich vrozených zákonitostí a hledali formy, které by jejich práci propůjčily trvalost a sloužily vyššímu rasovému rozvoji.

Vědomý rozvoj a zdokonalování druhu nebo rasy se nazývá šlechtění. Lidstvo zná již tisíce let šlechtění živočišných a rostlinných ras, při němž se na základě zákona evoluce života dosahovalo vysokého nárůstu vlastností podle určitých cílů, které si šlechtitel sám stanovil (často však v rozporu s přírodou).

Tato forma šlechtění není použitelná pro lidské rasy a národy. Nepřehledné množství dědičných faktorů u lidí činí proces dědičnosti nekonečně složitějším než u zvířat a rostlin, k čemuž přistupuje pomalá posloupnost pohlaví a z toho plynoucí obtíže při udržování směru selekce. "Vědomé" vyšší šlechtění celého národa podle vzoru šlechtění zvířat a rostlin je proto mimo možnosti lidských schopností a vůle.

Vyšší rozvoj kulturních lidí musí být nesen vědomím zcela jiného druhu než vědomé chování zvířat. Předpokládá vnitřní vidění rasového bytí v jeho dokonalosti, které je zároveň pociťováno jako božské přikázání a v tomto ohledu je jádrem vlastního náboženství každého druhu. Předpokládá vůli k oddanosti a oběti, která podřizuje vlastní já božskému přikázání, jež se uskutečňuje v krvi a osudovém společenství lidí. To, co zvíře uskutečňuje na základě svých instinktů, musí člověk navíc plnit podle svého svědomí a zákona povinnosti ve své hrudi.

Tento cíl je dosažen vytvořením selekce

Dějiny nám dávají dostatek příkladů vyššího rozvoje kulturních národů, stejně jako jejich úpadku a pádu. Předpokladem další existence národů je zachování čistoty rasy; předpokladem vyššího rozvoje je však existence dostatečně početného výběru mužů a žen, kteří jsou ochotni vzít na sebe více povinností, přinášet větší oběti a ztělesňovat ideál rasy čistěji než ostatní příslušníci národa. Neboť vyšší rozvoj rasy a národa může, stejně jako v celé přírodě, vzejít pouze od jedinců, kteří se udržují jako nejlepší a nejschopnější a v průběhu generací se úměrně tomu zvyšují a znovu a znovu ze sebe vytvářejí výběr těch nejlepších.

Způsob, jakým tento vyšší vývoj kulturních národů probíhá, tj. jak se tento výběr v každém případě formuje a utváří, jaké cíle si klade, jaké pouto spojuje jednotlivé členy, je předurčen rasovými vlastnostmi a zvláštními životními podmínkami; mění se a mění se v průběhu dějin s měnícími se osudy národa a jeho rostoucí kulturou. Cíl vývoje je však vždy stejný a je více či méně jasně a jednoznačně vyjádřen ve všech formách výběru:

Je to zdokonalení, je to růst fyzických, duševních a duchovních sil národa.

Tohoto cíle je však dosaženo pouze tehdy, pokud vychází z nejhlubší podstaty dominantní rasy národa a plně odpovídá jeho dispozicím. Často tato výběrová vrstva nebyla vybudována v souladu s rasovou podstatou národa nebo již neodpovídala změněným životním podmínkám národa, často si kladla cíle, které byly rase a národu cizí, pak její existence nebyla trvalá a její úpadek někdy strhl s sebou do záhuby celý národ. Kulturním národem současnosti, jehož výběrová třída zůstala po staletí nejvíce nezměněna a který si nejzřetelněji uvědomuje svůj úkol převzít více povinností než ostatní, je japonský národ; Japonsko vděčí za svůj neustálý vzestupný vývoj a dlouhé trvání své říše výběrové třídě samurajů.

Selekční vzdělávání v minulosti

V dějinách evropských národů můžeme zmínit Sparťany a římský senát, francouzského kavalíra a anglického gentlemana. Mezi německými národy tvořily Řád německých rytířů, cech hanzovních kupců, pruský důstojnický sbor, protestantské duchovenstvo, to vše tvořilo v určitých obdobích výběr podle určitých linií. V Německu se však v minulosti, stejně jako v Japonsku, dosud nevytvořila výběrová třída, která by zahrnovala celé národní společenství a cítila se za něj

odpovědná. Hlavní překážkou bylo bezrasové náboženství, které narušovalo ideál nordické rasy a bránilo tak příslušným výběrovým vrstvám vytvořit si ideál zcela vlastní. Silný vliv antiky také bránil svobodnému, nepřerušovanému rozvoji původní německo-nordické kultury, i když nechceme přehlížet podporu, kterou antice dlužíme. To značně narušilo německé selekční dějiny minulosti při formování a rozvoji rasové ideologie. Dnes, v nacionálně socialistickém Německu, musíme stavět na zcela nových základech a hledat nové cesty, neboť selekční příklady našich dějin se pro nás mohou stát poučnými pouze svými chybami.

Povaha a úkol selekce

Šlechtitelským cílem Němců je zachování a zvýšení podílu nordické krve

Šlechtitelský cíl německého národa určuje nordická rasa, neboť je základní rasou německého národa; spojuje německý národ v pokrevní společenství. Adolf Hitler svou rasovou politikou poprvé v dějinách našeho národa vytvořil předpoklad, který umožňuje jasné vypracování jednotného plemenného cíle pro celý německý národ. Zabráněním rasovému míšení, bojem proti protiselekci, zvyšováním vůle mít děti a vytvářením prostředí vhodného pro rasu byl německý národ vychováván k rasovému myšlení a směr jeho budoucího vývoje byl určen na staletí, ba tisíciletí. Na tomto základě se mohl zformovat řád mužů, kteří jsou připraveni nést pochodeň do budoucnosti za náš národ v tvrdé disciplíně a postupovat na obtížné cestě vyššího rozvoje národního bytí a rasových sil tím, že na sebe berou zvýšené povinnosti.

To, že nordická rasa jediná může určovat chovný cíl německého národa, je zřejmé z dějin árijských národů. Vytvořila kultury

těchto národů; dokud určovala jejich osudy, stoupaly k výšinám; její úpadek přivodil pád národů a jejich kultur, neboť dezorganizace vždy znamená kulturní úpadek. Zachování a zvýšení podílu nordické krve je proto nejdůležitější složkou chovatelského cíle německého národa. To neznamená žádné znehodnocování ostatních evropských ras, které se podílely na budování našeho národa. Víme, za co vděčíme fálské vytrvalosti, východní vřelosti ducha, dinárské originalitě, západní pohyblivosti; jednotlivá plemena přispěla k plnosti života a nesrovnatelnému bohatství německé kultury; vysoká úroveň úspěchů německého národa je také důsledkem jeho zvláštního rasového složení. Přesto je zejména pro německý národ, který je svou centrální polohou nucen více než ostatní evropské národy neustále bojovat o své sebeurčení a světové postavení, zachování a zvýšení podílu nordických rolnických a válečnických ras nezbytným předpokladem jeho existence.

Původně bylo mezi Anglosasy také silné rasové povědomí

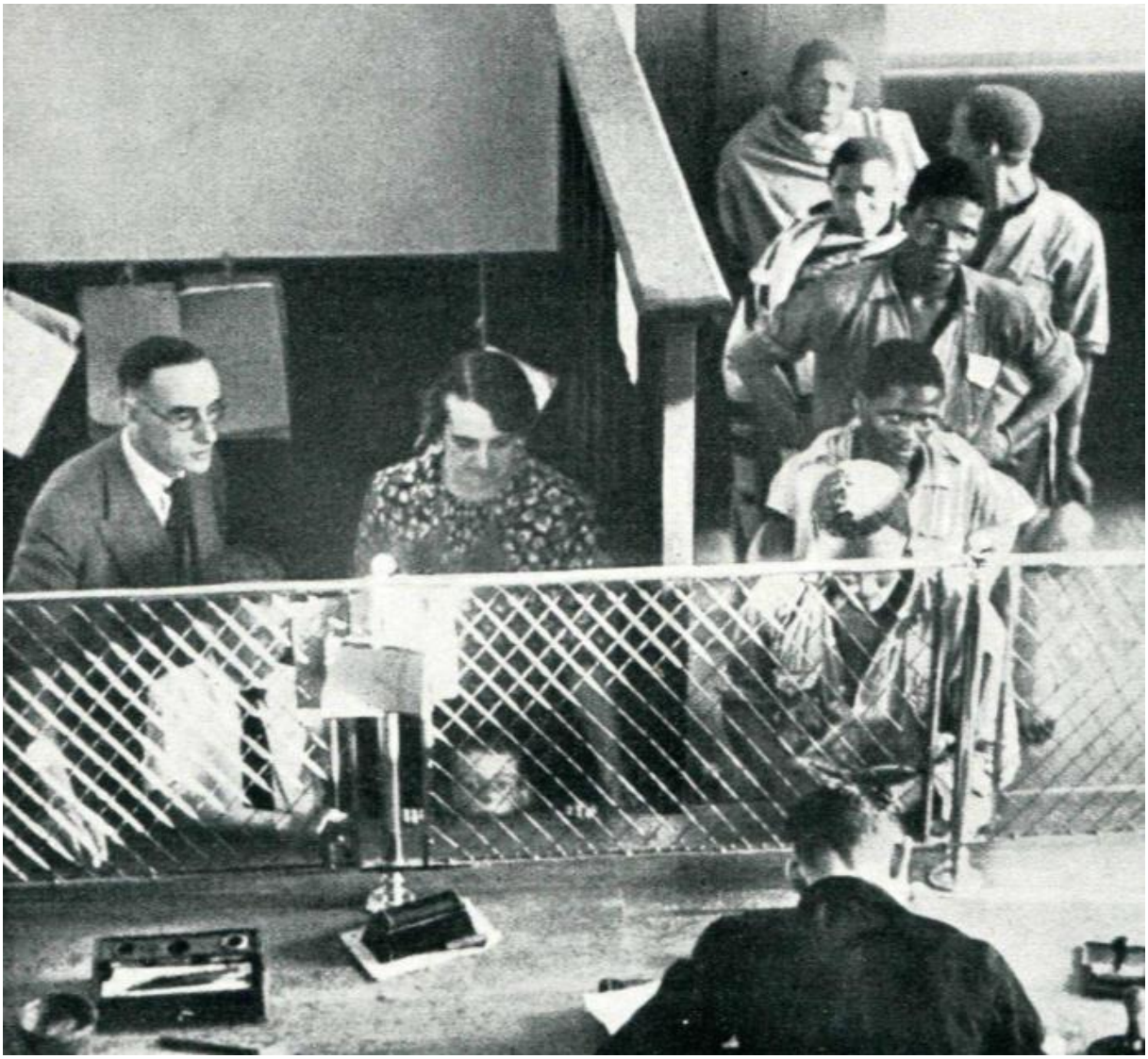

Ve většině britských kolonií s barevným obyvatelstvem existovala a v některých případech stále existuje samostatná jurisdikce, samostatná správa až po odbavení u samostatných přepážek (viz obrázek výše), samostatné školy, nemocnice, oddělená železniční kupé atd.

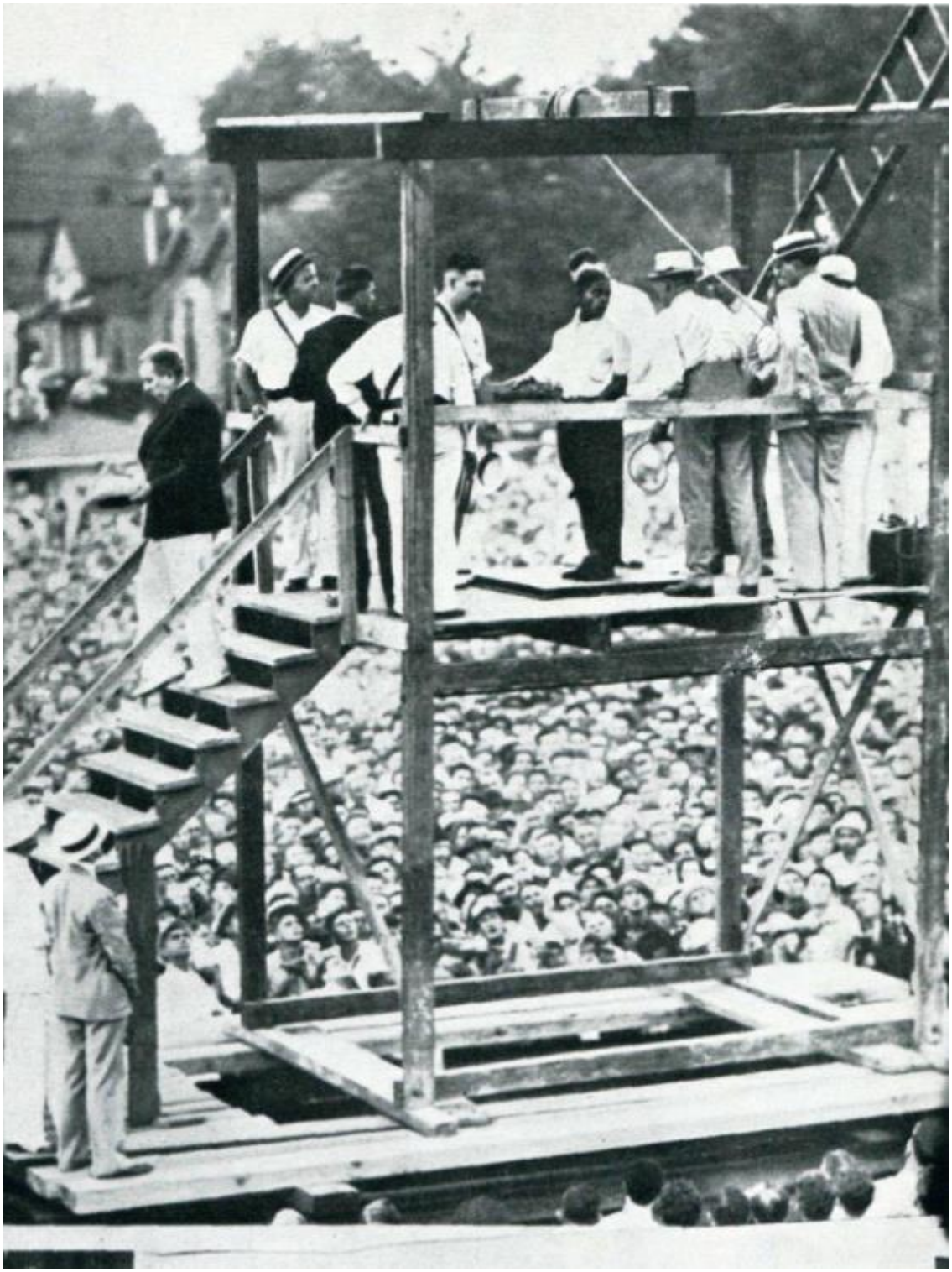

Takto se projevuje státem potlačované rasové cítění u našich odpůrců: Lynčové právo ve Spojených státech.

"Sovětský lid" je masa národů, beztvarý chaos

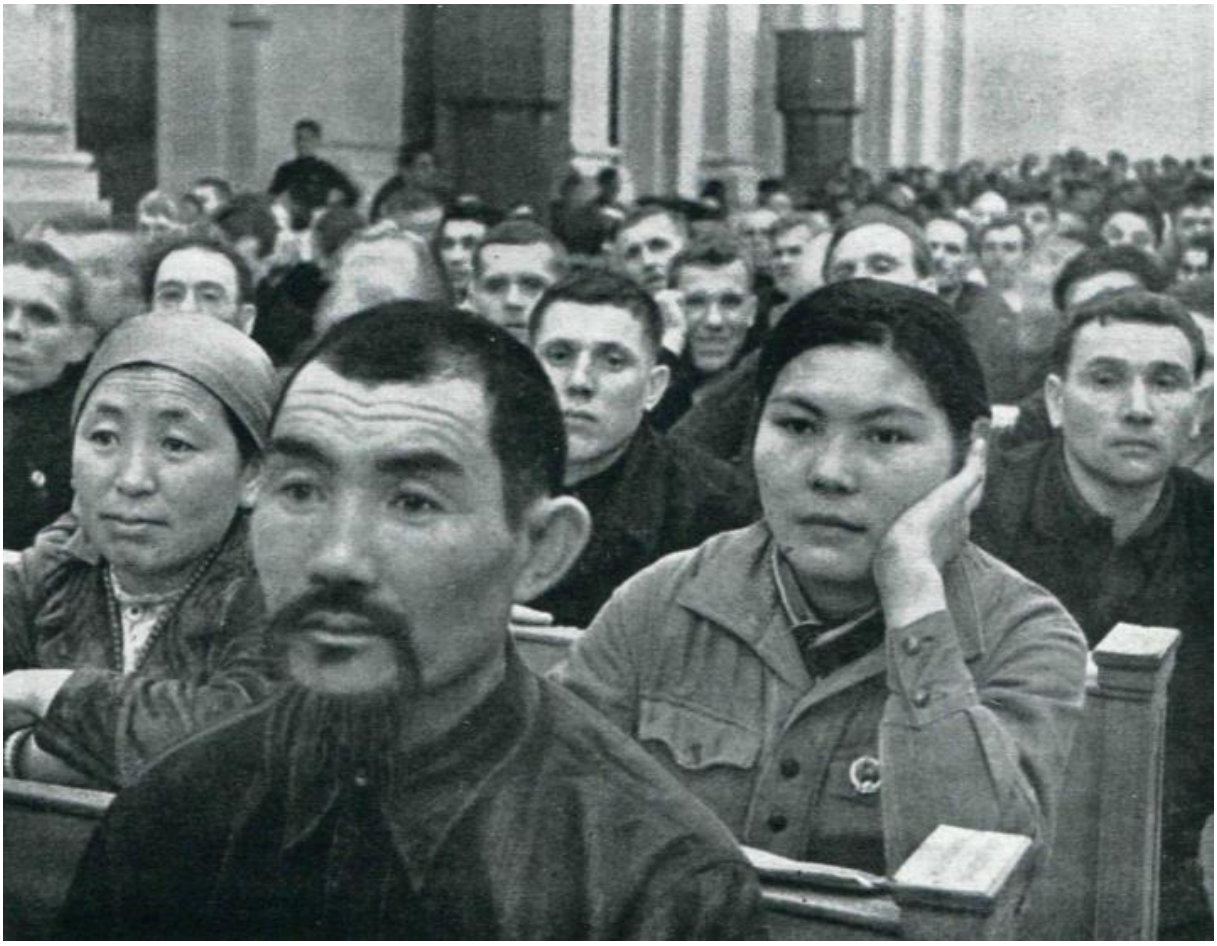

Výchova k rasovému chaosu v USA

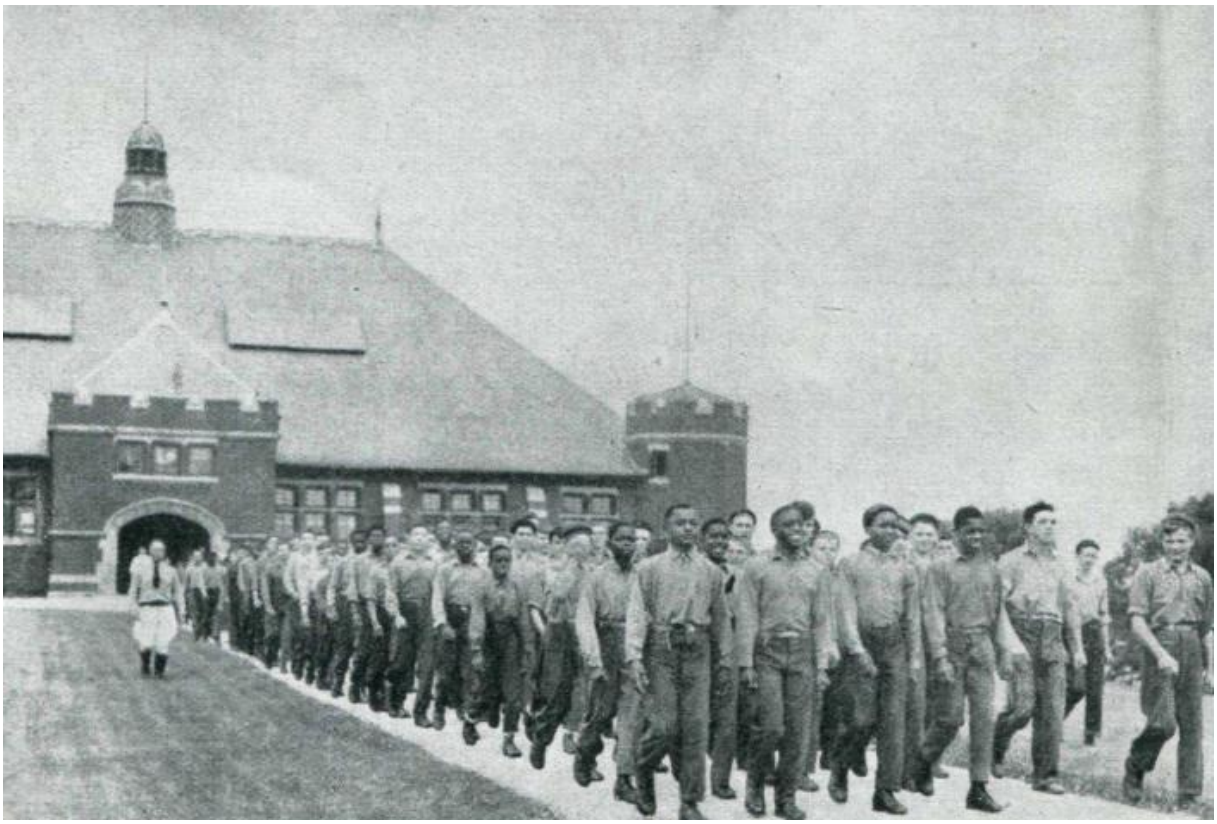

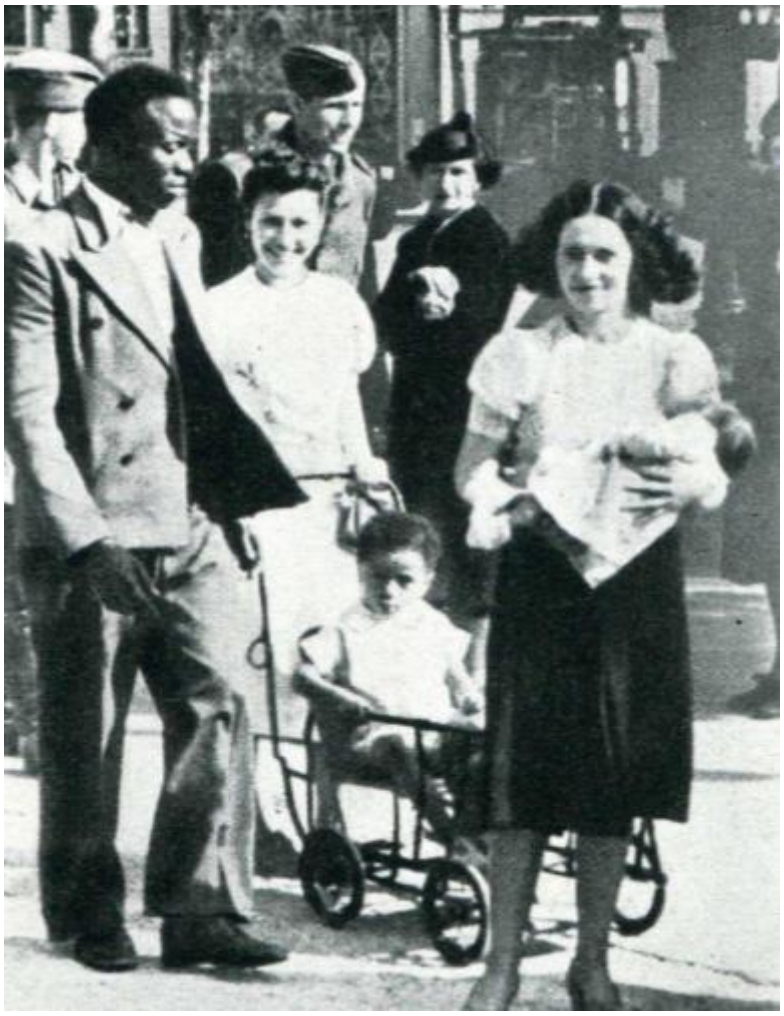

Francie jako ohnisko nebezpečí: Před zhroucením v roce 1940 Francie upřednostňovala invazi černochů do Evropy

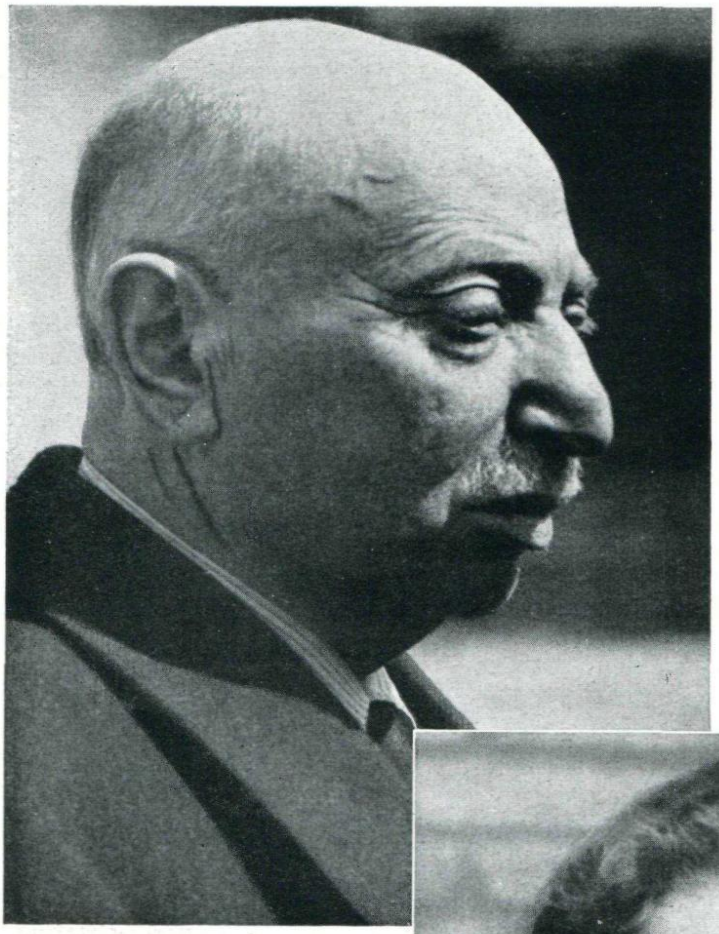

Mimoevropské rasy

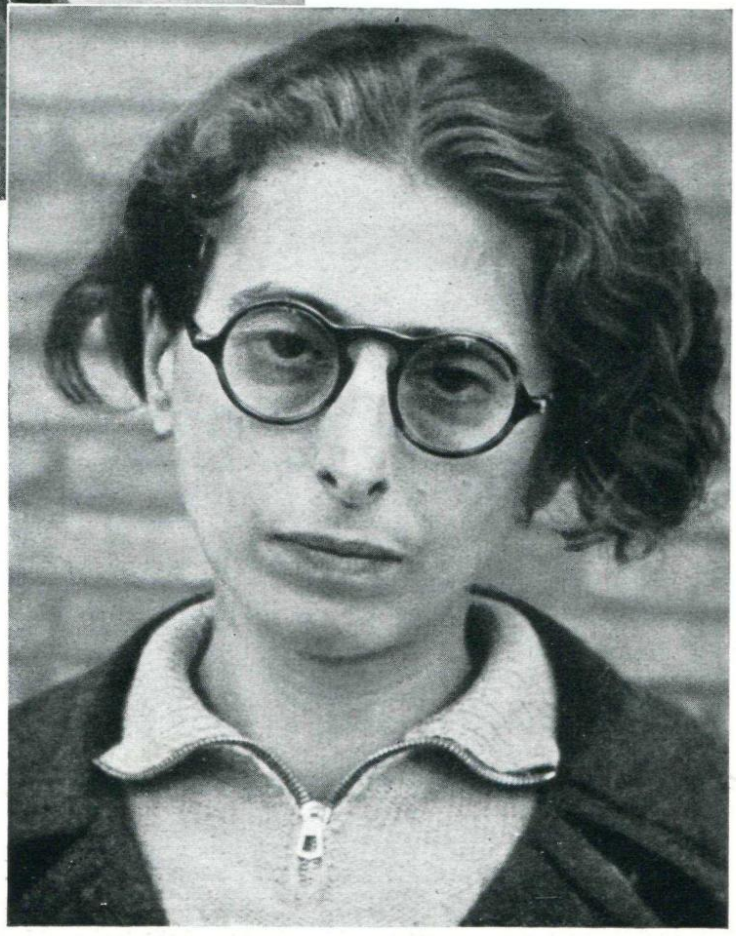

Židé

na evropské půdě:

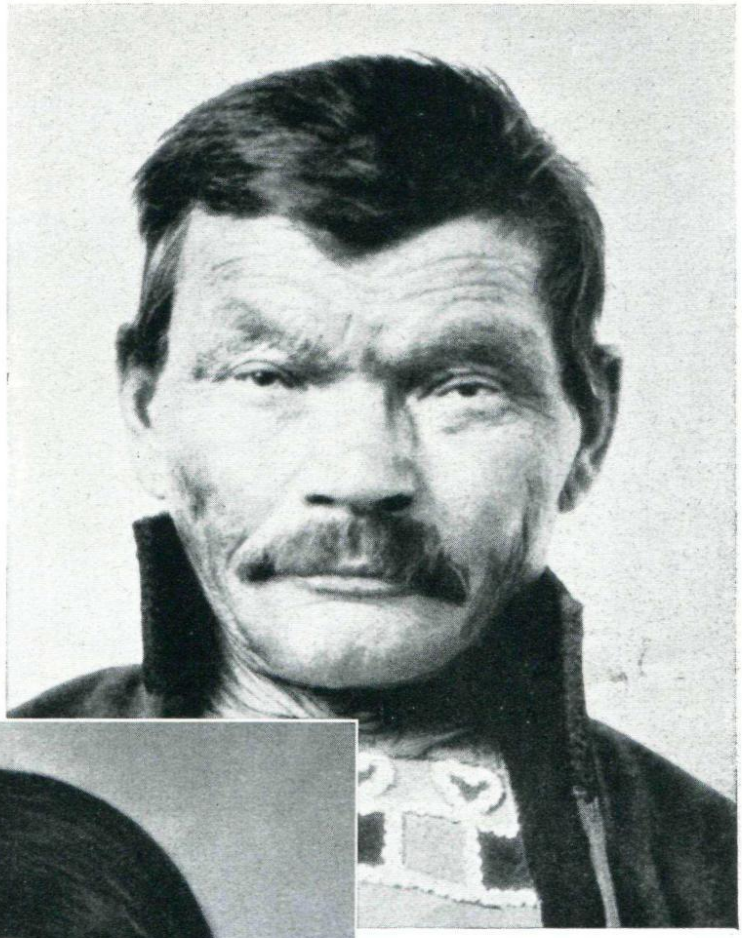

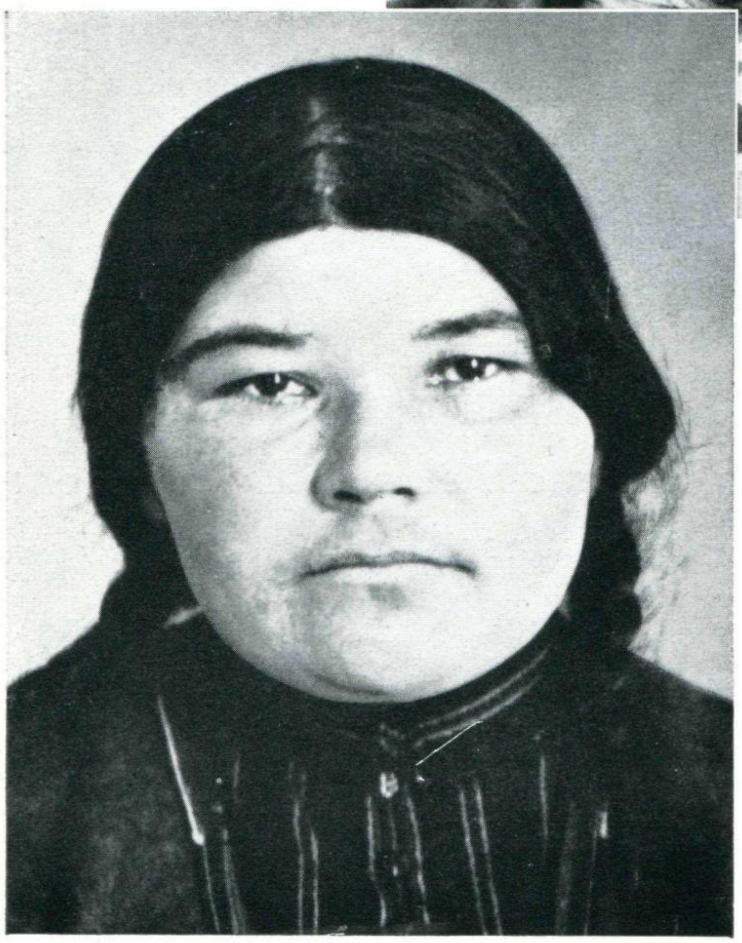

Laponci

Neevropské rasy na evropské půdě:
Cikáni

Potřeba manipulovatelnosti výběru

Nordická rasa, stejně jako vše živé, představuje nekonečnou rozmanitost jevů v rámci jednoty tvořené společnou základní zásobou nordických dědičných faktorů. Žádní dva příslušníci této rasy nejsou dokonale stejní; existují gradace, rozdíly, stupně fyzických, duševních, charakterových a duchovních vlastností, schopností a hodnot. Přidáme-li k tomu skutečnost, že téměř každý nordický Němec v sobě nese také krevní prvky některé jiné rasy, pak pochopíme, jaké bohatství projevů nordické lidskosti se v našem národě nachází. Úroveň dosaženého vzdělání se tedy může zvyšovat nebo snižovat různou reprodukcí v rámci jednotlivých ras.

Vyšší rozvoj nordické rasy, a tedy i německého národa, proto vyžaduje vytvoření selekce v rámci nordické rasy. Nositelé nejlepšího genetického materiálu se musí spojit a vytvořit řád, jehož nejdůležitějším úkolem je zajistit, aby se nejvýkonnější příslušníci rasy co nejsilněji rozmnožovali.

Široká škála a velká dědičná a vzhledová rozmanitost v rámci nordické rasy umožňují tento selekční proces, který vede k vyššímu rozvoji. Hodnoty, podle nichž probíhá selekce, vyplývají z povahy nordické rasy; žádoucí podoba německého člověka nordické krve je cílem, k němuž směřuje.

Výběr se vztahuje na celý německý národ

Selekce se vztahuje na celý německý národ a jeho nordické krevní dědictví, nerozděluje jej na vrstvu vůdců a vrstvu vedených, naopak, tvoří jednotící pouto a formující jádro národního společenství. Selektivní řády minulosti proto nemohly vydržet a nemohly naplnit svůj nejhlubší smysl, protože se buď odtrhly od lidu, nebo byly příliš jednostranně

vázány na určitý účel či profesi. Odtržení od národního společenství s sebou nese nebezpečí, že v důsledku omezení již nebude zachycena plnost vlastností nordické rasy a že v důsledku příbuzenské plemenitby budou pěstovány a děděny i méněcenné, zatímco kvalitní rasové dědičné vlastnosti se ve výběrové vrstvě ztratí. Řád, jehož úkolem v nacionálně socialistickém Německu je selekce, přijme všechny nositele kvalitního nordického dědičného materiálu, kteří jsou ochotni a schopni dát se do služeb vyššího šlechtění našeho národa tím, že přijmou větší závazky. S postupujícím vývojem budou jeho cíle stále vyšší a požadavky stále ostřejší.

Každá hodnotná lidská rasa si z bohatství svého zjevu vytváří určité typy, které zvláštním způsobem ztělesňují jednotlivé stránky její povahy. Řád německých rytířů, hanzovní patricijská třída, pruský důstojnický sbor tvořily takový výběr typického nordického lidství. Nacionálně socialistický řád výběru obsáhne všechny hodnotné typy nordické rasy; vytvoří ze sebe další typy a přivede tak k rozvoji a zdokonalení celé bohatství nordické duše, celou hojnost fyzických a duchovních dědičných dispozic.

Řád SS

Výběr musí vycházet z fyzických předpokladů

Zákony o rozkazech vydaných říšským vůdcem SS obsahují vše potřebné pro vytvoření výběru, který musí být vlajkonošem budoucí nacionálně socialistické říše. SS je svaz nordicky determinovaných mužů vybraných podle zvláštních kritérií. Výběr určuje fyzický ideál nordické rasy. Každý výběr musí vycházet z těla, neboť živé tělo je projevem duše, je nositelem dědičného materiálu. Bez nordického těla neexistuje nordická duše, nordický duch ani nordický charakter. K nárůstu

nordického podílu krve může dojít pouze od těla. Proto se výběrový řád SS musí rozšířit na ty německé muže, kteří nesou nejlepší nordický otisk ve svém fyzickém vzhledu.

Pro příslušníky SS existuje "povolení k sňatku", které se "uděluje nebo zamítá pouze na základě rasových a dědičných zdravotních hledisek". Manželka SS-mana musí být rovněž nositelkou dobrého nordického genetického materiálu, neboť pouze z manželství nordických lidí lze očekávat děti nordické rasy. Předpokladem každého vyššího rasového vývoje je správný výběr manžela.

Význam volby manžela či manželky

Čím více bude dědičně hodnotných rodů německého, nordického typu, tím větší bude záruka rozvoje a zlepšení výkonnosti našeho národa. SS-man na sebe z odpovědnosti za budoucnost svého národa bere povinnost, která není uložena národnímu společenství jako celku, totiž že o výběru manželky nerozhoduje on sám, ale řád. Výsměch, pohrdání a nepochopení ho neodradí, neboť ten, kdo chce v této "regulované" volbě manželky spatřovat "lidský chovný ústav", jen ukazuje, že je mu cizí život sám a že je zachvácen duchem, který se odpoutal od života a věčných zákonů přírody. Je to onen duch, cizí rase a bez instinktu, který zná pouze erotický instinkt jako rozhodující pro volbu manželství, který neví, že při volbě manželského partnera může ukázat cestu pouze rasový instinkt jako instinkt formující a utvářející.

Mimochodem, ve skutečnosti většina manželství není uzavírána v současnosti, a tím méně byla uzavírána v minulosti na základě erotického pudu. Manželství se vybírá a často vybíralo podle hledisek, která mají stejně zhoubný vliv jako pravidlo chaotického pudu, totiž podle majetku, třídy nebo

vyznání snoubenců. Vázanost povolení sňatku pro SS-many na rasová a dědičná zdravotní hlediska také brání uzavírání manželství na základě třídních, materiálních a konfesijních důvodů. Ve skutečnosti tedy obnovuje přirozenou půdu, na níž jedině roste zdravé manželství, v němž manžele spojuje opravdová láska, která je přítomna pouze tam, kde je instinkt čistý a plně účinný. Rasový instinkt promlouvá tím zřetelněji a mocněji, čím dříve muž a žena po plné zralosti dospějí k manželství.

Založení rodiny a narození dětí

Řád SS klade manželskou volbu svých členů pod odpovědnost za budoucnost lidí. Je samozřejmé, že každý muž SS má také povinnost oženit se a založit rodinu s mnoha dětmi. Nositelé nejlepší nordické dědičnosti se musí v rámci národního společenství nejvíce rozmnožovat. Růst fyzické a duchovní zdatnosti národa je spojen s růstem počtu dětí v jeho fyzických a duchovních rodinách. Otázka mnoha dětí není soukromou záležitostí jednotlivce, ale povinností vůči jeho předkům a našemu národu.

Výběrové vrstvy národů velmi často nepodporovaly zakládání rodin a hojnost dětí; například pro německý rytířský řád byl celibát řádovou povinností. Tímto způsobem se obrací smysl selekce; místo aby se zvětšovalo cenné dědictví lidu, brání se jeho předávání a nejcennější rody jsou odsouzeny k vymření. SS tedy není řádem lidí, ale vyvoleným společenstvím rodů SS-manů, které se obnovuje a rozšiřuje z generace na generaci.

Tímto způsobem řád vytváří možnost uplatnit selekci na své vlastní potomstvo. Jen tak je zaručeno, že nordická selekční vrstva vytvořená společenstvím zůstane selekcí pro všechny budoucí časy.

Z nejhlubšího závazku vůči vlastní nordické rase vydal říšský vůdce SS rozkaz z 2 8. října 1939, který poukazuje na nebezpečí, jež nordickému dědictví našeho národa přinesla válka, totiž že mnoho nejlepších mladých mužů padne, aniž by jejich dědictví žilo v jejich dětech. "Jen ten může klidně zemřít, kdo ví, že jeho rod, že vše, co jeho předkové i on sám chtěli a o co usilovali, najde své pokračování v dětech". "Hranice možná jinak nezbytných buržoazních zákonů a zvyklostí" se nemohou vztahovat na naše mladé vojáky, kteří se na frontách osvědčují jako celí muži a denně nasazují své životy za budoucnost německého národa. Tato budoucnost je pak plně zajištěna teprve tehdy, když oni, kteří se vzdají svého léna, budou žít dál ve svých dětech.

Vnitřní pouto řádu

Výběr nordicky založených mužů, výběr manželů podle rasových kritérií, povinnost uzavírat manželství a hojnost dětí jsou biologické základy, na nichž je Řád SS postaven a jimiž iniciuje vyšší rozvoj našeho národa a zajišťuje jej pro budoucnost. Aby jako řád obstál, musí mít také vnitřní, duchovní pouto, zvláštní druh společenství musí členy řádu spojovat, duch společné povinnosti musí naplňovat každého jednotlivého člověka.

Společný cíl

Společným cílem je výběr nejlepšího nordického člověka, zvýšení podílu nordické krve prostřednictvím hojnosti dětí, v čemž SS-man a jeho žena spatřují své nejvyšší štěstí a smysl svého života, je rozvoj všech schopností vlastních nordické dědičnosti a neztenčený přenos dispozic na budoucí generace.

Nacionálně socialistický světový názor je vnitřním poutem Řádu

Řád SS spojuje společný nacionálněsocialistický pohled na svět. Řád SS je následovníkem Adolfa Hitlera, připraveným k poslední oddanosti, je zapřísáhlým řádem nacionálně socialistického světového názoru.

Řád sjednocuje společná víra, která pramení z nordického postoje duše. Pro nordického člověka existuje jen jedna víra, která je v souladu s jeho rozumem a myšlením. Proto vždy nejsilněji bojoval proti kněžství a kněžskému klamu, proti mystifikacím, pověrám a průměrnosti, které stojí mezi ním a božským působením Prozřetelnosti. Z hlubin nordické mysli se cítí být přímo spojen s božskou vůlí uspořádat všeobjímající život, který se projevuje v přírodě, v jeho lidu, v jeho rodu a v jeho krvi. Vyznání této vrozené víry je základním kamenem pro členství v Řádu, neboť právě v boji za svobodu ducha se nordická duše osvědčuje.

Čestné právo řádu

Říšský vůdce SS sjednotil řád společným pojetím cti, zakotveným v podstatě nordické rasy, prostřednictvím Zákona cti SS. Německá čest, určovaná rasovým vědomím a zvyklostmi národa, střežená jednotlivcem, oceňovaná celým německým národem jako nejcennější klenot a nejvyšší dobro na zemi, je od pradávna ztělesněním věrnosti, oddanosti sobě samému, příbuzným stejné krve, spolubojovníkovi, soudruhovi, vůdci národa, krvi a půdě". (Reichsführer SS H. Himmler.)

Vysoké charakterové hodnoty nordické rasy, k nimž říšský vůdce SS zavazuje své muže, dávají členům řádu společný

směr, který je všechny spojuje. Vedle cti a věrnosti je to myšlenka svobody, konkrétně svobody dělat to, k čemu nás vede naše nejlepší, nejvnitřnější povaha, svobody sloužit Vůdci a Říši. Ke svobodě se připojuje poslušnost, bezpodmínečná poslušnost politického vojáka vůči svému vůdci, která je však poslušností svobodnou, neboť vůdce a následovníci jsou jedné krve, a tedy i jedné mysli. Bojovnost a houževnatost jsou nejpůvodnějšími vlastnostmi nordické rasy, houževnatost jako služba vlastnímu tělu, kontrolovaný způsob života, neboť jen ten, kdo zůstává pánem vlastního života, se stává pánem nepřítele. "Kdo chce žít, ať tedy bojuje, a kdo nechce bojovat v tomto světě věčného zápasu, ten není života hoden." (Adolf Hitler.) Hluboce zakořeněná v nordické povaze je také úcta k osobnosti pokrevního a lidového druha, která mu přiznává stejnou čest jako sobě a jeho majetek považuje za posvátný.

Uchovávání prostřednictvím výkonu

Předpokladem pro přijetí do Řádu SS je nordické pokrevní dědictví. Po selekci však následuje zkušební doba v podobě výkonu; teprve při výkonu se totiž ukáže, zda byla selekce plně platná a správná. Výkon, vojenská služba a rodičovství jsou pro SS-mana povinnými hodnotami.

Kamarádství

Součástí podstaty řádu je pouto obzvláště hlubokého a pevného kamarádství, které zahrnuje nejen muže SS, ale také jejich rody. V "Lebensbornu" vytvořil řád SS instituci, která podporuje dědičně-biologicky hodnotné, početné rodiny, která pečuje o rasově a dědičně-biologicky hodnotné nastávající matky a jejich děti, i když jsou nemanželské, která podporuje manželky esesmanů poradenstvím a činností, Zákon říšského vůdce SS z 9. listopadu 1937 ukládá esesákům jako posvátnému

společenství rodů SS-manů posvátný úkol všemožně pomáhat manželkám a dětem zemřelých kamarádů. Tímto způsobem se každý SS-man a jeho příbuzní cítí zakotveni v silném společenství, na které se mohou spolehnout v každé životní situaci.

Vzdělávání

Komunita řádu také vytvoří zvláštní formu vzdělávání a již pro to provedla přípravné práce. Výchova mladé generace se ukázala být jedním z nejlepších prostředků, jak řád spoutat v různých řádech německé minulosti, protože mládež vyrůstá v kamarádství a v nejútlejším věku vstřebává ducha řádu, do něhož jednou vstoupí. Zvýšený smysl pro povinnost a zvýšený smysl pro čest budou cílem této výchovy. Mladík si musí již v raném věku uvědomit odpovědnost vůči vlastní osobě, vůči svému rodu, rase a lidu. Tělesnou, charakterovou a duchovní výchovu řádové mládeže bude určovat ryze germánsko-nordický duch.

Pěstování nordického rolnictva

Nejhlubší smysl SS, být řádem německých, nordicky determinovaných mužů, v sobě zahrnuje zvláštní úkol SS být strážcem a vychovatelem německého rolnictva a vojenství, neboť nordická rasa bude moci existovat pouze jako rolnická a válečnická rasa. Proto řád vede své členy co nejdále zpět do venkova, proto se ujímá obtížného, ale pro náš národ tak důležitého úkolu osídlit nově dobytý Východ. SS Wehrbauer je předchůdcem tohoto osídlení Východu, v něm se rolnictvo a válečnictví osvědčuje zároveň, zde se člověk může zocelit v neustálém boji, takže z vojenského rolnictva vzejde pro Řád to nejlepší potomstvo.

SS je nositelem velkogermánské myšlenky

Jako řád nordických mužů má SS také za úkol iniciovat sjednocení všech germánských národů. Vůdce pověřuje říšského vůdce SS (rozkaz z 12. srpna 1942), aby vedl jednání se všemi germánskými národy v Dánsku, Norsku, Belgii a Nizozemsku v rámci NSDAP, jejích poboček a přidružených spolků. SS je nositelem nordické myšlenky v Evropě, vyzývá nejlepší germánské národy napříč státními a národnostními hranicemi, aby vstoupily do jejích řad a postavily se do boje za zachování nordické krve. Zákony SS budou určovat nejen rasovou strukturu německého národa, ale přispějí k ní i u všech germánských národů Evropy.

Řád SS nechce být vůdčí třídou, nýbrž vybranou třídou nordických lidí, neusiluje o novou šlechtu v národním společenství, která by ho jednoho dne musela znovu roztrhnout, stojí pod zákonem "Sloužím" a chce pro sebe jen vyšší povinnosti, větší nasazení a tvrdší boj. Kdo na sebe klade nejvyšší nároky, kdo na sobě tvrdě pracuje, kdo pohrdá rozmařilým životem, je povolán vést národ. Slova našeho vůdce Adolfa Hitlera ukazují cestu k SS a jeho vůdcovskému úkolu: "Politické vedení národa musí hledat nejpodstatnější odlišnost od ostatního lidu ne ve větším požitku, ale v tvrdším sebeobětování."

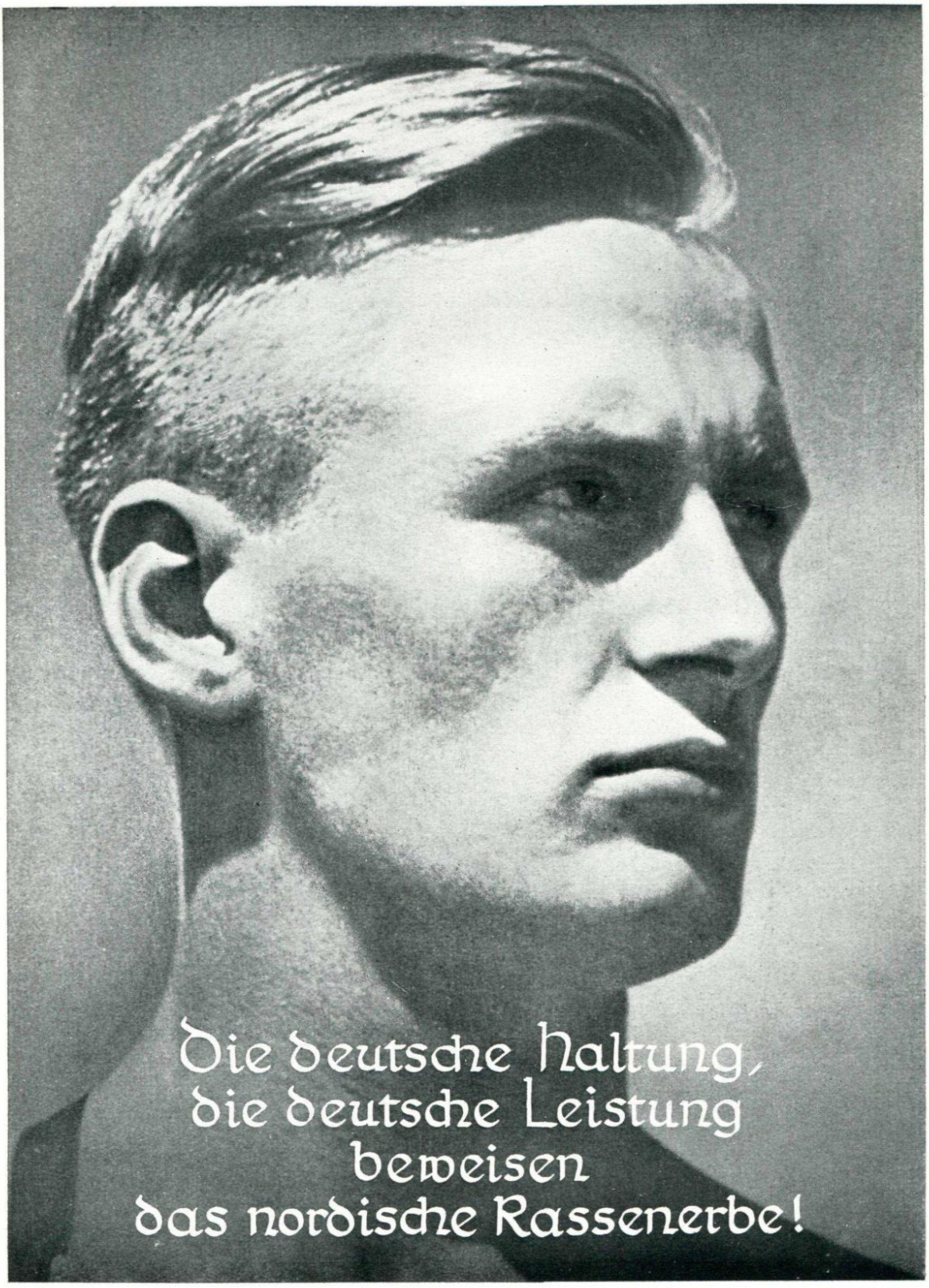
Die deutsche Haltung,
die deutsche Leistung
beweisen
das nordische Rassenerbe!